

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 122 / Şubat 1992 / 4.- DM

Kürdistan, tarihinin en görkemli kalkışına hazırlanıyor

Kürdistan insanı ve doğasının feryatlarını dindirmenin tek yolu: Sömürgeciliği tasfiye etmek

Kürdistan olağanüstü bir dönemden geçiyor. Bu olağanüstülük herşeye damgasını vuruyor. Kürdistan doğasından insanına kadar herkes, herşey bu olağanüstülüğün etkilerini yaşıyor. Tarihimizin en önemli süreçlerinden birisi yaşadığımız süreç. Öyle ki, Kürdistan halkının kaderi bu sürecin yol açacağı gelişmelerin seyrine bağlı hale gelmiş bulunuyor.

Sürecin özelliği, ulusal kurtuluş mücadelemizin ulaştığı aşamada devrim ile karşı-devrim arasında bugüne kadar olmadığı boyutta keskin bir hesaplaşmanın yaşanacak olmasında yatıyor. Gerek ulusal kurtuluş güçlerimiz ve gerekse uluslararası ve yerli dayanaklarıyla birlikte ölüm-kalım savaşı vermekte olan sömürgecilik tüm güç ve olanaklarıyla bu yeni sürece damgasını vurmaya çalışıyor. Sürecin önemi de bundan kaynaklanıyor. Bugüne kadarki savaşımın keskin bir dönemeci olması, onu yakıcı kılıyor.

Devrim ile karşı-devrim arasındaki savaşım her alanda kızışıyor. 1992 yılı savaşımın boyutlanacağı bir yıl olacağını daha yılın ilk günlerinde ortaya koydu. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini her ne pahasına olursa olsun ezme iddiasında olan sömürgeciler kış koşullarını kendileri için bulunmaz bir nimet addettiler. Gerillanın kış koşullarında hareketsiz kalacağını, doğaya yenik düşeceğini, oysa kendilerinin üstün teknolojilerine dayanarak ağır kış koşullarına hakimiyet kuracaklarını ve böylece gerillaya bitirici darbeler indireceklerini hesapladılar. Böylelikle Ocak ayından itibaren Kürdistan'da gerillanın önemli hareket alanları olan dağlarımızı, Cûdî başta olmak üzere bombardımana tabi tuttular. Bombardımanlarla Kürdistan'ın kuzeyinden güneyine, doğusundan batısına kadar birçok alanı hedeflediler. Kürdistan semaları günlerce, haftalarca top ve bomba sesleriyle yankılandı. Hava bombardımanlarına karadan da komando güçlerinin operasyonuyla eşlik etmeyi planlayan TC, bu planını hayata geçiremedi. Zira Kürdistan son yılların en ağır kışını yaşıyor; birkaç metreyi bulan

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Türkiye soluna yönelik eleştirisel değerlendirmesi ve tüm devrimcilere çağrısı:

Türkiye'de yeni bir devrimci süreç başlarken solun durumu ve görevler

Hem Kürdistan'da yürüttüğümüz devrimci mücadelenin etkisi ve hem de doğrudan yaptığımız çalışmalar la Türkiye'de yeni bir devrim sürecinin başlamakta olduğunu söyleyebiliriz. Böyle bir başlangıç noktasında iken, kendisini bu sürecin içinde gören güçlerin geçmişini ve bugünkü durumunu bir kez daha derli toplu değerlendirmek ve görevlere doğru sahip çıkılması konusundaki çağrımızı bir kez daha yinelemek yararlı olacaktır.

Arkadaşların çeşitli sol hareketlere yönelik eleştirilerini toparlamamız gerekiyor. Bu hareketlerin durumu tam bir arapsaçına dönmüştür, hatta tükeniş yaşanıyor. Yeni toplum projeleri geliştirmek şurada kalsın, toplumun var olan olumlu değerlerini bile yozlaştırmaktan öteye gidemiyorlar. Hatta denilebilir ki, devrimci toplum projesini yozlaştırma anlamında objektif olarak gericiliğe hizmet etmek gibi bir konum içinde bulunuyorlar. Bu konumlarıyla toplumun çekim gücü olamayacakları açıktır. Mevcut solun topluma güven vermesi, model sunması ve kişilikleriyle çekici olması sözkonusu değildir.

Devamı 22. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Ayaklanma taktiği üzerine tezler ve görevlerimiz

Partileşme hareketi, silahlı mücadele ve gerilla çalışmaları günümüzde bizi gerçek bir ayaklanma sorunuyla karşı karşıya getirmiştir. Kürdistan'da gerçek bir devrim, güçlü bir ayaklanmaya dayanmadan gelişemez. Hatta silahsız kitle eylemleriyle hazırlanmayan bir ayaklanma da sonuç alamaz. Bir başka gerçeklik, gerillalaşmayan, gerillayla beslenmeyen ve gerillayı beslemeyen bir ayaklanmanın da sonuca gidemeyeceğidir. Devrimci bir parti bir anlamda basitten karmaşığa giden bir ayaklanma sorununu gündemine koymadan devrim yapamayacağı gibi, ayaklanmanın gerilla tarafından beslenmesini ve korunmasını esas almadan, bu temelde gerillayı sağlamca oturtmadan ve netleşmeye ulaştırmadan devrimi gerçekleştiremez.

Ayaklanmanın planlı biçimde hazırlanmasıyla özellikle Güney Kürdistan'da görüldüğü tarzda aniden doğan elverişli koşullar temelinde ortaya çıkışı arasında farklar olmakla birlikte, Kürdistan tarihinde örnekleri bolca görüldüğü gibi, kendi başına ele alındığında sağlam bir stratejiye dayanmayan bir ayaklanma sonuçta derin yıkımlara uğramaktan kurtulamaz. Partimizin bu konuda izlediği çizgi, esas itibarıyla doğru bir çizgidir. Kürdistan tarihinde ilk kez yenilmeyen ve giderek gelişme sağlayan bir ayaklanma sürecine olanak hazırlanmıştır. Hem yakın geçmişte ve hem de günümüzde pasifizm yıkıldığı gibi, çok plansız ve örgütsüz ayaklanma tehlikesinin de önüne geçilebilmiştir. Düşmanın özellikle yıkım amacıyla kullanabileceği politikalarının aşılması için büyük çaba harcanmıştır.

Son birkaç yıl içinde gerçekleştirdiğimiz serihildanlar deneme niteliğinde olup, halka belli bir cesaretin yanısıra, bilinçlenme ve örgütlenme olanağı kazandırmıştır. Dolayısıyla günümüzde ayaklanmayı bir uygulama sorunu olarak gündemleştirmek gerçekçidir. Partinin artan bir önemle bu konunun üzerine eğilmesi, sorunu her yönüyle irdelemesi ve tecrübesini buna katması büyük önem taşımaktadır. Denilebilir ki, şimdi bu

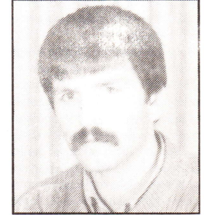
Devamı 14. sayfada

1991 Atılımının öncü komutanları

Mervan ve Hayri yoldaşlar, şahadetleriyle 1992 yılı zafer yolumuzu aydınlatıyorlar!

Aydın ADSAY (Mervan)

Mehmet Salih ŞAHİN (Hayri)

Mervan ve Hayri yoldaşların devrimci mücadele ve yaşamları, mülteciliğin reddine dayalı, soylu bir çıkışla başlayıp Kürdistan'ın doruklarında şahadetle noktalanan kahramanca bir kaynağa dönüş hareketidir.

YAZISI 6. SAYFADA

Amed Halkına Rapor:

"Yersiz kayıplara yol açan eksiklik ve yetmezliklerden arınalım; halkın beklentilerine layıkıyla cevap verecek yetkinliğe ulaşalım!"

"Kime dayanıyorduk? Serihildanıyla yeri yerinden oynatan Amed halkına. Nerede olursa olsun, şehitlerine, gerillalarına bütün her şeyiyle ve canı pahasına sahip çıkan Licê halkına. Yoksul, yurtsever ve özverili Pasûr (Kulp) halkına. Muş, Çewlik (Bingöl) halkına. Bu halk mücadele için ne yapmadı ki? Emrimize neler sunmadı ki? Serihildan dedik, aylarca sürdü. Savaşçı adayları dedik, saflarımıza akın akın gençler geldi. Örgütlenme dedik, örgütlendiler. Muazzam bir birlik yarattılar. Para dedik, para; silah dedik, silah verdiler. Ser verdiler, büyük acılara, işkencelere katlandılar, ama bize zarar gelmesin diye sır vermediler. Yüzler, binler vahşetin kol gezdiği zindanlarda direndiler. Yemediler, yedirdiler. Giymediler, giydirdiler. Sevdiler, saydılar, her zaman korudular."

YAZISI 9. SAYFADA

Mavan (Samanlı) karakol baskını eyleminin planlanmasında ve hayata geçirilmesinde birinci derecede rol oynayan ARGK Komutanı bir yoldaşla yapılan röportajı yayınlıyoruz:

"Askeri açıdan Mavan yeni bir süreci başlatmıştır. PKK'nin siyasal çizgisinin askeri alanda yetkin bir uygulamasıdır. Silahlı-silahsız bütün kuvvetlerimize saldırı, intikam ve zafer talimatıdır!"

YAZISI 20. SAYFADA

Kürdistan, tarihinin en görkemli kalkışına hazırlanıyor

Baştarafı 1. sayfada

kar, adım atmayı neredeyse olanaksız hale getiriyordu.

Burjuva basın-yayın organları yeni bir hezeyana kapılmış, savaş çığlıkları atıyor, hergün yüzlerce gerillanın öldürüldüğü haberlerini yayıyordu. Sömürgeciler bir yandan artık savaşta inisiyatifi ellerine geçirdikleri imajını yaratmaya çalışırlarken, diğer yandan da her saldırılarında yüzlerle ifade edilen sayıda gerilla öldürdükleri yalanını peşpeşe işleyerek, toplumu ölümleri kanıksar hale getirmeyi ve böylelikle baharda girişeceklerini ifade ettikleri kapsamlı katliamlar karşısındaki tepkileri daha baştan törpülemeyi hedefliyordu.

Ancak işler pek de sömürgecilerin istedikleri şekilde yürümedi. Gerilla güçlerimiz amansız kış koşullarında belli zorlanmalar yaşadılar ve bazı yoldaşlarımız çığ olaylarında şehit düştüyseler de, yine kardan dolayı ayakları yanan yoldaşlarımız olduysa da, sömürgecilerin kapsamlı bombardımanları boşa çıktı. Sömürgecilerin gerillaları topluca imha etme ve kış koşullarına dayanan bir zafer elde etme hevesleri kursaklarında kaldı.

Fakat, bu bombardımanların ağır tahribatları farklı biçimlerde ortaya çıktı. Kürdistan dağları, doğası haftalarca süren yoğun bombardımanla tahrip edildi. Körfez Savaşı'nın doğanın dengesinde yarattığı tahribatların da etkisiyle, son yılların en acımasız kışı yaşanır, görülmemiş boyutlarda kar yağışı Kürdistan'da hayatı felce uğratırken, buna bir de sömürgecilerin bombardımanlarının kaynaklık ettiği yoğun çığ olayları eklendi. Kürdistan tarihinde eşi görülmemiş boyutlarda çığ felaketleri başgösterdi.

Bu çığ felaketleri, sadece doğanın acımasız ve kaçınılmaz olayları mıydı, kader miydi? Hayır! Sömürgeciler yıllardır Kürdistan'da yarattıkları doğa katliamıyla ve son bombardımanlarla bu felaketi bizzat hazırlamış, ona yol açan etkenleri kendi elleriyle yaratmışlardı. Kürdistan hemen her yıl yoğun kar yağışına tanık olurken, hiçbir zaman bu boyutlarda çığ felaketleri yaşamamıştı. Sömürgecilerin kaynaklık ettiği baskı, yoksulluk, bilinçsizlik gibi etkenlerin yerleşim alanlarının konumu, seçimi konusundaki etkilerini bir yana bıraksak dahi, ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmak için başvurduğu yollar, bu felaketlerin başkaynağıdır. Sömürgeciler gerilla savaşımızın önünü almak, gerillanın barınma koşullarını ortadan kaldırmak için Kürdistan doğasında büyük tahribatlar yaratmışlardır. Asırlardır oluşmuş ormanları yakmış, kesmiş ve çıplak bir doğanın ortaya çıkmasına yol açmışlardır. Böylece karları tutan doğal engelleri ortadan kaldırmışlardır. Üstelik, en küçük sesin dahi çığ olaylarına yol açabileceği gerçeği ortadayken, karlarla kaplı Kürdistan dağlarını gerillaları imha amacıyla haftalarca uçaklarla bombardımana tabi tutmuş, yine bu dağları ordusunun top atışlarının hedefi haline getirmiştir. Ormansızlaştırılmış ve yoğun bombardımanla sarsılan dağlardaki karlar ise yerlerinden kayarak çığ halinde yoksul Kürdistan köylülerinin başına yığılmıştır.

Kürdistan'ın birçok alanında peşpeşe yaşanan bu çığ olaylarında, halkımız yine sömürgecilerden kaynaklanan katliamlara maruz kalmıştır; yüzlerce Kürdistanlı kadın, erkek, çocuk yaşamını yitirmiş, yüzlercesi

yaralanmış, binlercesi evsiz-barksız kalmış, yine birçoğu çığ tehlikesine karşı yerini-yurdunu terkederek başka yerlere sığınmak zorunda kalmıştır. Halkımızın yaşadığı bu felakete seyirci kalan sömürgeciler, büyük demagojilerle göz boyama yoluna giderken, gerçekte ne yerinden-yurdundan olan, evsiz kalan insanlarımıza barınak sunmuş, ne kurtarma çalışmaları için olanaklarını seferber etmiş ve ne de yaralıların tedavisi için çaba sarfetmiştir. Ama, bu insanlarımızın acılarını kullanarak Kızılay depolarını doldurmayı yine ihmal etmemiştir. Kürdistan, Türkiye ve yurtdışında çığzedelere yardım adı altında topladığı para, yiyecek ve giyecekleri, Körfez Savaşı sürecindeki göç olayı ve daha önceki benzeri olaylarda, yine depremler ardından olduğu gibi Kızılay depolarına doldurmuş, felaketzedeleri ise kaderleriyle başbaşa bırakmıştır. Çapulcu karakterini bir kez daha böylece gözler önüne sermiştir.

Ancak halkımız daha önceki felaketlerde olduğu gibi, bu felakette de kenetlenmiş, ulusal birlik ve beraberliğini daha da pekiştirerek acılı insanlarına sahip çıkmıştır. Evsizleri yine kendi insanlarımız evlerinde barındırmış, bir lokma yiyeceklerini ve diğer sınırlı olanaklarını dahi onlarla paylaşmış, yine çığ tehlikeleri altında ölüm tehdidiyle yüzyüze olsalar da, kurtarma çalışmalarında canla başla yer almışlardır. Ve bu olaylar bir kez daha göstermiştir ki, halkımız artık yalnızca kendine dayanmakta, sömürgecilerden gelecek bir hizmet olmadığını iyi kavramış bulunmaktadır.

Yaşanan çığ olaylarında, resmi rakamlara göre 100'ü biraz aşkın, gerçekte ise daha da fazla Türk askeri de yaşamını yitirdi, bir o kadarı da yaralandı. Böylece sömürgeciler yol açtıkları felaketle yalnızca Kürdistanlı insanların değil, Kürdistan'da sömürgeci egemenliklerini korumada dayandıkları askerlerinin de katili oldular. Kamuoyunu aldatmak için ise sahte timsah gözyaşları döktüler, acılı ana-babaları para yardımlarıyla kandırmaya çalıştılar. Bu olay çok çarpıcı bir biçimde göstermiştir ki, sömürgeciler Kürdistan'da ısrarla sürdürdükleri gerici savaşla yalnızca Kürdistan halkını değil, Türkiye halkını da acılara boğmaktadırlar. Her iki halkın evlatlarını birbirine kırdırarak, onların kanı üzerinde saltanatlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar. Bu nedenle Türkiye halkının ve onun ordu içindeki evlatlarının bir kez daha iyi düşünmeleri gerekmektedir. Kürdistan'daki kirli savaş Kürdistan halkına belki çok şey kaybettiriyor, ama Türkiye halkına da birşey kazandırmıyor, aksine ona da büyük değerler kaybettiriyor. Ordu içindeki halk evlatlarının da artık gerçekleri iyi görmesi, konumunu sorgulaması gerekiyor. Mehmetçik, Kürdistan'da neden ve kimin için bulunduğunu, kendisine yaşam hakkı tanımayan, kendisinin de bunu hak etmek için elinden geleni yaptığı bu yabancı topraklarda, bu doğada ne aradığını sorgulamalıdır. Ve bir an önce sömürgeciliğe alet olmaktan, masum insan kanı dökmekten, kendisini ateşe atmaktan ve ailesine acı çektirmekten kurtulmalıdır. Kendi asli topraklarına dönmeli, kendisini kabul etmeyen, ölümden başka şey vermeyen Kürdistan doğasını kirletmekten vazgeçmelidir.

Çığ olayları sömürgeciliğin ayıplarını, insanlıkdışılığını, canlı-cansız herşeyin katili olma özelliğini bir kez daha gözler önüne sermiştir. Büyük acılar ve kayıplar pahasına da olsa, önemli dersler ortaya çıkarmıştır. Yalnızca Kürdistan insanının değil, Kürdistan doğasının da acılarını dindirmenin, onu yaşatmanın ancak ve ancak sömürgeciliğin ölümünden, onun Kürdistan'dan sökülüp atılmasından geçtiğini bir kez daha net bir biçimde göstermiştir. Bu ders unutulmayacaktır... Halkımızın olduğu gibi, cennet vatanımızın doğasının da feryatları dindirilecektir...

Karşı-devrim güçleri ve işbirlikçileri yeni komplolar peşinde

Kürdistan devriminin uluslararası karakteri son dönem gelişmeleriyle birlikte daha da yakıcı bir şekilde gözler önüne serilmiş bulunuyor. Ve her geçen gün bu gerçeği daha da yakıcı hale getiriyor.

Şubat ayı, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin ulaştığı gelişme düzeyinin ve yeni dönem hedeflerinin TC'de ve müttefiklerinde yarattığı büyük telaşın ve mücadelemizi bastırmanın ortak çabalarına yönelişin çarpıcı örneklerini ortaya çıkardı. Uzun dönemdir çeşitli biçimlerde uç veren bu yönelimler, Şubat ayı içinde daha da belirgin olarak gözler önüne serildi. Tüm gelişmeler şunu net bir biçimde ortaya koyuyor: TC'nin temel gündem maddesini Kürt sorunu ve PKK teşkil ediyor. Bu sorunun çözümü PKK'nin imhasında görülüyor. Ve bu, bugün artık yalnızca TC'nin bir hedefi ve planı olmaktan çıkıp, uluslararası emperyalizmin ve Kürt halkı içindeki işbirlikçi çevrelerin de hedef ve planı haline gelmiş bulunuyor. Kürdistan devrimi, uluslararası bir komployla boğulmak isteniyor. Bu plan yeni değil. Daha önce de defalarca denendi, çeşitli yollarla uygulamaya geçirilmek istendi. Bugün olan, artık daha aleni bir şekilde uygulamaya konmaya çalışılması, üzerinde daha da yoğunlaşılması ve taraflarının tüm gerçeklikleriyle deşifre olmasıdır. Bu, aynı zamanda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişme düzeyinin de bir kanıtı ve ortaya çıkardığı bir gerçektir. Bir anlamda da bir kazanımdır.

Emperyalist güçlerin Kürdistan sorununda müdahale gücü olarak alenen ve artan bir şekilde devreye girmeleri konusunda PKK Genel Sekreteri **Abdullah ÖCALAN** yoldaş şunları ifade ediyor:

"Özellikle son dönemlerde PKK önderlikli gelişmelere karşı çok açık bir tavır geliştirilmektedir. Bize çok somut olarak yansıtılan durumlar vardır. Kürdistan'da patlak verecek bir ayaklanmanın anlam ve önemini çok iyi bilen emperyalist mihraklar, kendi ajanlarını bize kadar yolladılar. Daha dün TC'nin başkenti Ankara'da başbakanla gizli görüşmeler yaptılar. Bu gizli görüşmelerin, tarihsel bir aşamaya gelmiş olan Kürdistan devrimine karşı komplolarla birlikte geliştirildiğinden kuşku duyulmamalıdır. Yine hiç kuşku duyulmamalıdır ki, bunlar Kürt sorununa çözüm getirmek bir yana, devrimci temelde çözüm arayan Kürdistan kurtuluş gerçeğine ve Kürdistan devrimine karşı en hileli ve en gizli kapaklı temelde geliştirilen bir karşı-devrimci çaba içinde bulunmaktadırlar. Ortada hala bulanıklık vardır. Hala bazıları bu emperyalist ve sömürgeci ülkelerin Kürt reformu geliştireceklerini sanıyorlar. Bunu yayıyorlar ve hem de bu faaliyetlerini hızlandırmış bulunuyorlar.

(...) Kürdistan devrimi her ne kadar parçalı, tekil ve görünürde fazla açığa çıkmayan bir durum arzetse de, aslında kendisini dışa vuracak, genelleşecek ve uluslararası düzeyde çok önemli yansımalarda bulunacaktır. Ortadoğu'da birçok emperyalist, sömürgeci ve gerici hesabı alt-üst edecek ve önü alınamaz bir devrimci gelişmeye yol açacaktır. Bütün bunlar Kürdistan devriminin önemli bir aşamaya geldiğini göstermektedir. Kürdistan devriminin günümüzde ulaştığı gelişme aşamasına bakarken, gerçekte birçok faktörü gözönüne getirerek bakmak gerekir. Uluslararası sömürge Kürdistan, bir anlamda uluslararası Kürdistan devrimi demektir. Denilebilir ki, Kürdistan devrimi uluslararası emperyalist çevrelerin hesaplarını altüst ederek, onları beklenmedik bir durumla karşı karşıya getirirken, içerideki işbirlikçiler de tümden kendilerine güvenmedikleri için dış olanaklara bel bağlamışlardır. Burada zafere doğru giden Kürdistan devriminin gücünü görmek gerekir.

(...) ABD önderliğinde Kürdistan'ın reformlara tabi tutulacağı, Kürdistan'da yeni bir dönem başlatılacağı ve 'yeni dünya düzeni'nden Kürdistan'a da birtakım yansımaların geliştirileceği sahtekarlığı altında, uyanan ve devrime koşan Kürdistan gerçeği üzerinde emperyalizmin yeni sömürgeciliğinin bir düzenlemesi gerçekleştirilmek istenmektedir. Tabii bu politikanın başarısı için birleşik hareket etmek esas alınmaktadır. Bu politikanın gerisinde ABD ve özellikle Avrupa vardır. Günümüzde 'yeni dünya düzeni'nin sahibi olan güçler bunlardır. Bu 'yeni düzen' güçleri Kürdistan'da artan devrim tehlikesini birlikte karşılamaya çalışıyorlar. Bunu yaparken, eskinin o katı klasik sömürgeciliği yerine, biraz yumuşatılmış bir sömürgeciliği esas alıyor ve biraz kapitalizme açılmış bir Kürdistan'ı kendi çıkarlarına uygun görüyorlar.

(...) Kürdistan halkı bu konuda kararını esas itibarıyla devrimden yana vermiş görünmektedir. Kürdistan halkı emperyalizmin sözümona yeni çözüm yollarına, ajanlarına ve çapulcularına meyil vermek bir yana, hem Güney'de hem de Kuzey'de bir an önce bunlardan kurtulmak istemektedir. Emperyalizmin yarattığı yapay oluşumlara tek metelik yer vermeyeceğiz. Yani halkımız ve onun dayandığı yaşam koşulları açısından gerçek anlamda ayaklanma koşulları sözkonusudur..." (Ayaklanma Üzerine Tezler)

Kürdistan halkı ve öncüleri tarihimizin en görkemli başkaldırısına hazırlanıp, bu konuda önemli adımlar atarken, karşı-devrim güçleri de bu başkaldırıyı kana boyamanın hazırlıklarını yoğunlaştırıyor. Katliam planlarının yanısıra, siyasal komplolar da uygulamaya konmaya çalışılıyor.

Şubat ayı bu çerçevede TC güçleri ile çeşitli dış güçler arasında yoğun temasların gerçekleştirildiği bir ay oldu. Bu temasların en önemlilerinden birisi, TC Başbakanı Demirel'in ABD'ye gerçekleştirdiği gezi çerçevesinde yaşandı. ABD Başkanı Bush ile görüşen Demirel'in, temel gündem maddelerinden biri olarak Kürdistan halkına karşı ortak mücadele çerçevesinde yapılacaklar üzerinde durduğundan kuşku yok. **Abdullah ÖCALAN** yoldaşın netçe ortaya koyduğu çerçevede, bu gezide Kürdistan halkının yaklaşan ayaklanmasının, dolayısıyla devriminin boğulması için ortak kararlara varılmıştır. ABD'nin Ortadoğu'daki çıkarları ve dünya jandarmalığı, Kürdistan'daki gelişmelere tüm gücüyle müdahaleden kaçınmamasını gerektirmektedir. Bu temelde TC'nin Kürdistan halkının katliamına yönelik planlarında ABD'den en büyük desteği görmesi eşyanın tabiatı gereğidir. Nitekim Bush, Demirel'in zi-

yareti sırasında, "Türkiye'nin terörizme karşı mücadelesini destekliyoruz" diyerek, katliam da dahil TC'nin her türlü yönelimlerine yeşil ışık yaktı. Demirel bu gezide CIA başkanı ile de bir görüşme yaptı ve CIA yaptığı açıklamada, "PKK'ye destek veren ülkelere baskı yapacağını ve bunlar hakkında TC'ye istihbarat vereceğini" belirtti. Bu, elbetteki yeni bir olay değil, ama bu açıklama, yönelimlerin daha da katmerleşeceğini ifade etmektedir. Nitekim, son dönemlerde, PKK'ye destek verdiği iddiasıyla Suriye'nin dört bir taraftan sıkıştırılması sözkonusudur. Yalnızca ABD değil, Almanya vb. Avrupalı emperyalistler de bu yönlü çabalarını yoğunlaştırmışlardır. Suriye'ye, "Abdullah ÖCALAN ve PKK'yi sınırdışı et" şeklinde yoğun baskı uygulandığı bizzat bu çevrelerce açıkça dile getirilmektedir. Aynı şekilde, Bekaa üzerinde denetim kurması için Suriye sıkıştırılmaktadır. Libya ve İran'a yönelik baskılara, etkileme çabalarına hız verilmiş bulunmaktadır. ABD'li üst düzey yetkililer PKK'ye yönelik peşpeşe demeçler vermekte, TC'nin "terörizme" karşı mücadelesinin meşruluğunu beyinlere empoze etmeye çalışmakta; Türkiye'ye çeşitli gizli-açık ziyaretler gerçekleştirmektedirler. Bunlar, artan ve önümüzdeki dönemde daha da açıkça ve yoğunca geliştirilecek olan suç ortaklığının açık ifadeleridir.

Bu baskı harekatının bir parçası olarak TC Cumhurbaşkanı Özal da İran'ı ziyaret etti. Ortak bir toplantıya katılmak adına da olsa, gerçekleştirilen bu ziyarette İran'dan TC'nin katliam politikasına destek istenmesi olasılığı yüksektir. Ancak Demirel'in ABD'den İran'a yönelttiği suçlamaların İran'da tepkiyle karşılanması ve muhtemelen TC'nin katliam politikalarına ortak olmanın reddedilmesi nedeniyle, bu gezinin hemen ardından Demirel'in İran'a yapacağı gezi iptal edildi.

TC'nin Kürdistan halkını ve öncüsü PKK'yi kuşatma harekatı çerçevesinde en yoğun diplomatik atakların yaşandığı bir ülke de Almanya oldu. Çeşitli partilerden milletvekillerinden oluşan bir heyet Almanya'da resmi olmayan, ama yüksek düzeyde gerçekleştirilen görüşmelerde, "PKK'nin yasaklanıp sınırdışı edilmesini" talep etti. TC İçişleri Bakanı ve diğer bazı yetkililer de aynı doğrultuda açıklamalar yaptılar. Daha önce TC Cumhurbaşkanı Özal da Almanya Başbakanı Kohl'e yazdığı bir mesajda, "PKK'nin sınırdışı edilmesini" talep etmişti. Kohl de yaptığı bir açıklamada, "zor günlerinde yanlarında bulunan TC'nin iyiliklerini unutmadıklarını ve karşılığını vereceklerini" ifade ediyordu. Bütün bu gelişmeler ve TC basınının yoğun kampanyaları, Almanya'nın mücadelemize yönelik saldırı ve komplolarının hala yeterli görülmediğini ve daha fazlasının istendiğini gösteriyor. Oysa Almanya kendi bağımsız politikasıyla zaten Kürdistan üzerinde çeşitli oyunlar tezgahlamakta ve PKK'ye en büyük düşmanlığı sergilemektedir. Ancak TC'nin istediği, Alman yasalarının elverdiği ölçülerde dahi mücadelemizin lehine hiçbir çalışmaya izin verilmemesidir. Bunun için de ulusal kurtuluş mücadelesine hizmet eden tüm legal kurum ve kuruluşlar hedef gösterilmektedir.

Diğer yandan geçtiğimiz dönemde ARGK Genel Karargah Komutanlığı'nca yayınlanan bir bildiride Alman devleti Kürdistan halkının mücadelesine karşı TC'ye verdiği destekten dolayı uyarılıyor ve bu tutumun devam etmesi halinde Almanya'nın Türkiye'deki kurum ve kuruluşlarına yönelik eylemler geliştirileceği açıklanıyordu. ARGK açıklamasında, Almanya'nın Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine karşı işlediği suçlar şöyle sıralanıyor:

"Türk devletinin halkımızı imha etmek amacıyla geliştirdiği özel savaşta, başlangıçtan beri Alman hükümetinden büyük bir destek aldığı bilinmektedir. TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü kirli özel savaşı Alman hükümeti finanse ettiği gibi, Özel Tim adı verilen katliam birliklerinin doğrudan eğitilmesi, her çeşit silah yardımının yapılması da yine Alman hükümeti tarafından gerçekleştirilmiştir. Alman hükümetinin daha teknik silahları vermesi ve her yardımı, daha fazla Kürdün ölümüyle sonuçlanmaktadır. En son Doğu Almanya'dan 140 bin civarında kalaşnikof marka silah ile son teknik Alman malı tankların da TC'ye verildiği bilinmekte ve TC özel timleri ile kontr-gerilla birlikleri bu silahlarla şimdi Kürdistan'da katliamlar düzenlemektedirler. Şimdi Cizre ve Kulp'ta halkımızı ezmek için tutulan tanklar da, kontr-gerillanın elinde her gün sokak infazlarında kullanılan kalaşnikoflar da 1991 yılı içinde Helmut Kohl hükümetinin TC'ye verdiği yeni hediyelerdir.

Bütün bunlarla kalmayan Alman hükümeti, TC'nin halkımıza ve onun biricik öncü gücü olan PKK'ye karşı çeşitli iftira ve karalama kampanyalarına eşlik etmekte ve dünyada eşine ender rastlanılan bir tarzda, kendi hukuk sistemini de zorlayarak açtığı uyduruk davalarla insanlarımızı yıllardır rehin tutmakta, onları bir şantaj unsuru olarak kullanmakta ve alçakça tutumunu halen de sürdürmektedir. Tarihte Türk-Alman dostluğunun Kürt ve Ermeni halkının katledilmesinde ne kadar önemli rol oynadığı iyi bilinmektedir. Şimdi de Alman hükümeti, bu dostluktan dem vurarak, bu iki hükümetin birbirini zor dönemlerde desteklediğini belirterek, TC'nin bu zor döneminde de yanında olacaklarını açıkça vurgulayarak, Kürdistan halkına karşı TC'den yana taraf olduklarını ilan etmişlerdir."

ARGK'nin bu açıklamasına cevap olarak bir açıklama yapan Almanya İçişleri Bakanlığı, "PKK'nin Türkiye'deki eylemleri tümüyle terör. PKK'nin tehditlerini ciddiye alıyor, alacağımız önlemleri biliyoruz" diyordu. Bu tehdit dolu açıklama yeni dönemde de Almanya'nın TC'ye desteğini sürdüreceğinin işareti oluyor.

TC, emperyalist güçlerle elele Kürdistan devrimini boğma çalışmalarını salt bu düzeyle sınırlı tutmayarak, bu güçleri bizzat askeri müdahale gücü olarak devreye sokmaya çalışmaktadır. Bu çerçevede Çekiç Güç'ün Kürdistan'da kalış süresini sürekli uzatmakta ve daha aktif biçimde savaşa katılmasını istemektedir. Hatta bazı saldırılara bu güç bizzat katılmıştır da. Aynı şekilde son günlerde burjuva basınına yansıyan haberler ve bazı TC yetkililerinin açıklamaları göstermektedir ki, TC, NATO güçlerini savaşın askeri cephesinde de harekete geçirme amacındadır. Bu temelde NATO'dan Kürdistan'a çok uluslu tümen konumlandırmasını resmen talep etmiştir. **Abdullah ÖCALAN** yoldaş, TC'nin bu politikasını şöyle ifade ediyor:

"Özellikle Demirel-İnönü hükümetinin 'halka şefkat, PKK'ye rahmet' adı altında yürütmek istediği komplo çok daha sinsi bir karşı-devrim çabasıdır. Son günlerde Çekiç Güç'ün devreye sokulması söz konusudur. Son Bestler saldırısında bu açığa çıkmıştır. Bunu sahtekarca yapıyorlar. Yayılan haberlere göre, Çekiç Güç sözümona PKK'ye yardım etmiştir. Bu çok büyük bir sahtekarlıktır. Bulanıklığı artırmak için bunu yaptıklarını sanıyorum. Çekiç Güç'ün Saddam rejimine karşı ve dolayısıyla Kürtleri korumak için değil, tam tersine PKK'nin önderlik ettiği tarihsel bir ulusal kurtuluş mücadelesine karşı konuşlandırıldığını örtbas etmek istiyorlar. Utanmaz Türk burjuva basını da kasıtlı bir biçimde, 'Çekiç Güç PKK'ya yardım ediyor' propagandasıyla kitleleri şartlandırmak istiyor. Basının birdenbire bu biçime kayması kanımca bu nedenledir. Çekiç Güç'ün halka karşı olma konumunu gizlemeye ve Kürt halkına şirin göstermeye çalışıyorlar.

Bu durum çok somut olarak şunu gösterir: Türk devleti, Güney Kürdistan'daki ajanlarının bu işi tek başlarına götüremeyeceklerini anladığı için, Çekiç Güç'ü İncirlik ve Pirinçlik'te tutuyor. TC'nin, işi, biraz da müttefiklerine havale etmek istediği belli oluyor..." (agy.)

TC'nin çağrılarına uygun olarak Çekiç Güç ve NATO tümeninin Kürdistan'daki savaşa aktif katılımı, Kürdistan sorununu salt siyasi açıdan değil, askeri açıdan da uluslararası bir sorun haline getirecektir. TC'nin karşısında güçsüz kaldığı ve artık hakim olamadığı Kürdistan halkını boyunduruk altında tutmasında bu girişim belki TC açısından bazı avantajlar doğurabilir ama, ondan daha fazla risklere yol açacağı ve Kürdistan devrimini uluslararası çapta geniş bir kamuoyu desteğine kavuşturacağı da açıktır. Aynı şekilde emperyalistler de böylesi bir çılgınlığa girişirlerse eğer, yeni bir Vietnam batağına batmış olacaklarını iyi bilmektedirler. Emperyalistler Irak'a yönelik saldırılarında "Vietnam sendromu"nu yendiklerini iddia ediyorlar ama, Kürdistan'ın Irak olmadığını da iyi biliyorlar.

TC ve emperyalistler Kürdistan devrimini ve öncüsü PKK'yi boğma hazırlıklarını yoğunlaştırır, katliam da dahil çok yönlü saldırı hazırlıklarında bulunurken, Kürdistan'daki işbirlikçi güç ve kişiler ile kendine "aydın" sıfatını takan, ama tüm söz ve eylemleriyle özel savaşın yedeği rolünü oynayan bir kesim Türk ve Kürt "aydın"larını da amaçları doğrultusunda harekete geçirmekten geri kalmıyorlar.

Şubat ayı TC'nin bu doğrultudaki faaliyetlerinin de yoğunlaştığı bir ay oldu. Bu çerçevede I-KDP lideri Mesut Barzani'nin resmi Ankara ziyareti gerçekleşti. Ankara'nın daveti üzerine ziyareti gerçekleştiren Barzani, bir devlet başkanı gibi karşılandı. Özal, Demirel, İnönü ve Dışişleri Bakanı Çetin ile görüşmeler yaptı. Bu açıklanan görüşmeler dışında da bazı istihbarat yetkilileri ve askeri yetkililerle görüştüğü yolunda çeşitli kaynakların haberleri oldu. Görüşmelerin temel gündem maddelerinden biri -daha doğrusu başta geleni- Güney Kürdistan'ı Kuzey'den ayıran sınırın "güvenliği" ve PKK'ye karşı mücadeleydi. Tam da bu görüşmeler sürecinde ABD'nin özel bir temsilcisi de Ankara'ya gelerek görüşmeler yaptı. Barzani eski ve yeni bazı Kürt milletvekilleriyle de özel görüşmelerde bulundu. Görüşmeler sürecinde Barzani ısrarla bağımsızlık yolunda bir talepleri olmadığını, devlet kurmak peşinde olmadıklarını, Nisan ayında yapılacak seçimin sadece yerel yönetimleri belirlemek ve karışıklıklara son vermek amacını taşıdığını, Türkiye ile iyi ilişkiler içinde bulunmak istediklerini vurgulayıp durdu. Daha sonra yaptığı basın toplantısında, Türkiye yönetimi ile aralarında hiçbir görüş farkı olmadığını, sınır güvenliği için önerilerinin, sınır şeridi boyunca yerleşim alanlarının inşa edilip halkın buralara yerleştirilmesi ve sınırı korumasının sağlanması olduğunu, PKK ile savaşmanın kendi görevleri olmadığını, ancak PKK'nin de Güney'den değil, kendi topraklarında (Kuzey-Batı Kürdistan'da) eylem yapmasını istediklerini, Çekiç Güç'ün Irak'taki görüşmeler sonuçlanana kadar kalmasını talep ettiklerini dile getirdi.

Bütün bu açıklamalardan çıkan sonuç öz olarak şu: Barzani TC ile her konuda işbirliği yapmaya hazır. PKK'nin Güney Kürdistan'da konumlanması ve TC'ye karşı silahlı mücadele vermesine karşı. Bu açıdan PKK'nin Güney Kürdistan'dan çıkarılması için her türlü yöntemi mübah görüyor, çünkü kendisine göre bu topraklar PKK'nin mücadele alanı değil, dolayısıyla PKK burada konumlanma hakkına da sahip değil!

I-KDP'nin TC ve emperyalizm ile içinde bulunduğu ihanetçi ilişkinin özünü Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş şöyle dile getiriyor:

"(...) Barzani'nin temsilcisi Demirel ile gizlice görüşüyor. Kanımca aldıkları bu son önlemler sonucunda birlikte gece gündüz Güney'deki çalışmalara darbeler vuruyorlar. Bunun somut örnekleri vardır. Arkadaşlarımızı veya yurtseverleri bulur bulmaz kendilerini katletmeye kadar gidiyorlar. Bu anlamda ne denli gözükara oldukları ortaya çıkıyor. Bizzat okuduğumuz bildirilerinde de bu yönlü yaklaşımlarını dile getiriyorlar. Ortaya çıkan sonuca göre, bunlar gizli bir ayaklanma sürecinden çekiniyorlar ve bir uluslararası karşı-devrim bloku gibi kümeleniyorlar.

(...) I-KDP bu olumsuzluğunu o denli ileri götürmektedir ki, yurtseverleri katletmeye kadar gidebilmektedir. I-KDP'nin kırk-elli yıldan beri emperyalizmin elinde en tehlikeli maşa olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Bu örgüt son derece komplocu, ta 1960'lardan beri en ufak bir gelişmeyi engelleyen, bütün Kürdistan çapında dürüst yurtseverleri, aydınları ve devrimcileri katleden bir güçtür. İlk defa PKK bu oluşuma doğru bir teşhis koydu. Bununla birlikte pratik önlemler de alarak onu teşhir ve tecrit etti. Aynı zamanda onu başarılı olamaz duruma düşürdü.

İşte tam da bu noktada bu güçler Washington ve Ankara ile çok açık ve içiçe ilişkiler geliştirmeye çalışmaktadırlar. Bu somuttur. Ankara görüşmelerinde olası bir Kürdistan ayaklanmasının pratikte ve hatta günlük olarak nasıl önlenebileceğine ilişkin ortak bir çalışma içine girdiklerini sanıyorum. Demeçlerden bunu çıkarmak zor değildir. Bu yeni bir durumdur. Bu aslında eskiden gizli kapaklı biçimde yürüttükleri komploculuğun ve Kürdistan halkına dayattıkları tehlikeli bir ajanlığın açığa çıkarılarak zayıflatılması anlamında yeni bir durumdur..." (agy.)

TC'nin PKK'yi tecrit ve imha politikasında yedek güçler olarak devreye koyduğu Kürt küçük-burjuva reformistleri de son dönemlerde faaliyetlerine çeşitli biçimlerde hız vermeye başlamışlardır. Bunların rahatça geri dönüp siyaset sahnesinde kendilerine biçilen rolü oynamaları için, geçtiğimiz dönemde TC, vatandaşlıktan çıkarılanların yeniden vatandaşlığa alınması yolunda bir karar tasarısı hazırladı. Burjuva köşe yazarları da çağrı üstüne çağrı yaparak, "barışçıl" Kürt aydınlarının PKK'ye karşı mücadelelerini yükseltmelerini, onu eleştirmelerini ve kendi faaliyetlerini yoğunlaştırmalarını istemektedirler. Binbir türlü teşvikle yüreklendirilip tezahüratlarla arenaya sürülen bu işbirlikçiler, onlarca yıldır pusuda bekledikleri günün nihayet geldiğini düşünerek, tüm güçleriyle rollerini oynamaya çalışmaktadırlar. Geçmişte ve bugün özellikle Almanya'nın hazırlayıp piyasaya sürmeye çalıştığı TKSP (Özgürlük Yolu, KOMKAR) tek başına amaçlarına yeterince cevap veremediğinden, şimdi daha geniş bir çerçevede çeşitli güçleri de katarak yeni oluşumlar ortaya çıkarmaya çalışıyorlar. Bu çerçevede "Kürt İnsan

"Hakları ve Özgürlükleri Komitesi"-nin oluşumuna gittiler. Kültür Merkezi ve enstitü kurmaya soyundular, bu oyun boşa çıkınca "Rojname" adlı bir gazete çıkararak, o araç etrafında rollerini oynamaya çalıştılar. Konferans toplama hazırlıklarına giriştiler, vb... TC'nin ve sözde PKK'nin terörüne karşı üçüncü bir yol, barışçıl bir yol olarak geliştirilmeye çalışılan bu yapıya geçmişte de Stockholm, Paris, Washington ve Bonn konferanslarıyla kan verilmeye çalışıldı. Bugün de bu planın arkasında TC ile birlikte Fransa, İsveç ve Almanya gibi Avrupa ülkeleri vardır. Dışarıdan da güç verilen bu çalışmalar şimdi de Türkiye'ye taşınıyor. Bu çerçevede çeşitli girişimler, toplantılar, planlar geliştiriliyor. Giderek legal bir Kürt partisi şeklinde örgütlenme hedefleniyor. Talabani, Barzani gibi işbirlikçiler de çeşitli biçimlerde bu oluşumlara güç vermeye çalışıyorlar.

Bu çalışmalara paralel olarak son günlerde Türk ve Kürt aydınları sıfatıyla çeşitli kişiler, "Kürt sorunu için barış inisiyatifi", "Toplumda Diyalog Forumu" gibi adlar altında toplantılar gerçekleştirip, "Kürt sorununa çözüm yolları", "iç savaşın engellenmesi" üzerinde tartışmalar düzenliyorlar. İlk bakışta masum gibi görünen bu çabalar, özellikle bazı düzenleyicilerinin niteliği, tartışmaların ulaştığı sonuçlar açısından dikkat çekici konum arzediyor. Bu toplantılarda PKK'nin ulusal kurtuluşçu mücadelesi "terör" olarak nitelendirilip, TC'nin terörü ile eşdeğerde görülüyor ve "her iki tarafın terörünün kınanması" çağrıları yapılıyor. Kürdistan gerçeğine gözünü kapatan, sömürgecilerin amaçlarına alet olmaktan öteye gidemeyen bu yaklaşımların "aydın" sıfatıyla ilişkisinin olmadığı açık. Emperyalizmin, yumuşatılmış bir TC sömürgeciliği planıyla çakışan bu girişimler, aynı zamanda PKK'nin tecriti ve işbirlikçi bazı Kürt çevrelerinin devreye girmesiyle uygulamaya konulmak istenen Kürt sorununun sözde çözümüne de kan veriyor. Bu açıdan hangi sıfatla ve ne kadar iyi niyetli olunduğu iddialarıyla gerçekleştirilirse gerçekleştirilsin, bu girişimleri Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine düşman girişimler olarak nitelendirmek kaçınılmaz olmaktadır. Bu girişimlere alet olan çevre ve kişileri gerçeği görmeye, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş mücadelesine saygılı olmaya ve TC sömürgeciliğinin terörüne karşı tutarlı mücadele etmeye, bunu yapamıyorlarsa eğer, kendi köşelerinde oturmaya çağırıyoruz. Aksi halde tarih karşısında ağır bir vebal altına girmekten, "aydın" sıfatına leke sürmekten kurtulamayacaklardır.

Kendine "aydın" sıfatını takan bu çevreler biraz sağduyu sahibi iseler eğer, yalnızca son dönemlerde Kürdistan'da yaşanan sömürgeci vahşete ve katliam hazırlıklarına bakarak dahi, TC gerçeğini daha iyi görebilir ve "PKK terörü" gibi ancak katmerli sömürgeci faşistlerin ve emperyalistlerin ağzına yakışan bir terimi ağızlarına almaktan utanç duyabilirler.

Nedir TC'nin son zamanlarda iyice gemiyi azıya alan uygulamaları ve hazırlıkları? Kısaca değinelim.

TC haftalardır Kürdistan'a yönelik bir sefer hazırlığı içindedir. Baharda kapsamlı saldırılara yöneleceğini her fırsatta dile getirmekte, Kürdistan halkını katliam tehdidi altında tutarken, kamuoyunu da, kitlesel ölümlere ruhen hazırlamaya çalışmaktadır. Basın-yayın organlarında yapılan savaş çığlıkları öylesine ayyuka çıkarılmıştır ki, herkes baharda kan gövdeyi götürecek beklentisi içine sokulmuştur. Dış temaslar bu hazırlıkların bir parçası olarak geliştirilmiş, Kürdistan'da geliştirilecek kitlesel katliamlara karşı sessiz kalmaları için emperyalist güçlerden söz alınmıştır. Bu açıdan TC dıştan fazla bir tepkiyle karşılaşmadan mücadelemizi kana boğma yolunda önemli bir serbesti elde etmiştir. Bunu da, "Kürt halkı ile PKK'yi birbirine karıştırmayın. PKK teröristtir ve biz terörizme karşı savaşıyoruz" sloganı ile gerçekleştirmiştir. Bu açıdan bazı çevrelerin "barışçıl girişimleri" adı altında geliştirdikleri tartışmalar ve "PKK terörü" safsataları TC'nin bu hazırlıklarının payandası durumundadır, ona kan vermektedir.

Bu katliam hazırlığının bir parçası olarak Kürdistan'a yoğun asker sevkiyatı yapılmış, dağ taş askerle ve modern askeri teçhizatla doldurulmuştur. Aynı şekilde halkı sindirmek ve öncüsüz bırakmak için kontr-gerilla cinayetlerine hız kazandırılmıştır. Hergün bir veya daha fazla yurtsever katledilmektedir. Bu cinayetlerde katledilen yurtseverlerin sayısı 60'ı bulmuştur. Kürdistan'ın dörtbir tarafında yoğun operasyonlar gerçekleştirilmiş, kırsal alan ve özellikle şehirlerde yüzlerce kişi tutuklanmıştır. Bununla toplumun dinamik kesimleri zindanlara doldurularak halkın başkaldırılarının öncüsüz bırakılması, boşa çıkarılması hedeflenmektedir.

Toplumda yaratılmak istenen korkulu ruh hali bizzat sömürgeci yetkililerin demeçleriyle körüklenmektedir. TC Cumhurbaşkanı Özal'ın İdil'den gelen bir grup öğrenciyle yaptığı görüşmede onları açıkça tehdit etmesi, "bulunduğunuz yeri terkedin, Batı'ya kaçın, baharda orada taş üstünde taş kalmayacak" demesi, çok çarpıcıdır ve sömürgecilerin gözüdönmüşlüklerinin, fütursuzluklarının belgesidir.

Daha bahara varmadan da sömürgeciler Kürdistan'da kitlelerin üzerine ateş açarak katliam denemelerinde bulunmuşlar, bulunmaktadırlar. Bugüne kadar kitlesel gösterilerde açılan ateşle onlarca yurtsever yaşamını yitirmiştir. Bir taraftan "şefkat" politikasından sözeden TC hükümeti, diğer taraftan da halkın en küçük bir hareketlenmesine tahammül edemeyeip kana boyamaktadır. Bu da açıkça göstermektedir ki, sömürgecilerin şefkati teslim olanlaradır, ihanetedir.

Nitekim TC Cumhurbaşkanı Özal, İdil'den gelen öğrencilerle görüşürken, silah bırakması halinde PKK'ye af çıkaracağını açıklamıştır. Bu açık bir "teslim ol" çağrısıdır. Davadan vazgeçenlere her türlü yaşam yolunun açık tutulacağının, buna karşılık direnişte ısrarın katliam ve terörle karşılaşacağının itirafıdır.

Evet, TC bahara büyük hazırlıklarla giriyor, Kürt sorununu kanla boğma politikasında ısrar ediyor. Ama ateşle oynuyor. Bu ateş Kürdistan halkından çok kendisini yakacak bir ateştir. Zira ne Kürdistan eski Kürdistandır ve ne de Kürt halkı eski Kürt halkı. Halkımız da bahara hazırlanıyor. Hem de büyük bir kendine güvenle, büyük hedeflerle ve büyük kazanma azmiyle...

Gerilla ve halk eylemliliği yükseliyor

Sömürgecilerin tüm tehdit ve baskılarına karşın, Şubat ayı da Kürdistan'da halk eylemliliğinin boyutlanarak sürdüğü bir ay oldu. Ne kışın acımasızlığı, ne kontr-gerillanın alçakça cinayetleri ve ne de gösterilerin sık sık kana bulanması, halkı serîhildanlarından alıkoyamadı. Halkımız toprağa düşen her şehidini görkemli serihildanlarla, coşkun zılgıt ve sloganlarla, PKK-ERNK-ARGK bayraklarıyla uğurladı. Her şehidinin yerine onlarca evladını mücadeleye sundu.

Halkımız sömürgecilerin her tehdidine yeni bir eylemle karşılık verdi. Kontr-gerillanın, cinayetleriyle halkta korku yaratma hedefini boşa çıkararak, katillerin üstüne üstüne yürüdü; bazılarını cezalandırdı, bazılarını inlerine kadar kovalayıp maskelerini düşürdü. Daha da önemlisi, öz savunma birlikleri içinde örgütlenerek güvenliğini kendi elleriyle sağlama yolunda önemli adımlar attı.

Halkımız sömürgecilerin yalan makinası burjuva basınına karşı da eyleme geçti ve burjuva basınını boykot kampanyasını gerçekleştirdi. Bu da gösteriyor ki, artık halkımız aldanmak, aldatılmak istemiyor, gerçeğin yolunda kararlılıkla yürüme azmini gösteriyor. Bu, halkın yeniden yaratılışında büyük bir adımdır, büyük bir bilinçlenmenin ürünüdür.

Halkımız tüm gücüyle bahara, Newroz'a hazırlanıyor. En küçük yerleşim biriminden, en büyük yerleşim alanına kadar örgütleniyor, varolan örgütlerini pekiştiriyor, her konuda ve her alanda silahlanarak büyük kalkışa hazırlanıyor.

Halkımızın bu hazırlığına ve eylemliliğine gerillanın eylemi eşlik ediyor, onun eylemini besliyor ve ondan besleniyor. Şubat ayı boyunca ARGK eylemliliği devam etti. Sömürgecilerin operasyonlarına karşı gerilla büyük bir direnişle karşı durup, güçlerini önemli oranda korurken, çeşitli saldırılarla da sömürgecilere darbe vurdu. Birçok şehir merkezine -bazı alanlara peşpeşe olmak üzere- baskınlar gerçekleştirerek düşmanın çeşitli kurum ve kuruluşlarını darbeledi, birçok sömürgeci askeri ve polisi cezalandırdı. Yalnızca Kürdistan'da değil, metropol şehirlerinde de eylemlilik gerçekleştirdi. Böylece gerilla her koşulda ve her yerde eylem yapma gücüne ulaştığını bir kez daha göstererek halkımızın umutlarını canlı tuttu.

Şubat ayı, koruculuğun çözülmesinde de ileri adımların atıldığı bir ay oldu. Partimizin Af Yasası'nı Newroz'a kadar uzatmasından yararlanarak çok sayıda korucu silah bıraktı. Yalnızca Bêdlîs'te bugüne kadar 1000 korucudan 800'ü silahını bırakmış bulunuyor. Korucuların silahlarını bırakmaları sömürgecilerde büyük telaş yaratmaya devam ediyor. Başta Çolamerg (Hakkari) olmak üzere, birçok alanda sömürgeciler kendilerine karşı kullanılacağı korkusuyla koruculardan silahlarını kendileri geri almaya başlamışlardır. Bugüne kadar birçok korucunun silahı bu nedenle geri alınmıştır. Bu da sömürgecilerin Kürdistan'da artık iyice diken üstünde olduklarını, kendilerinin silahlandırıp büyük umut bağladıkları korucularına dahi artık bel bağlayamadıklarını gösteriyor.

Evet, Kürdistan dağıyla taşıyla, doğasıyla havasıyla, halkıyla gerillasıyla bahara yürüyor. Bahar yeniden doğuşun, bahar Newroz ateşinin, bahar serihildanın, ayaklanmanın müjdecisi... Bahara umutla, kararlılıkla ve zafer yeminiyle yürüyoruz. Kazanacağız.

ARGK Genel Karargah Komutanlığı'nın yayınladığı ve gazetemize de ulaşan bildiriyi olduğu gibi yayınlıyoruz.

İlerici-demokratik kamuoyuna!

PKK önderliğinde mücadele eden Kürdistan halkı ile sömürgeci faşist Türk devleti arasında, yaşamın her alanında kıyasıya bir savaş sürmektedir. Öncü gücümüz PKK'nin tüm barışçı çaba ve çağrılarına rağmen, yeni işbaşına gelen Demirel-İnönü koalisyon hükümetinin de kendinden öncekilerin uyguladığı şiddet ve imha yöntemine sarılması nedeniyle önümüzdeki bahar sürecinde çok daha geniş kapsamlı bir savaşın şiddetleneceği kaçınılmazdır. Bir yandan halkımızın ulusal ve toplumsal olarak var olmanın temel gayesiyle geliştirdiği siyasal ve askeri ordulaşmanın ileri düzeyi, diğer yandan TC'nin ağır kış koşullarında kendisi için bir avantaj olarak bilip havadan ve karadan geliştirdiği toplu imha seferleri ve sivil savunmasız insanlarımızın sokak ortasında infaz edilmeleri savaşın tırmanıp yayılacağını daha şimdiden açıkça ortaya koymaktadır.

Türk devletinin halkımızı imha etmek amacıyla geliştirdiği özel savaşta, başlangıçtan beri Alman hükümetinden büyük bir destek aldığı bilinmektedir. TC'nin Kürdistan'da yürüttüğü kirli özel savaşı Alman hükümeti finanse ettiği gibi, Özel Tim adı verilen katliam birliklerinin doğrudan eğitilmesi, her çeşit silah yardımının yapılması da yine Alman hükümeti tarafından gerçekleştirilmiştir. Alman hükümetinin daha teknik silahları vermesi ve her yardımı, daha fazla Kürdün ölümüyle sonuçlanmaktadır. En son Doğu Almanya'dan 140 bin civarında kalaşnikof marka silah ile son teknik Alman malı tankların da TC'ye verildiği bilinmekte ve TC özel timleri ile kontrgerilla birlikleri bu silahlarla şimdi Kürdistan'da katliamlar düzenlemektedirler. Şimdi Cizre ve Kulp'ta halkımızı ezmek için tutulan tanklar da, kontr-gerillanın elinde hergün sokak infazlarında kullanılan kalaşnikoflar da 1991 yılı içinde Helmut Kohl hükümetinin TC'ye verdiği yeni hediyelerdir.

Bütün bunlarla kalmayan Alman hükümeti, TC'nin halkımıza ve onun biricik öncü gücü olan PKK'ye karşı çeşitli iftira ve karalama kampanyalarına eşlik etmekte ve dünyada eşine ender rastlanılan bir tarzda, kendi hukuk sistemini de zorlayarak açtığı uyduruk davalarla insanlarımızı yıllardır rehin tutmakta, onları bir şantaj unsuru olarak kullanmakta ve alçakça tutumunu halen de sürdürmektedir. Tarihte Türk-Alman dostluğunun Kürt ve Ermeni halkının katledilmesinde ne kadar önemli rol oynadığı iyi bilinmektedir. Şimdi de Alman hükümeti, bu dostluktan dem vurarak, bu iki hükümetin birbirini zor dönemlerde desteklediğini belirterek, TC'nin bu zor döneminde de yanında olacaklarını açıkça vurgulayarak Kürdistan halkına karşı TC'den yana taraf olduklarını ilan etmiştir.

Kısaca Alman hükümeti Kürdistan halkına yönelik bu düşmanca tutumuyla, halkımız ile Türk sömürgecileri arasında yaşanmakta olan savaşta bir taraf durumundadır. Kürdistan'daki katliamlardan TC'den sonra gelen ikinci derecedeki sorumlu güçtür. Çok açık ve doğaldır ki, Alman hükümetinin bu yaptıklarına halkımız da sessiz kalmayacak ve gerekli karşılığı verecektir. Halkımıza karşı her türlü düşmanca tutum ve saldırılar karşısında yaptırımda bulunan Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK, elbetteki Alman hükümetine karşı da yaptırıma gidecektir.

Şu hususu da önemle belirtmek gerekir ki, Alman hükümeti, Türk devleti ile geliştirdiği bu yönlü kötü ilişkilerini Alman halkından ve kamuoyundan gizli tutmaktadır. Ayrıca kendi vatandaşlarını da bu kirli politikaya, yani TC özel savaşına alet etmektedir. Bu itibarla Alman halkına karşı hiçbir tutumumuz yoktur.

Bu nedenlerden dolayı Alman hükümetine karşı yaptırım geliştirirken, halklararası dostluğun gereğine duyduğumuz inanç, savaş yasalarına bağlılık ve devrimci sorumluluğumuzun bir gereği olarak Alman halkını ve ilerici demokratik kamuoyunu şimdiden uyarıyoruz. Hükümetin bu sinsi politikalarına alet olmamalıdırlar ve herhangi bir biçimde zarar görmemek için görevli ya da turist olarak TÜRKİYE'YE GİTMEMELİDİRLER. Çünkü sömürgeci-faşist Türk devleti ile Kürdistan halkı arasında her alanda yaşanan bir savaş mevcuttur. Bu savaş bundan böyle daha da şiddetlenecektir. Bu savaşta bir taraf olması itibarıyla Türkiye'deki Alman kurum ve kuruluşlarının da hedeflenmesi savaşın doğal bir yasasıdır.

Alman halkının bu savaşta zarar görmemesi için turist ya da görevli olarak savaş alanı durumundaki Türkiye ve Kürdistan topraklarına ikinci bir açıklamaya kadar gitmemelerini önemle vurguluyor ve uyarımızı dikkate almadan gelenlerin göreceği maddi, manevi ve şahsi zararlardan ordumuzun ve halkımızın sorumlu tutulamayacağını şimdiden belirtiyoruz. Bunun anlaşılmayacak veya farklı yorumlanacak hiçbir yanı da yoktur. Son derece doğaldır ve dünyanın neresinde olursa olsun, savaşın tarafları, şüpheli görülenleri soruşturur, tutuklar veya suçlu ise cezalandırır. Alman hükümeti yürüttüğümüz savaşta bir taraf olduğu için, bizim irademiz dışında da olsa bunlar gelişecek olgulardır.

Kendi hükümetleri tarafından Türk faşizminin hizmetine koşturularak hiç de hak etmediği halde olumsuz konumlara düşürülen Alman halkı ve tüm ilerici-demokrat çevreler!

Hükümetinizin bu sinsi politikasına alet olmayınız! Mazlum Kürt halkının imhasına ve katledilmesine bilerek ya da bilmeyerek katkıda bulunmayınız! Ceplerinizden çıkan paraların bir halkın katledilmesine sessiz kalmayınız!

- Kahrolsun sömürgeci faşist Türk devleti ve destekçileri!

- Yaşasın savaşan ve ordulaşan Kürdistan halkının insanlık ve onur mücadelesi!

27 Ocak 1992

ARGK Genel Karargah Komutanlığı

Türkiye ve Kürdistan gençliği!

Faşist ordu saflarında Türk ve Kürt halklarına karşı savaşma!

Hepimiz görüyoruz ki, ülkelerimizde, Türkiye ve Kürdistan'da çok önemli ve anlamlı gelişmeler yaşanıyor. Özgürlük isteyen, ulusal haklarını isteyen, kendi kendisinin yöneticisi olmak isteyen Kürt halkı ile, faşist ve sömürgeci TC devleti arasında sekiz yıldır süren amansız bir savaş var. Yine ekmek, iş, özgürlük ve demokrasi isteyen Türk halkı ile, bir avuç zenginin koruyucusu olan TC devleti arasında yaşanan amansız bir mücadele sözkonusu. Bu savaş ve mücadelenin, içinde bulunduğumuz 1992 yılında daha da büyüyeceği ve herkesi içine alan büyük bir toplumsal olay haline geleceği çok açık.

Bu durum, yaşanan bu olaylar ve gelişmeler, herkesten çok siz gençleri, Türk ve Kürt gençliğini ilgilendiriyor. Çünkü, bu olayların sonucu sizlerin geleceğini tayin edecek. Ya özgür ve demokratik bir ortamda işe ve ekmeğe sahip olarak insanca yaşayacaksınız ya da tüm bunlardan yoksun olarak, faşist baskı ve zulüm altında bir avuç zengine kölelik etmek durumunda kalacaksınız. Burada, bu tarihi dönüm noktasında tercihi doğru yapmak gerekiyor.

Çünkü, yaşanan olayların içinde herkesten çok siz gençler varsınız. "Vatan görevi" denerek, "milli görev" denerek, "vatan ve millet borcu" denerek askere alınıyor, silahlandırılıyor ve olayların ortasına sürülüyorsunuz. İşsiz ve aç bırakılarak polis, korucu ve paralı asker olmaya zorlanıyor ve yine silahlandırılarak halkın üzerine gönderiliyorsunuz. Ne için? Bir avuç zenginin zevk ve sefa içinde yaşaması için, Amerikan emperyalizminin çıkarlarını savunmak için! Kimin üzerine gönderiliyorsunuz? Bunun cevabı çok açık: Grev yaparak emeğinin karşılığını almak ve açlıktan kurtulmak isteyen işçinin. Ürününün karşılığını almak isteyen köylünün. Özgür ve demokratik eğitim isteyen öğrencinin. Özgürlük, ulusal kurtuluş, eşitlik ve kardeşlik isteyen Kürt halkının. Yoksulluk ve pahalılıktan kurtulmak isteyen halkın.

Çok açık ki, burada bir oyun var. Sizler, çok çeşitli biçimlerde aldatılarak ve zorlanarak, içinden çıktığınız ve bir üyesi olduğunuz halka karşı, kardeşinize, ailenize, yakınınıza ve yoksula karşı savaştırılıyorsunuz. Yoksul ve haklı insanları öldürüyorsunuz ve de ölüyorsunuz.

Sizler askere alınırken yapılan "vatan ve millet" edebiyatının hepsi yalandır. Sizleri askere alanlar hangi vatan ve milletten söz ediyorlar? 12 Eylül 1980'den beri bütün yönetim onların elindedir. Hükümetler bir kukladır, tüm devlet yönetimi ordunun ve generallerin, paşaların elindedir. Peki ne yaptılar bu sürede? Çok açık ki, zengini daha çok zengin yaptılar. Vurguncuyu, soyguncuyu, kaçakçıyı, her türlü sahtekarı daha çok koruyup palazlandırdılar. Halkı ise yoksul, işsiz, aç, ekmek parasına muhtaç, pahalılık ve yokluk altında inler hale getirdiler. Tam bir faşist baskı ve zulüm düzeni kurdular. Yüzbinlerce ve milyonlarca insanı işkenceden geçirdiler, binlerce dürüst insanı katlettiler. Ülkede demokrasinin ve özgürlüğün kırıntısını bile bırakmadılar. Türkiye ve Kürdistan'ı, her türlü zenginlik kaynağı ve insan emeğiyle birlikte Amerika'ya ve Avrupa'ya peşkeş çektiler. Türkiye insanını, Amerika ve Avrupa'nın çıkarı için, onların daha çok petrole sahip olması için, Ortadoğu'nun müslüman halklarına düşman ettiler. İşte yine Demirel Amerika'ya gitti. Sizlerin kanı üzerinde ABD ile pazarlık yaptı. Ordunun gücünü, yani sizin kanınızı Amerika çıkarları için pazarlamaya çalıştı. "Ordumuzu istediğiniz yere sürerek, istediğinize karşı savaştırırız, yeter ki bize para verin" dedi. Peki nerede kaldı "vatan ve millet" görevi? Vatan-millet görevini yerine getirmek bunlar mı?

Çok açık ki, ortada "vatan ve millet görevi" diye bir şey yok. TC ordusunun vatanı ve milleti koruduğu sözleri tam bir yalandır. Tersine, vatanı ABD'ye ve NATO'ya satan bir güçtür. Millet üzerinde, halk üzerinde en vahşi zulüm ve sömürü yönetimini kuran bir güçtür. İyi biliyoruz ki, ordu, ABD ve NATO yardımlarıyla yaşıyor. MİT'in, generallerin, kontr-gerillanın maaşını ABD veriyor. Peki ABD'den maaş alanlar hiç Türkiye'nin çıkarlarını korurlar mı?

"Düşmana karşı vatanı savunmak", "vatan borcunu ödemek" sözleri tam bir aldatmacadır. Genelkurmay Başkanı ve diğer generaller birçok kez açıkladılar: "Düşmanımız dışta değil, içtedir" diyorlar. Yani vatanı dış düşmana karşı savunmak diye bir dertleri yok, zaten Türkiye'ye dışardan saldıran düşman da yok, onların düşmanı içtedir. Peki kim içteki düşmanları? Çok açık ki, emeğinin karşılığını isteyen işçiler, ürününün bedelini isteyen köylüler, ekmek parası isteyen memurlar, özgürlük, eşitlik ve kardeşlik isteyen Kürt halkı, özgürlük ve demokrasi isteyen öğrenciler ve tüm halk! Onların düşmanı işte bu güçler oluyor. Onlar, zenginlerin ve Amerika'nın hizmetinde oldukları için, Türk ve Kürt halklarını kendilerine düşman olarak görüyorlar. Fakat halka karşı kendileri savaşmıyorlar. "Vatan ve millet görevi, borcu" diyerek sizleri askere alıp silahlandırarak, halkın üzerine, kardeşlerinizin üzerine gönderiyorlar. Yani sizleri, gençleri savaştırıyorlar. Sizlere insan katlettiriyorlar ve sizlerin kanınızı döküyorlar. Peki bu oyuna dur deme zamanı artık gelmedi mi? Türk ve Kürt gençleri kendi halklarına karşı savaşabilirler mi? Halklarımıza, Türk ve Kürt halkına "düşman" diyen bir ordunun, TC'nin faşist ordusunun saflarında daha fazla askerlik yapılabilir mi? Gençliğin yeri, Türk ve Kürt halklarının safları değil mi?

Türkiye gençliği!
Türk halkının yoksul ve iyi niyetli evlatları!

Son günlerde Şirnex (Şırnak)'te, Çolamerg (Hakkari)'de, Sêrt (Siirt)'te yaşanan olayların ya içindesiniz ya da kendi benliğinizde yakından hissediyorsunuz. Kar yağdı, dağlardan çığ koptu, köyler ve karakollar çığın altında yıkılıp gittiler. Yüzlerce insanımız öldü ve yaralandı, kış ortasında evsiz-barksız kaldı. Bu arada yüz elliye yakın asker öldü, yüzlercesi de yaralandı. Türkiye'nin her tarafından halkın genç evlatları bu biçimde yaşamını yitirdi. Peki neden böyle oldu? Bu kadar insanın ölmesinin sorumlusu kim veya ne? Bu soruları derinden düşünmemiz ve doğru cevap vermemiz gerekiyor.

Genelkurmay Başkanı, ordu ve devlet yöneticileri diyorlar ki, "Doğal afet oldu", "Yapılacak bir şey yoktur." Hayır, bu da çok açık bir yalandır. Ortada "doğal afet" diye bir şey yoktur. Kürdistan'a, Şirnex (Şırnak), Çolamerg (Hakkari) ve Sêrt (Siirt)'e her kış çok kar yağıyordu. Ama hiçbir kış böyle çığ gelmedi. Evler ve karakollar böyle yıkılmadı. İnsanlar ve askerler böyle ölmediler. O halde "doğal afet" diye bir şey yok. Çok iyi biliyoruz ki, Türk ordusu, son yıllarda bu dağların ormanlarını hep yaktı. Bu yüzden dağlar artık kar tutmaz hale geldi. Yine iyi biliyoruz ki, Türk ordusu, Ocak ayında bu dağları günlerce ve haftalarca bombaladı. Kış ortasında yapılan bu bombardıman dağların ahengini bozdu. Yaşanan çığ olayı bu nedenlerle meydana geldi. Her yıl askerde insan vardı, ama bu kış olduğu gibi çığ altında kalarak ölmüyordu. Peki neden bu kış öldü? Çünkü, karakış ortasında askeri dağlara sürdüler. En güvensiz yerlere karakollar diktiler. 26 Aralık 1991 tarihinde TBMM'de yapılan konuşmaları hatırlayalım. Generallerin ve Ecevit'in Ocak ayı boyunca sürdürdükleri bağırtıları hatırlayalım. "Kış bir fırsattır, askeri sürelim ve Kürt halkını susturalım" diyorlardı. Önce söylediler ve sonra da yaptılar. Demek ki, bu kadar askerin böyle ölmesi "doğal afet" nedeniyle değilmiş. Bilinçli bir politikanın uygulanması sonucuymuş. Çünkü, onlara göre, askerin canı yoktur. Donsa da, çığ altında kalsa da veya vurulsa da kendileri açısından bir önem arzetmiyor. Onlar, kendi canlarını çok iyi koruyorlar, siz askerleri, yoksul halk evlatlarını ise soğuğa, kara, dağa, ateşin üzerine sürüyorlar. O halde, bu oyuna artık gelmeyin! Onların dediğini yapmayın!

Çok açık ki, işledikleri suçun hesabını da vermiyorlar. "Doğal afet" deyip geçiştirmeye çalışıyorlar. Böyle bir olay başka bir ülkede olsa, sorumluları hemen görevden alınır ve hesap sorulur. Meclis olaya derhal el koyar ve sorumluları ortaya çıkarır. Fakat Türkiye'de bunların hiç birisi olmuyor. Birinci Dünya Savaşı'ndaki "Sarıkamış Kırımı"nın soruşturmasını bile Osmanlı Meclisi yapmıştı, fakat TBMM hiçbir şey yapamıyor. Halk evlatlarına sahip çıkmıyor. Tersine, zenginlerin ve emperyalizmin çıkarları için sizleri daha çok ölüme göndermenin yollarını planlıyor. O halde, kendi kaderinize kendiniz sahip çıkın! Suçluların bulunmasını ve cezalandırılmasını isteyin! Böyle bir orduda, faşist ve halk düşmanı bir orduda askerlik yapmayın, askere gitmeyin, firar edin! Eğer savaşmak istiyorsanız, halk saflarına geçin ve faşist orduya karşı savaşın! Türkiye'de de halk gerillası gelişiyor, onlara katılın ve halk için savaşın!

1992 yılında Kürdistan'da savaş çok daha büyüyecektir. Gerilla gelişmiştir, halk topyekün ayaklanma halindedir. Kürt halkı Türklere düşman değildir. "Türkiye'yi bölmek, Türkleri yok etmek istediği" biçimindeki sözlerin hepsi yalandır. Kürt halkı sadece özgürlük istiyor, ulusal haklarına kavuşmak, eşit ve kardeşçe yaşamak istiyor. PKK ve Kürt halkı bunun için mücadele ediyor. Bu mücadele, Türk halkının da bir kurtuluş mücadelesidir. TC ordusunun Kürt halkına karşı savaşmasının Türk halkına hiçbir yararı yoktur, siz askerlerin bu savaştan elde edeceğiniz hiçbir şey yoktur. Tersine, Türk halkı ve sizler, bu savaş nedeniyle çok büyük zararlar görüyorsunuz. Savaştan sadece zenginler ve Amerika çıkar sağlıyor. Askere alınan sizler, onların çıkarları için Kürt halkının üzerine sürülüyorsunuz. Kendi çıkarları için, yoksul Kürt halkını size katlettirmeye çalışıyorlar. O halde, bu oyuna da gelmeyin! Bir avuç zenginin ve Amerika'nın çıkarları için yoksul Kürt insanını öldürmeyin! Kendinizi birer halk düşmanı ve katil haline getirmeyin! Zira her an siz de ölebilirsiniz. Zaten bir yandan gerillanın ve halkın mücadelesiyle, diğer yandan karda-kışta her gün ölüyorsunuz. Zenginlerin ve Amerika'nın çıkarları için ölmeyi kabul etmeyin! Asker olarak Kürdistan'a gitmeyin! Zorla göndermek isterlerse firar edin! Savaşmak istemediğinizi söyleyin ve bunda diretin! Kürdistan'a gitmek zorunda kalırsanız da kaçıp gerillaya katılın, Kürt halkının saflarına geçin! Gerilladan ve Kürt halkından kardeşçe dostluk göreceksiniz. Subaylarınızın size anlattıklarının hepsi yalandır. Şimdiye kadar esir düşenler bile en yakın dostlukla karşılanmışlardır. PKK'nin ve Kürt halkının yaklaşımı budur. Bu kardeşliğe kardeşçe karşılık verin!

Yurtsever Kürdistan gençliği!

Devrim sizindir. Kürdistan sizindir. Devrim ve Kürdistan sizin geleceğinizdir. O halde, devrimci savaş, ulusal kurtuluş savaşı sizin savaşınızdır. Bu savaşa yiğit birer nefer, birer kahraman olarak katılın!

Biz Kürt halkı savaşçı bir halkız. Kürt insanı yiğit ve savaşçıdır. Fakat şimdiye kadar hep aldanmışız ve aldatılmışız. Yiğitliğimizi ve savaşçılığımızı kendimiz için kullanmamışız. Kullanmak istediğimizde ise gevşek davranmışız ve sonuç alamamışız. Çoğunlukla hep başkaları için, hatta düşmanlarımız için savaşmışız. Onlar için iyi savaşçı olmuşuz, fakat kendimiz için değil. Başkaları için sağlam askerler olmuşuz, fakat kendimiz için değil. Çoğu zaman düşmanlarımız için kendimize karşı, kendi ülkemize ve halkımıza karşı savaşmışız. Bunun sonucunda da dünyanın en geri, en birliksiz, adsız, kimliksiz, tarihten silinmenin eşiğinde gezen halkı haline gelmişiz. Kuşkusuz bu bir kader değildir. Bunun önemli sebepleri vardır. Ağalar, beyler halka ihanet etmişler, düşmanlarımız kurnaz ve zalim olmuş, yoksul ve iyi niyetli insanlarımız kafalarını çalıştıramamış. Ancak şimdi bütün bunları aşıyoruz. Her türlü geriliği kırıyor ve halk olarak kendimize geliyoruz. PKK önderliğiyle adımızı, kimliğimizi ve özgürlüğümüzü kazanıyoruz. Son birkaç yıldır bunun en görkemli olaylarını yaşıyoruz. Sizler için, gençlik için yepyeni bir gelecek doğuyor. Bu, her zaman ele geçmeyecek tarihsel bir fırsattır. Sizin fırsatınızdır. O halde, bu fırsatı iyi değerlendirin! Bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine, ulusal kurtuluş savaşına her şeyinizi katın!

Sekiz yıldır süren kurtuluş savaşımız çok önemli bir düzeye gelmiştir. Halk kurtuluş ordumuz ARGK, büyük bir güce ulaşmıştır. Halkımızın birliği güçlenmiş ve halk günlük olarak serihildanı yaşar, düşmana karşı özgürlük için savaşır hale gelmiştir. 1992 yılında savaşımız tüm Kürdistan çapında çok daha büyüyecektir. Halkımızın ayaklanması, ülke çapında, ulus çapında gelişecektir. Kürdistan, tarihinde yaşamadığı bir devrime sahne olacaktır. Halkımız, ulusal meclisi, ordulaşması ve hükümetiyle yepyeni bir kuvvet olarak dünyaya doğacaktır. O halde, kız ve erkek namuslu her Kürt gencinin, Kürdistanlı gencin yeri, halkımızın bu isyanına katılmaktır. Bunun dışında kalmak, Kürdistan'a ve Kürt halkına karşı suç işlemektir.

Yurtsever Kürdistan genci!
Gerçeği gör ve şunları yerine getir:

- Düşmana asker olma, Kürt halkının askeri ol!

- Halka karşı savaşma, faşist-sömürgeci TC'ye karşı savaş!

- Faşist TC ordusunda askere gitme, Kürdistan Halk Kurtuluş Ordusu'na katıl!

- Olaylara seyirci kalma, yiğit bir nefer olarak Kürdistan halkının safında yerini al ve kahramanca savaş!

- Yaşasın Kürdistan ve Türkiye halklarının kardeşliği ve mücadele birliği!

- Kahrolsun emperyalizm, sömürgecilik ve her türden gericilik!

ERNK
(Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi)

1991 Atılımının öncü komutanları Mervan ve Hayri yoldaşlar, şahadetleriyle 1992 yılı zafer yolumuzu aydınlatıyorlar!

Savaşın akıl ve cesaret işi olduğu söylenir. Bu gerçek, Kürdistan için bin kat daha geçerlidir. Bu genel ilkeyi kendi savaş pratiğinde esas alıp uygulamaya çalışan ve bunun iddiasında olan komutanlarımız şüphesiz çoktur. Fakat, niyet her ne kadar böyle olsa da çoğu zaman bu gerçekleşmiyor. Çünkü savaşın aynı zamanda kendi yasaları da bulunan ince bir ustalık ve sanat işi olduğu unutuluyor çoğu kez. Savaşın affetmezliği akıldan çıkarılabiliyor. Böyle olunca da savaş cephesinde yapılan bir hata, gösterilen küçük bir ihmalkarlık ya da en ufak bir dikkatsizlik, sağlanan onca tecrübe ve donanıma rağmen, en umulmadık anda en değerli savaşçılarımızı ve de komutanlarımızı hak etmediğimiz biçimlerde şahadetlere götürebilmektedir. İşte, **Mervan (Aydın ADSAY)** ve **Hayri (Mehmet Salih ŞAHİN)** yoldaşların şahadetleri de tamamen böylesi türdendir. Anın devrimciliğini yakalama ve partimizin IV. Ulusal Kongresi çizgisini uygulama konusundaki onca soylu cesaret ve çabalarına rağmen, küçük ihmalkarlık ve ufak dikkatsizliklerinin bir sonucu olarak zamansız ve hak etmedik bir şekilde şahadete ulaşmaktan kendilerini alıkoyamadılar.

Şahadet, devrim mücadelesinde ulaşılan en kutsal mertebedir. Onun zamanlı veya zamansız ya da hak edilen veya edilmeyen nitelikte olması, kesinlikle bu kutsallığından hiçbir şey eksiltmez. Bu açıdan partimiz Merkez Komite üyeleri **Mervan** ve **Hayri** yoldaşların, zamansız da olsa peş peşe şahadetleri bizim için aynı derecede bir kutsallık taşır. Bu nedenle onları, 1992'nin devrim değerindeki görevleri üzerine yürürken, gerçek güç ve ilham kaynağımız, aynı zamanda da zafer gerekçemiz yapacağız. Garzan'da yaktıkları özgürlük meşalesi, devrime yürürken yolumuzu aydınlatacaktır.

İdeolojik, politik ve askeri formasyonları, taktik önderlik hattını yakalamadaki özlü ve cesur çabaları, partimizin militan devrimci kişiliğini kendi kişiliklerinde somutlaştırabilme becerileri, partimize, Parti Önderliği'mize ve halkımıza olan kutsallık derecesindeki bağlılıkları ile de tanıdığımız **Mervan** ve **Hayri** yoldaşlar, partimizin IV. Ulusal Kongresi'nde PKK-MK üyeliğine seçilmişlerdi. Bu soylu görevlerini, seçilmelerinden şahadetlerine kadar yaklaşık bir yıl özveriyle sürdürdüler. PKK-MK üyeliğine layık olmak için diyebiliriz ki, bütün güçlerini, varlarını-yoklarını ortaya koydular. Yürüyüşleri kahramancadır. PKK IV. Ulusal Kongresi sonrası süreçte, sağlanan askeri-politik gelişmeler dikkate alındığında ve bu gelişmelerde **Mervan** ve **Hayri** yoldaşların rolü gözönüne getirildiğinde, **"kazanmaya mahkumuz"** şiarında özlü ifadesini bulan taktiksel atılımın öncü komutanları olma şerefi en çok bu yoldaşlara aittir.

Ne talihsizliktir ki, bu iki seçkin halk önderini, faşist Türk sömürgeciliğine tarihinde bugüne kadar yediği en ağır darbeleri indirerek gerek savaş cephesinde gerekse serihildanlarda görkemli gelişmeleri yarattığımız 1991 yılını 1992'ye bağlayan tarihi bir dönemeçte ölümsüzlüğe uğurladık. Bu açıdan şahadetleri, dönem itibariyle de parti hareketimiz ve ulusal kurtuluş savaşımız açısından oldukça anlamlıdır ve özel bir öneme sahiptir. Çünkü için-

Mervan (Aydın ADSAY) yoldaş

den geçmekte olduğumuz dönem, ulusal kurtuluş savaşımız açısından, esas olarak da ordulaşma ve halkımızın bizzat sıcak savaşım içerisine çekilmesi açısından devrim tarihimizde özel bir yere sahiptir. Zira gelinen aşamada, gerilla savaşımız bütün ülke sathına yayıldığı gibi, askeri gücümüz de nicelik olarak büyüyüp nitelik olarak da olgunlaşmıştır. Bundan böyle savaşı daha üst bir aşamaya sıçratabilmek için, ordu kurumlaşmasına gitmek kendisini olmazsa olmaz kabilinden bir şart olarak dayatmaktadır. Gerillanın öncülüğü ve korumasında siyasal eylem tarzı olarak geliştirilen serihildanlar, özellikle Amed, Garzan ve Orta Eyalet'i de kendi seline alarak halkımızın devrimci gücünü açığa çıkarmış ve bugün daha kapsamlı halk ayaklanmalarının ve siyasal kurumlaşmaların olanaklarını yaratmıştır. Yıllardır uyguladığı özel savaşa rağmen, Türk siyasal sistemi çökmüştür; Demirel-İnönü hükümeti ile, bir bakıma kendini restore etmeye çabalamaktadır. İflas etmesine rağmen, geçmişin inkar ve imha siyasetinden hala vazgeçmemekte, bir yandan sahte demokrasi vaadleri ile halkımızı aldatmaya çalışırken, öbür yandan, "Halka şefkat, PKK'ye rahmet" diyerek, bu politikasını daha sinsi bir biçimde sürdürmektedir. Muhalefetini devrimci eylem, ayaklanma düzeyine çıkaran halkımız ise bu politikaya bir cevap olarak artık kendi yaşamını -ekonomik, siyasi, kültürel, hukuki vs.- özgür iradesiyle bizzat kendisi düzenlemek istemekte, bundan da öteye, kendi öz iktidarı halk demokrasisine doğru ilerlemektedir. Bunun belirtileri ortaya çıkmıştır. Daha özlü ifade edersek, 1992 yılı Kürdistan'da artık halkımızın iradesini devrim düzeyinde konuşturacağı, kendi ulusal meclisini ve hükümetini kurabileceği, bu şekilde oldukça aciliyet kazanmış olan özgürlük ve demokrasi problemlerini çözümleyeceği bir yıl olabilecektir. Bu bakımdan, **"An serkeftin an mirin"** şiarı en çok bu yıl için geçerlidir ve somut bir anlam ifade etmektedir.

Mervan ve **Hayri** yoldaşların şahadetlerindeki özel önem ve anlam da, işte içinden geçtiğimiz dönemin bu özelliğinden gelmektedir. Halk ve devrim tarihimizde böylesine müstesna bir evreye can ve kan vermek, onun hazırlanmasında öncü komutanlar olarak rol oynamak ve daha da önemlisi, iki evreyi birleştiren sağlam bir köprü vazifesi görmek elbette anlamlıdır ve bu yolda şahadet büyük bir şahadettir.

Mervan ve **Hayri** yoldaşların böylesi anlamlı bir dönemeçte ve de hiç hak etmediğimiz bir tarzda şehit düşmeleri ve aramızdan zamansız olarak ayrılmaları elbette partimiz ve ARGK'miz için birer kayıp, hem de önemli birer kayıp olarak değerlendirilebilir. Ki öyledir de. Fakat şu da çok iyi bilinir ki, partimiz PKK bir şehitler partisidir ve bugüne kadar, ister hak edelim isterse hak etmeyelim, verdiğimiz her şehidi bir kayıp olmaktan çıkarıp bir kazanıma ve de zafer gerekçesine dönüştürmesini bilmiştir. Kanlarını yerde koymamış, savaşı daha da yoğunlaştırıp, düşmana günbegün vurduğu darbelerle intikamlarını almıştır. Bu üslubunu bundan sonra da kuşkusuz aynen sürdürecektir. Bizler, **Mervan** ve **Hayri** yoldaşların şahadetlerini de ancak ve ancak, PKK yürüyüş ve vuruş tarzı ile 1992 yılına sığdıracağımız tarihi olaylar, büyük hesap sorma ve katedeceğimiz devrim değerindeki görkemli gelişmelerle kazanıma dönüştürebilir, onların kutsal anılarına ancak bunları yaparsak layık olabiliriz. Onların öğrencileri ve yoldaşları olarak bütün bunları yapmayı bir onur, bir namus ve bir devrim borcu kabul ediyoruz.

Mervan ve **Hayri** yoldaşların devrimci mücadele ve yaşamları, mülteciliğin reddine dayalı, soylu bir çıkışla başlayıp Kürdistan'ın doruklarında şahadetle noktalanan kahramanca bir kaynağa dönüş hareketidir. Bu açıdan her türlü paye ve yüceltiye layıktırlar.

Onlar, kaçışmanın, yozluğun, kokuşmuşluğun, çürümüşlüğün ve tasfiyeciliğin tozu dumana kattığı; devrim, ulusal kurtuluşçuluk ve sosyalizm gibi değerlerin, onur ve namusun ise mültecilik denen sığıntı yaşam karşılığında yok pahasına satıldığı o pislik deryasından öz güç ve çabalarıyla çıkıp büyük yürek ve beyin gücüyle devrim yolunda ilerleyebilen ve bunu şahadetle taçlandıran seçkin yoldaşlarımızdandırlar.

Yaşam ve mücadeleleri bizler için sürekli bir ilham ve güç kaynağı olacaktır!

Mervan (Aydın ADSAY) yoldaş

Mêrdîn'in Çiyayê Mazî (Mazıdağı) ilçesinde yoksul bir ailenin çocuğu olarak 1963'te dünyaya gelen **Mervan** yoldaş, devrimcilikle 1977-78 yıllarında Dersim'de tanışır. Bu olguyu kendi dilinden şöyle aktarıyor: *"Devrimci yaşama PKK ile başladım. Ama bu III. Kongre'ye kadar bir taraftar ilişkisiydi."*

Konumu böyle olmasına rağmen 1980 yılı 15 Eylül'ünde, 12 Eylül faşist rejimi tarafından tutuklanıp cezaevine konuldu. Yaklaşık 3 yıl Gurrgûm (Maraş) ve Hatay cezaevlerinde ağır baskı ve işkenceler altında yaşadı. 1983'te cezaevinden çıktığında, yaşanan pasifikasyon ortamını, yılgınlığı ve sönüklüğü çok yakından gördü ve o dönemdeki bilinç ve sorumluluk düzeyi itibariyle çareyi Avrupa sahasına çıkmakta buldu. Ancak daha sonraki yaşam ve mücadelesinden de anlaşılacağı gibi, **Mervan** yoldaş, bu sahaya mülteci olarak sığıntı bir yaşam sürdürmek için değil, aksine, çaresizliğine bir çözüm bulmak için çıkmıştı. Geldiği Yunanistan alanına ayak basar basmaz hemen partimizle ilişkiye geçmenin yollarını aradı. Ve özellikle parti tarihinde büyük bir siyasal ve askeri atılım eylemi olan III. Kongre belgelerini okuyunca, hızlı bir devrimcileşmeyi yaşadı. Açık ki, bu belgelerden oldukça etkilenmişti.

Yunanistan ve daha sonra Belçika sahalarında yürüttüğü faaliyetler, **Mervan** yoldaşın bir bakıma ilk profesyonel çalışmalarıydı. İdeolojik-teorik düzeyi, kavrayış durumu, yoldaşlar ve halkla geliştirdiği canlı ve sıcak ilişkiler, atılganlığı O'nu kısa sürede örgütsel görev ve sorumluluklar altına girmeye götürdü. Yerel görevlerin yanında YCK (Yekîtiya Ciwanên Welatparêzên Kurdistan - Kürdistan Yurtsever Gençlik Birliği) genel örgütlenme çalışmalarında da bulundu. Ancak O, bu sahayı geçici, biraz da kaçınılmaz olarak önüne çıkmış bir alan olarak görüyor ve kendini ruhen ve bedenen ülke mücadelesine katılmak yönünde şekillendiriyordu. O'nun bu coşkulu, kararlı ve bilinçli yapısının ne derece görkemli olduğunu, devrimci oluş gerekçesini koyarkenki sözlerinde de çok parlak bir biçimde görebiliyoruz. Şöyle diyor:

"Kısaca belirtmek gerekirse, bir bütün olarak Kürdistan insanını zehirleyen kemalizme, onu kendi gerçekliğine önemli oranda yabancılaştıran, duyarsızlaştıran, halkımızın insani yaşam mücadelesini her türlü baskı, terör, katliam (her türden), asimilasyon vb. yöntemlerle engelleyen, halkımıza insanca yaşamı çok gören, hayvan muamelesi yapan -hem de sürekli sağlıması gereken bir hayvan gibi- azgın, barbar, vahşi, insanlık ve hukuk ölçülerinden uzak, kanımızı bir vampir gibi bizden damla damla emen azılı bir insanlık düşmanı güce karşı savaşımın onurunu görerek devrimci olmaya karar verdim. Tarihte birçok halkın kasabı olan ve şimdi bizi tarih sahnesinden silmek isteyen bir güce karşı savaşıma her Kürt insanının katılması gerektiği açıktır. Ben de bu gerçeklikten hareket ederek bu mücadelede nefer olmanın vereceği onur ve gururu yaşamak istedim. Bu sadece ulusal derecede bir katılım değildir. Aynı zamanda Kürdistan devriminin tarihte oynayacağı rol itibariyle enternasyonalist bir katılımıdır benim katılımım."

Parti saflarımıza katılımı, bu derece özlü ve bilinçli olan **Mervan** yoldaş, bilince çıkarılan devrimci görevlerin, ancak, ülkede halkla birlikte savaşılarak yerine getirilebileceğinin de derin bilinci içindedir. Bunun yolunun da devrimimizin merkezi kadro okulu olan **Akademiya Mahsum Korkmaz**'da görülecek güçlü bir eğitimden geçtiğini çok iyi bilir. Kürdistan dağlarına ulaşıp, düşmandan bin yıllık köleliğin hesabını sormada sabırsızdır. Daha o anki ideolojik-politik ve örgütsel donanımı ile infilak etmeye hazır bir bomba gibidir. Yerinde duramaz. Sürekli Akademiya Mahsum Korkmaz'a, oradan da Kürdistan'a gönderilmesini ister. Öyle ki, bu istem çok geçmeden bir dayatmaya dönüşür. Fakat bu dayatma, devrimci bir dayatmadır.

1987 yılının sonu O'nun için yeni bir tarihi başlangıçtır. Çünkü bu tarihte, 1985'te başlayan ülkeyi terkediş, yerini oldukça bilinçli, donanımlı ve cesur bir geri dönüşe, öz kaynağına kahramanca dönüşe bırakmaktadır. Parti Önderliği'ne hitaben yazdığı bir raporunda dile getirdiği bu konudaki özlü yaklaşımı, samimiyeti, güçlü yurtseverliği bizler için parlak ve eğitici bir örnek teşkil ediyor:

"Ülke mücadelesine katılma arzum sonsuzdur. Daha önce de belirttiğim gibi, ben ülkeden her ayrılışı, sanki bir toprak parçasından diğerine geçiş gibi algılıyordum. Ülkem ve toprağım gibi kavramlara yabancıydım. Ve her ayrılışta yüreğimde en ufak bir sızı, bir acı bile duymuyordum. Yani ayrılışlar onursuz ayrılışlardı. Fakat şimdi onursuz ayrılışlar yerine, duygulu, bilinçli, onurlu bir girişi yapmak vazgeçilmezdir ve şarttır. Parti Önderliği'nin ülkeye dönüş yazısını kendime temel alacağım"

Bu bilinç ve soylu duygularla dopdolu olarak 1987 sonunda Akademi'ye gelir. O anki duyguları kendi ağzından şöyle dile gelir:

"Avrupa'ya çıkışımdan bu yana sürekli gelmek istediğim, bunda bir anlamda dayatmada da bulunduğum kampa geliş isteğimi belirtirken (arkadaşlara) her türlü maceracı, anarşist duygulardan uzak, tama-

men ülke mücadelesinin bir gereği olarak kabul ettiğim silahlı mücadelenin ve parti eğitiminin merkezi olan parti okuluna nihayet kavuştum. Tekrar belirteyim, bu isteğimi belirtirken küçük-burjuva, maceracı, anlık duygulardan ve hayalperest düşüncelerden tamamen uzaktım. Kavuşmam, yıllardır bastırılmış, söndürülmüş, soylu ulusal öfke ve onurumuzun, ulusal gururumuzun PKK'nin şahsında şahlanışı ve bunun bize cılız da olsa bir yansımasıdır. Geç olarak farkına vardığımız ulusal gerçekliğimizi parçalayan, bölük pörçük eden, bunun yanında Kürdistan toplumunun fertleri olan bizleri de kendi ulusal gerçekliğimize büyük ölçüde yabancılaştıran ve aynı zamanda robotlar gibi düşünceden (toplumsal anlamda) uzaklaştıran ve kişiliksizleştiren azgın, barbar ve cani bir güce karşı savaşma isteğimin bir ürünüdür."

Siyasi-askeri, bir bütün olarak derslere katılımı çok içten ve militancadır. Diyebiliriz ki, kavrama ve dönüştürme özellikleri ile eğitimden en fazla yararlanan ve kısa sürede en fazla gelişmeyi sağlayan yoldaşlardan biri **Mervan** yoldaştır. Eğitime sadece bir öğrenci olarak değil, aynı zamanda, diğer yoldaşlara eğitimlerinde destek ve yardımcı olan bir öğretmen gibi de katılır. Akademi yönetiminde görev alır. Büyük sorumluluk ve görev bilinciyle, kendisini her gün düşmana karşı bileyen, öfke ve savaşım gücünü her gün bir kat daha artıran **Mervan** yoldaş, 1988 yılı yazına gelindiğinde artık eğitimini, hazırlığını tamamlamış, tıpkı namluya sürülmüş bir mermi gibi düşmana saldırmaya hazırdır. Mücadeleci kişiliği bilenmiş, parti ve Parti Önderliği'ne olan bağlılığı, vatana ve yoldaşlarına olan sevgisi daha bir perçinlenmiş ve ulusal kurtuluş devrimimizin zaferine olan inancı daha da sarsılmaz olmuştur. Sadelik, dürüstlük, temizlik, uygarlık, fedakarlık en fazla bu yoldaşın kişiliğinde ifade buluyordu. Kişilik özellikleri bakımından bir PKK militanı ve bir ARGK komutanı idi. Gelişen, ilerleyen ve zafer için gelecek vaadeden en genç komutanlarımızın başında geliyordu. Eğitim sonunda ulaştığı düzeyi ve yaptığı hazırlığın sağlamlığını en iyi yine **Mervan** yoldaşın kendi kaleminden kavrayabiliyoruz:

"Kürdistan'da kimin suçlu, kimin haklı olduğunu burada öğrendik. Bu tarihi yargılamayı Parti-Cephe-Ordu silahlarıyla yapıp hesabını sormak her Kürt insanının, her partilinin görevidir. Ben bu göreve sahip çıkıyorum. İstenilen çalışma tarzı ve militanlık ölçüleri ile halkımızın yüzyıllardır dinmeyen acılarının, öfkesinin, kininin sözcüsü olmaya ve bunu da her düzeyde temsil edebileceğime dair inancım sonsuzdur. Bu amaçla ve bu ruhla partiden ülke mücadelesine katılma izni istiyorum. Ülkenin her alanında görev alabilirim."

Mervan yoldaşta dost, düşman ve mücadele kavramları çok nettir. Bu yönüyle O, kendini ve toplumu çözümlemiş bir kişilik olarak kabul ettirir.

1988 yazında gerilla savaşımızın kalbi durumundaki Botan Eyaleti'ne ayak bastığı gün **Mervan** yoldaş için en büyük bayramdır. Kendisini savaşın sorunları üzerinde, teorik olduğu kadar, pratik olarak da yoğunlaştırmak için ne lazımsa onu yapar. Savaşın ustalık gerektiren ince taraflarını, savaş yasalarının pratik işleyişini bizzat savaşarak öğrenir. Hiçbir savaş tecrübesi olmadığı halde, O daha işin başında, birliğini iyi örgütleyen, iyi yürüten, iyi eğiten ve cesurca savaştırabilen bir komutandır. Savaştaki başarısına paralel olarak, ARGK'deki görev ve sorumluluğu da giderek artar. IV. Kongre öncesinde sırası ile Qilaban (Uludere), Gabar, Cûdî ve Garzan alanlarında komutanlık düzeyinde düşmana karşı savaşır. Ataklık, canlılık ve yoldaşlık ilişkilerindeki güven vericilik gibi belirgin özellikleri, savaşta daha da olgunlaşıp gelişmiş ve daha bir anlam kazanmıştır.

1990 Aralık'ında gerçekleştirilen IV. Ulusal Kongremiz, **Mervan** yoldaş için devrimci yaşamında ulaştığı bir zirvedir. Başarılı sayılabilecek bir savaş pratiğinin ardından, böylesine tarihi bir eyleme katılması, O'nda devrimci olgunlaşmayı doruğa çıkarır. Kongre hazırlık çalışmalarına sıradan bir delege olarak değil, tartışan, üreten ve çözümleyen bir delege olarak oldukça aktif katılımı sağlar. Üstün bir moralle ve şevkle çalışır. Kongre'ye sunduğu rapor içerik bakımından oldukça zengin ve kapsamlıdır. Raporunda geçmiş pratiği bir bütün olarak, her yönüyle irdeler, sorgular ve yargılar. Şüphesiz kişi olarak kendisini de bunun içinde hak ettiği yere oturtur. Partimizin IV. Ulusal Kongresi'nin örgüt, mücadele ve savaş sorunlarına en üst düzeyde çözümler üreterek, en başta feodal komploculuk, kemalist entrikacılık ve burjuva liberalizmi gibi her türlü sapma ve tasfiyeciliğin mahkum edilmesinde ve önümüzdeki sürecin taktiksel planlanmasında **Mervan** yoldaşın da kendi çapında katkıları sözkonusudur. Nitekim IV. Kongre'de MK üyeliğine, yine ARGK Askeri Konsey üyeliğine seçilmesi O'ndaki bu istikrarın ve devrimci gelişmenin pratiğine yansımasıdır.

O, Kongre'ye gidilirken, hazırladığı özeleştiri raporunda ortaya koyduğu görüş ve çözümlemelerde bu görevi ne denli güçlü yerine getirdiğini tartışmasız olarak kanıtlamaktadır.

"IV. Ulusal Kongre gibi bir gerçekliğe doğru giderken, bu tür yaklaşımlar içinde bulunmak kabul edilmezdir. Mutlaka ve mutlaka radikal bir döndüşümle IV. Ulusal Kongre gerçekliğine cevap verecek kişilik seviyesine, taktik hattı uygulayabilecek taktik önderlik seviyesine ulaşılmalıdır.

Günümüzde devrimimizin, ulusal kurtuluş savaşımızın gelişme olanakları her zamankinden daha fazladır. Yetersizlikler yaşanmasına rağmen, mevziler terk edilmemiştir. Yoğun katılımlar vardır. Genişlemesine ve derinlemesine açılım imkanları hayli fazladır. Halk devrime sahiplik edebilecek, fiili olarak katılabilecek konumdadır. İntifadalar yaygınlaşarak sürecektir. TC, her zamankinden daha fazla bir bunalım içerisindedir. İlkel milliyetçilik iflas etmiştir, mücadelemizi gerçek anlamda ulusal düzlemde geliştirme imkanı doğmuştur ve Güney Kürdistan gibi çok değerli bir alanı müthiş kullanma imkanları doğmuştur. Burada büyük ordulaşma hareketi geliştirilebilir.

Uluslararası planda Kürt sorunu sökülmez bir biçimde gündeme oturmuştur. Savaş daha da geliştirilirse pek çok dost edinme durumu olacak ve Kürt sorunu kendisini daha da dayatacaktır.

Tüm parti yapısının partiye, Parti Önderliği'ne ve parti çizgisine sonsuz bağlılığı vardır. Bu çok önemli objektif bir gerçekliktir.

Kısacası, uluslararası durum, TC'nin durumu, halkın durumu, partinin durumu şunu göstermektedir: Eğer parti taktiğini hayata geçirmeyen, yanılgılı, yetmez tüm anlayışlar aşılıp -ki partinin önderlik hattının kesinlikle hakim kılınacağına inanıyorum- güçlü bir planlama ve düzenlemeye ulaşılırsa büyük gelişmelerin yaşan-

Botan'a bin selam!

10 Nisan 1991, Garzan Eyaleti'ne, 4. Kongre sonrası yapılan düzenleme çerçevesinde girildiği tarih oluyor. 50 civarında savaşçının kademeli olarak eyalete girmesi, yani bunun dalgalar biçiminde gelişmesi insana fetih duygusu veriyor. Evet, görevimiz fethetmek. Elimizden alınan, lime lime bizden koparılan Kürdistan'ımızı tekrar fethetmek! Fetih duygusu beni coşturuyor. Esasında her Kürdistanlıyı coşturmalı. Bizler bize ait olanı almaya çalışıyoruz. Bu anlamdaki "fetih" kanlı bir fetihtir ve yapılması gereken de bu olmalıdır.

Garzan, Kürdistan'ın en güzel eyaletlerinden biri olma özelliğindedir. Yoğun nüfus potansiyeli ve daha gelişkin sosyalleşme seviyesi var. Kavrama ve anlama yetenekleri daha yüksek insanların yurtseverlik duyguları da hayli fazla. Bu, Garzan'ın tabii güzelliğinden ve tarihi nedenlerden kaynaklanıyor. Tûx (Tatvan), Xîzan (Hizan), Bêdlîs ve Xizxêr (Şirvan)'de yazın bile tepelerinde kar eksik olmayan, yemyeşil, kuzu ve koyun sesleriyle koçerlerin bağırışları ve içli türkülerinin birbirine karıştığı bir ormanı düşünelim. Sürekli bir canlılık, sürekli bir üretim ve bunca güzellik içinde akıp giden bir hayat. Kürdistan burada bir başka güzel.

Yine bir yandan içinde binlerce köyün varolduğu uçsuz bucaksız Garzan, Misric(Kurtalan) ve Sêrt ovası. Geceleri dağdan bakıldığında ışıkları göz kırpan binlerce köy ve Sêrt, Misric merkezleri. Dağların zirvesinden alta doğru bir bakış insana güzelim Kürdistan'ı daha da sevdiriyor. Birşey söyleyeyim mi? Kürdistan'ı gezmeyenin, tanımayanın yurtseverlik duyguları da zayıftır bence. Gıyaben sevmek bir başka, içinde olup gezmek, görmek; işte böyle sevmek bir başka. Herhalde birbirinden farklı. Garzan'ın güzelliklerini ne kadar anlatsam bile yeterince yapamam. Görmek, tanımak gerekir. Kişi görüp tanıdığı oranda da daha fazla sever.

Bu güzellikleri kirleten iğrenç bir şey var; o da malumunuz TC'dir. Askeri, polisi, çetesi ve envai türlü kurumlarıyla bu uğursuz aygıt, kirletiyor bunca güzelliği; yemyeşil yaylaları, o güzelim otları, suları potinleri ile kirletiyor, iğreniyorum.

Güzellik düşmanlarına savaş açmak bu anlamda anlaşılır oluyor. Garzan'a girdiğimizden bu yana, sırtlanlar ve çakallar soyundan Türk devlet aygıtı ile, zorlu ve yeni bir alan olması itibarı ile amansız bir irade isteyen bir mücadeleye giriştik. Yürütmekte olduğumuz bu mücadeleyi dahi önderimiz APO'dan ve Botan'daki yoğun tecrübemizden kuvvet alarak sürdürmekteyiz. Gerçekten yeni alanlarda bundan önce sürekli kayıplar verilirken, bizim şimdi kayıp vermememizin temelinde Botan savaş tecrübesi yatmaktadır. Bize savaşı, savaşmayı, TC'yi ve onun taktiklerini Botan tanıtmıştır. Bizlerin ARGK'nin sağlam birer savaşçısı olma özelliğini Botan vermiştir. Bu anlamda Botan'ı unutmuyoruz, unutmayacağız.

Botan'dan ayrılalı 3-4 ay oldu. Yeni ayrıldık sayılır. Fakat daha şimdiden Botan'ı özledim. Geçit vermeyen dağları, şırıl şırıl akan soğuk suları ve yüksek dağların doruklarını özledim. Mergumar'ın muhteşem ormanlarını, yüce Kela Memê dağının uzaktan gördüğüm gizemli güzelliklerini, her zaman bende tatlı ürpertiler uyandıran Herekol dağını ve yine her zaman bize üs görevi gören, değeri de unutulmayacak kadar büyük olan Bestler'i unutmak mümkün değil. Hele Cûdi'yi unutmak mümkün mü? Düşmana inat sürekli direnen Cûdî'yi.

Ben Kuzey Kürdistan'a ilk girişte faaliyet alanım Cûdî idi. Cûdî'nin ismini daha önce de duymuştum. Onun için Cûdî'de kalmak beni sevindirdi. Deriyê Kera'ya her iniş ve çıkışta yamaçlarda yetişen rêwanlardan toplayarak yemek, Cûdî'nin zirvelerinde gündüz veya ay ışığında yürüyüş halinde olmak insana ne kadar zevk veriyor, değil mi? Cûdî bizim için o kadar güzel, fakat düşman için de o kadar kasvetli ve korkulu. Her adımda pusuya düşme korkusu, mayına çarpma histerisi düşmanı kahrediyor. Kürdistan halkının diriliş mücadelesinde ilk kalelerimizden olan Cûdî, TC'nin kaybettiği önemli mevzilerden biri oluyor. Büyük cesaret, fedakarlık ve şehitlerimizin kanıyla kazanılan bu değerli mevzinin manevi önemi de hayli fazla. Mevzimizi koruyup güçlendirelim.

Yine ***Agît****'lerin diyarı Gabar dağı gözümde tütüyor. Çok açık söyleyeyim. Bu kadar dolaştık, fakat Gabar kadar şirin, Gabar kadar güzel ve Gabar kadar gerillaya elverişli, gerillaya kucak açan bir dağ görmedim. O birbirine benzeyen çukurları, sık ormanlığı ve genişliği Gabar'ı gerilla için vazgeçilmez hale getiriyor. Gerillanın Gabar'da darbe yemesi mümkün değildir. Yeter ki biraz kurallara göre hareket edelim. Hareket ve gizlilik kurallarına göre davranalım. O zaman Gabar gerillayı korur. Koruyucu kanatlarını açıp bizleri düşmanın ulaşamayacağı bağrına doğru çeker, çeker değil mi? Elbette çeker. Eğer Gabar'da şehit vermişsek suç Gabar dağının mı? Hayır hayır, ikiyüzlü ve sahtekar değildir. Gabar'ımızı yanlış anlamayalım. Gereken değeri verelim.*

Kısacası, yoldaşlar, Botan bizim yaşam kaynağımızdır. İnsanı, dağları, ovaları ve yüzlerce şehidimizin her karış toprağındaki anıları ile Botan'ı unutmak ne mümkün! Botan şehitlerin diyarıdır. Mücadelemizde Kürdistan'ın en yiğit evlatlarının kanları bu toprak parçası üzerinde hala tazeliğini korumaktadır. Botan toprakları değerli şehitlerimizin mukaddes kanlarıyla harmanlanmıştır, işte bundan dolayı yeni yaşam Botan'dan fışkıracaktır. İlk zaferler Botan'da kazanılacaktır. İlk özgür vatan panosu Botan'da şekillenecektir. Çünkü orada ölümsüz komutanımız ***Agît****'in, yüksek askeri kişiliği temsil eden* ***Erdal****'ın, savaşçıların kalbinde kök salan* ***Sarı Hüseyin****'in, yırtıcı bir vuruş tarzına sahip olan* ***Harun****'un ve savaşçılıktan çok kısa bir sürede mıntıka komutanlığına büyük bir gelişme hırsıyla gelen Şirnexli* ***Erdal****'ın emekleri ve kanları vardır. Bunca ölümsüz şehidin mücadele verip kan döktüğü Botan ilelebet ARGK gerillalarının bir kalesi olacaktır. Bunu hiç kimsenin değiştirmeye gücü olamaz.*

Bu mektubu Xana Hewêl (Baykan)-Motkî (Mutki) sınırını teşkil eden bir dağın doruklarında yazarken, Botan'ı ve Botan'daki yoldaşları düşünüyor ve gerçekten duygulanıyorum. Buradaki dağlar Botan gibi heybetli mi? Evet, heybetli dağlar var. Fakat Botan bir başka güzel. Garzan'ı kötülemiyorum, aksine muazzam güzellikleri olan bir eyaletimiz. Yüksek zirveleri, platoları, Bestler'i andıran arazileri ile, uçsuz-bucaksız ovaları ile Garzan da Kürdistan'ın şirin beldelerinden biri. Şu anda bile Xana Hewêl-Motkî sınırında zirvede oturup bu satırları yazarken Xizxêr'in engebeli ve sarp dağları, Xana Hewêl'in geniş ovası, Misric merkezi ve çimento fabrikasının doğayı kirleten dumanını ve göz alabildiğine uzanan ovasını görebiliyorum. Yanda ise Hezo (Kozluk)'ya uzanan, üstünde oturduğumuz, eğer devam edersek bizi Mala Aliyê Yunus'a götürecek dağ silsilesi var. Xana Hewêl, Hezo'ya, oradan Farqîn (Silvan)'e uzanan ve arka tarafında Motkî olan bu dağ çok stratejik. Mala Aliyê Yunus bu dağlarda çarpışmış ve destanlar yaratmış. TC'nin askerlerine teslim olmaktansa elele tutuşarak akıntılı sulara kendilerini bırakan 6 kadının destansı hikayeleri hala anlatılıyor. Erkeklerin namuslarını korumak için gösterdiği kahramanlıkları halen dinlemek mümkündür. Burada direniş tohumları var. Fakat kurumaya yüz tutmuş bir fidan gibi sararmış vaziyette. Yeni baştan sulamak ve kuruyan dalları budamak gerek. Bu da bizim vazifemiz.

Biliyor musunuz yoldaşlar, bu ovaya ısınamadım. Karşımdaki ovaya bakarken bir anda korkuyorum. Sürekli dağda kalma alışkanlığından olacak. Acaba bu düz ovada nasıl faaliyet sürdürülebilir? Oradaki arkadaşların işi bizimkinden daha zorlu. Şu anda bulunduğum zirvede 12 kişi bulunuyoruz. Bu güçle bile çatışıp çemberi yırtabiliriz. Dağlar bizi koruyabilir. Ama ova! Dağın sarplığı bize üs olurken, ovadaki arkadaşlar da siyasal üs yaratmak zorundalar. Yoksa bu uçsuz-bucaksız ovada nasıl kendini koruyup faaliyet geliştirebilirsin!

Kısacası savaş zorludur. Ve bir o kadar da yaratıcılık istiyor. Bu mücadelede hata yapan ezilir, yok olur. Derin düşünüp güçlü karar vermek lazım. Bu dönemde en iyi düşünüp kararlara ulaşan, sağlam planlamalar geliştiren, savaş kanununu güçlü uygulayan kazanır, başka çıkar yol da yok. Eskiden bir yetersizlik yaşadık. Ama şimdi geriye dönüp baktığımızda bunları görebiliyoruz. Yaşadığımız basitlikler insanı öfkelendiriyor. Yeter artık, tarih bizden olağanüstü çabalar, kahramanlıklar beklerken ve mutlaka da öyle olması lazımken tarih karşısında basit kalmak iğrenç bir tutum oluyor. İşte bu anlayışla bu mektubumu yazarken Botan'daki binlerce arkadaşa binlerce selam ve saygılarımı sunuyorum. Garzan'da mücadele eden bizlerin aklından Botan çıkmamıştır. Ve anıları tazeliğini sürekli koruyacaktır.

Mervan (Aydın ADSAY)

Şehit Dr. Kendal (Nurettin Hacı MUHAMMED), şehit Hayri (Mehmet Salih ŞAHİN) ve şehit Kara Ömer yoldaşlar

ması kaçınılmazdır. Yani sorun taktik önderliğin oturtulması, zaferi garantileyen parti çizgisinin, yaşam tarzının hakim hale getirilmesi ve Parti-Cephe-Ordu faaliyetlerinin planlanması ve sağlıklı bir düzenlenmeye oturtulmasıdır. Yani merkezileşme, kurmaylaşmadır.

Dönem, intifadalar dönemi; dönem, gerilla savaşının yoğunlaştırılarak, derinleştirilerek, ikili iktidara, hükümete ulaşma dönemidir. Dönem, parti çizgisinin sağ tasfiyeci tutuma karşı zafer kazanma dönemidir.

Yine kongremiz, reel sosyalizmin yaşadığı sorunlar gözönüne getirildiğinde bilimsel sosyalizmin PKK şahsında yeniden zafer kazanması anlamına gelecektir.

IV. Ulusal Kongre gerçeğini kısaca bu çerçevede ele alabilirim.

Partimizin bu dördüncü en üst zirvesine giderken elbette büyük düşünmek ve kendini görevlere, sorumluluklara hazırlamak gerekmektedir. Önümüzdeki süreçte TC ve hatta emperyalizmle kıran kırana bir mücadele yaşanacaktır. En önemli sorunumuzun ise taktik önderlik sorunu olduğu açıktır. İşte, kişi kendisini bu görevlere hazırlamalıdır. Benim her ne kadar partileşmede, yönetim olayında, gerilla savaşının, kitle örgütlenmesinin geliştirilmesinde önemli yetersizliklerim varsa da, önemli bir tecrübe birikimine ulaştığım kanısındayım. Partinin, Parti Önderliği'nin özellikle II. Ulusal Konferans'ta geliştirdiği ve daha sonra da geliştirilen eleştiriler ve genelde yapılan tüm çözümlemeler çerçevesinde kendimi önemli oranda tanıyabildiğimi söyleyebilirim. Yanılgılarımı IV. Kongre gerçeği, çizgisi temelinde gözden geçirerek kendimi yenileyebileceğime inanıyorum. IV. Kongre bu anlamda, benim açımdan kendimi gözden geçirme, yenileşme fırsatıdır. Bunu iyi değerlendirerek, beni taktik önderlik hattından uzaklaştıran, parti çizgisini hayata geçirmemi engelleyen, onu korumamı engelleyen yanlış anlayışlarımın üzerine radikalce giderek aşacağıma inanıyorum. Pratik yaşam içerisinde buna karşı günlük mücadele edeceğim.

Tekrar edeyim, her ne kadar önemli yetersizliklerim olsa bile, partinin emrettiği taktik önderliğe ulaşmada kendimde aşama kaydedeceğime inanıyorum. Bu anlamda partinin bana vereceği tüm görevlere hazır olduğumu belirtirim. Kendime güveniyorum ve başaracağıma da inanıyorum."

IV. Kongre'den aldığı güçle 1991 yılına üstün moral ve coşku ile yürüyen **Mervan** yoldaş, 1991 Mart'ına kadar bulunduğu Avaguzê eğitim kampının sorumluluğunu yaptı. Kampta, bir yandan IV. Kongre çizgisinde, emri altındaki yoldaşları eğitirken, öbür yandan Garzan Eyaleti'ne yapılacak çıkışın planlamasını geliştiriyordu. Çünkü, Garzan Eyaleti'ne IV. Kongre gerçekliğimizi taşırmak ve birliği ile birlikte eyalete yerleşmek tarihi görevi en başta Garzan Eyalet Komutanı olarak **Mervan** yoldaşın omuzlarındaydı. Bu görevin ağırlığı ve öneminin bilincinde olarak, 1991 yılı Mart ayında komutasındaki Garzan Grubu ile birlikte Avaguzê'den Garzan Eyaleti'ne doğru yolda çıktı. Birliğinin başında gururlu, başı dik ve mağrur bir eda ile tarihi yolculuğa tebessüm ediyordu. Yola çıkmadan önce içtima halindeki yoldaşlarına öz olarak şu konuşmayı yaptı: *"Yoldaşlar! Kazanmaya ve Garzan Eyaleti'ni fethetmeye gidiyoruz. Görevimiz ağır, ama bir o kadar da yücedir..."*

8 Mart 1991 tarihinde Avaguzê'den Garzan'a yürüyüş başlar. Cudi Dağı'na varıldığında tarih 12 Mart 1991'dir. Birlik istemeyerek de olsa meydana gelen bir karşılaşma sonucu sömürgeci ordu güçleri ile bir gün boyunca çatışmak zorunda kalır. Birliği düşman güçler çembere alıp kuşatmıştır. Çıkış yolu düşman tarafından tutulduğu için, kılavuz köylüler de geri döner. Birlik bir savaşçısını şehit verir; ama, aldığı görevi yerine getirmede kesin kararlıdır. İrade ve azmin gücüyle ilerleyecek, Botan'a geri dönmeyecektir. Komutanı ve savaşçısıyla birliğin ortaklaşa aldığı karar budur. Bu zor koşullarda **Mervan** yoldaşın güven verici komutanlığı önemli rol oynar ve sömürgeciliğe inat geçit vermeyen yalçın ve sarp dağlara tırmanışa geçilir. Kar, soğuk ve fırtınayla amansız bir savaşa girilerek, gece boyunca yapılan 12 saatlik çetin bir yürüyüşten sonra birlik hem sömürgeci ordunun çemberini, hem de geçit vermez dağları aşmayı başarır. Yoluna devam eder. Bestler mıntıkasında Kela Memê Dağı'na diğer bir birlikle buluşmayı gerçekleştirir.

Burada ortaklaşa Garzan Eyaleti'ne yönelik yeni düzenlemeler yapılır. Eyalet yönetimi **Mervan** yoldaşın sekreterliğinde, şehit **Hayri** ve şehit **Dr. Kendal** yoldaşlardan oluşur. Eyalet 3 ayrı bölgeye bölünür. Birlikler de buna göre ayrıştırılır. Garzan Eyaleti'ne ilk müdahale yürüyüşünü **Mervan** yoldaş gerçekleştirecektir. Garzan eyalet gücünün bu şekilde eyalete aktarılıp tarihi müdahalenin yapılması **Hayri** ve **Dr. Kendal** yoldaşların da birlikleri ile birlikte bölgelerine ulaşmalarıyla 1991 Nisan'ında sağlanır.

Gücün bölgelerine yerleşmesinin ardından, hemen bahar atılımına geçilir. Hedef, yıllardır, bir türlü oturtulamayan gerillayı oturtmak ve düşmana indirilen politik-askeri darbeler oranında serihildanları bütün şehirlerde örgütlemek, eyaletteki tıkanıklığı güçlü bir çıkışla giderebilmektir. IV. Kongre kararları ancak bu şekilde hayata geçirilme şansına kavuşabilecektir. Bu süreçte sömürgeci ordu güçlerine karşı birçok silahlı eylem, çetelere ve işbirlikçi hainlere karşı birçok cezalandırma ve kamulaştırma eylemi gerçekleştirildi. Cephe çalışmaları kırsal kesimde olduğu kadar şehirlerde de yoğunlaştırılarak, Garzan Eyaleti de önemli bir serihildan merkezine dönüştürüldü. Yaşanan pratik, kuşkusuz dönemin taktiğine tam anlamıyla tekabül etmese de, o yönlü harcanan özlü çabaları ifade etmektedir ve bunda da Eyalet Komutanı olarak **Mervan** yoldaşın rolü ve emeği çok büyüktür.

Mervan yoldaş, **"1992 yılını faşist Türk sömürgecilerine zehir etme"** şiarı ile bir yandan kış dönemi hazırlıklarını büyük coşku ve mücadele azmi içinde yürütürken, diğer yandan Sêrt, Êlih (Batman) gibi merkez ve bölgelere de uzanarak, buraları da faaliyet alanına katmaya çalışıyordu. Zira bu merkezlerdeki karışıklıkları gidermek ve buraları sağlam, özlü, güvenilir birimlere kavuşturmak, hem dönem ve hem de Garzan Eyaleti açısından çok önemliydi. Bu, aynı zamanda bir parti talimatı idi. O, devrimci göreve ve ulusal kurtuluşa öylesine sevdalıydı ki, bu bölge ovalık olmasına rağmen, kendini koruma endişesini hiç bir zaman örgüt talimat ve görevleri önüne koymayıp, hatta çoğu kez devrimci görevlerin heyecan ve coşkusu içinde bunu ihmal da ederek, bölgeye müthiş yüklendi. Belki bu noktada **Mervan** yoldaşın gerekli tedbir ve duyarlılığı göstermediği, hatta amatörce davrandığı söylenebilir. Böyle olsa bile, bu O'nun devrime, partiye ve devrimci görevlere yürekten bağlı olmasıyla açıklanabilir ancak. Evet, **Mervan** yoldaş bu yönelim içindeyken üslendiği köy olan Sêrt'in Aynbaran köyünde kahpece bir ihanete uğradı. Bir ihbar sonucu 20 Aralık 1991 tarihinde, köye baskın düzenleyen sömürgeci ordu güçleri tarafından şehit edildi.

Mervan yoldaşın önünde dev boyutlu görevler vardı. Başarabileceği tarihi görevlerdi bunlar. Böylesine soylu bir yürüyüşün sahibi olan genç bir komutanımızın şahadeti, bizim açımızdan büyük bir kayıp olsa da, asla ve asla bu tarihi görevlerin başarılması önünde bir engel oluşturmayacaktır. O'ndaki ataklığı, cesareti, derin yurtseverliği, teorik gelişkinlik ve pratik uygulayıcılığı kendimize rehber alarak, yarım bıraktığı görevleri mutlaka ve mutlaka bizler tamamlayacak ve anısını zaferlerde yaşatacağız.

Hayri (Mehmet Salih ŞAHİN) yoldaş

Hayri yoldaşın şahadeti, gerek kendisi, gerekse partimiz açısından hiç de sineye çekilemeyecek ve içe sindirilemeyecek bir talihsizliktir. Hem de büyük bir talihsizlik. 1992 yılının ilk şehidi de olan **Hayri** yoldaş, şehit düşen **Mervan** yoldaşın yerini doldurmak ve Garzan Eyalet Sekreterliği, aynı zamanda da komutanlığı görevini omuzlamak için yol alırken, üzerine çığ düşmesi sonucu 3 yoldaşı ile birlikte şehit düştü. Bu çığ düşmesi olayı bizler açısından 1992 yılının en uğursuz olayıdır. Ve önemli sonuçlar çıkarmaya değer bir olaydır. Talihsiz bir kaza biçiminde de olsa, **Hayri** yoldaşın şahadeti kar-kış, açlık-susuzluk demeden verilen savaşın azgın sömürgeciliğe karşı olduğu kadar, çetin doğa koşullarına karşı da verilmesi gerektiğini bir kez daha bize gösterdi.

Hayri yoldaş, Riha (Urfa)'nın Heweng (Bozova) ilçesi Kubük köyünde yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak dünyaya geldi. Devrimcilikle ilk tanışması, 1975 yılında lise öğrencisi iken gerçekleşti. O yıllar Bozova, MHP'li faşistler tarafından büyük ölçüde terörize edilmeye çalışılan bir ilçeydi. **Hayri** yoldaş sınırlı sayıda genç arkadaşı ile birlikte antifaşist mücadelenin ön saflarında yer alarak, bu faşist tırmanışa dur demeye çalıştı. Bundan dolayı liseden sürüldü. Devrimci kişiliği henüz şekillenmeden, ekonomik problemlerin de etkisi ile ülkeyi terkederek, çözümü Avrupa sahasına çıkmakta buldu. Geldiği Paris'te emperyalist kültür ve yoz yaşam içinde yitip gitmemek, en azından özünü koruyup yaşatabilmek için parti hareketimiz ile ilişki kurdu. Bunda, ülkedeki genel gelişmelerin de yoğun etkisi vardır. Parti hareketimizle ilk tanışması 1980'de gerçekleşir. Bu önemli olayı, Partimizin IV. Kongesi'ne sunduğu özeleştiri raporunda şöyle dile getiriyor:

"Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine 1980 yılının başında Avrupa alanında katıldım. Katılımımı sağlayan etmenlerin başında ulusal ve sınıfsal özellikler gelmektedir. Yine genelde ilerici düşünceye sempati duymam ve birçok tanıdık arkadaşın parti saflarında yer alması ve en önemlisi de partimizin sömürgecilere karşı yürüttüğü mücadelenin yaratmış olduğu etki beni bağımsızlık mücadelesine katılmaya götürdü."

Hayri yoldaşın parti saflarına katılımı çok özlüdür. Öyleki Fransa'da ilişki kurar kurmaz, işini gücünü bırakıp devrimci görevlere koşmuştur. 1980-85 arası dönemde Avrupa'nın birçok alanında, yerel ve bölge yönetimleri düzeyinde sorumluluk yüklenip çalışmalara katılır. 1985 yılı ortalarından itibaren ise, Avrupa Merkezi içinde yer alarak, örgütsel ve politik çalışmalarını yoğunlaştırır. Bu süreçte ideolojik-politik yönden eğitimini ileri derecede olmasa da yaparak, kendisi için Avrupa sahasının artık ömrünü doldurduğu sonucuna varır. Soylu kararı vermenin zamanı gelmiştir. 1986 Haziran'ında hem PKK III. Kongresi'ne katılmak, hem de gerekli askeri ve siyasi eğitim ardından, savaş cephesine katılmak üzere, merkezi okulumuz **Akademiya Mahsum Korkmaz'**a gelir. Bu olay, **Hayri** yoldaş için devrimci yaşamında tarihi bir başlangıç, ondan da öteye bir yeniden doğuş ve kendini yeniden yapma eylemidir.

III. Kongre'nin kendisi üzerinde bıraktığı müthiş etki o denli büyük olmuştur ki, IV. Kongre platformuna sunduğu raporunda da olaya önemli bir yer ayırmaktan kendini alamamıştır:

"Diyebilirim ki, partiyi ilk defa doğru temellerde tanımam bu süreçle başlar. Daha önceki yıllarda, her ne kadar sorumlu düzeyinde faaliyet yürütüyorsam da, bu, oldukça yüzeysel ve şematik bir tarzda olmuştur. Dolayısıyla partiyi III. Kongre sürecinde tanımam, kişi olarak benim için, özellikle devrimcileşmem konusunda önemli bir hususu teşkil eder."

III. Kongre'den bu denli ileri derecede etkilenmiş olmasına rağmen, Kongre sonuçlarını özümseme, kavrama ve uygulamada önemli ölçüde yetersiz kaldığını vurgulayarak, Kongre çalışmalarındaki ve sonrasındaki durumuna oldukça özeleştirel yaklaşabilmektedir.

Kongre sonrası Lübnan çalışmalarına sorumlu olarak katılır. Bütün gücüyle kendini faaliyetlere katmasına rağmen, bunu kesinlikle yeterli görmez ve *"... geniş kitleleri örgütlemede, desteklerini mücadeleye seferber etmede, dönemin emrettiği örgütlenme ve çalışma tarzını yaratmada taktiğin gerisinde bir seyir izlenmiştir"* diyerek, durumuna özeleştirel yaklaşır. O'nun elinde özeleştiri, bir yenilenme ve güçlenme silahı olarak, devrimci işlevini layıkıyla görmektedir.

Kısa süren bir Doğu Kürdistan yolculuğundan sonra nihayet sabırsızlıkla kucaklaşmak istediği, sıcak savaş cephesi, gerilla diyarı Botan'a ulaşmayı başarır. Artık sömürgeci düşmanla göğüs göğüse savaşabilecektir. Bu O'nu mutlu kılar. Botan'da takım komutanlığı ile başladığı gerillacılığını, sonraki süreçte sırasıyla yerel yönetim, eyalet komitesi ve Askeri Konsey üyelikleri düzeyinde sürdürür. Ve en son olarak Eylül 1989'da gerçekleştirilen Ülke İçi 1. Parti Konferansı'nda Ülke İçi Merkez üyeliğine seçilir. Bu sıfatlarla 1990 yılı sonuna, yani partimizin IV. Ulusal Kongresi'ne kadar, birçok askeri eyleme planlayıcı ve komutan olarak katılır. Bu açıdan, Botan'ın bir gerilla diyarı olmasında kadar, bir serihildan sahası olmasında **Hayri** yoldaşın da yoğun çabası ve emeği vardır.

IV. Kongre'de, iki kongre arası sürece ve bu süreçteki rolüne ilişkin olarak köklü eleştiriler geliştirmede tereddüt etmez. Özellikle kontra pratiği olarak değerlendirdiğimiz feodal çetecilik ve komploculuğun açığa çıkarılıp mahkum edilmesindeki yetmezliğini, zayıflığını kabul ederek kendi kendisini eleştirir. *"IV. Kongre'ye giderken bu eleştiriler ve kongrede geliştirilecek eleştiriler beni güçlü kılacaktır. Böylece tüm olumsuzlukların önüne geçebileceğime inanıyorum. Partinin bu düzeltme ve kazanma gücüne layıkıyla cevap vereceğime dair inancım tamdır. Özellikle Parti Önderliği'nin eleştirilerinde kendimi, yetersizliklerimi daha iyi görebiliyorum. Bunları kısa sürede kavramaya çalışacağım. Doğruya, cesarete, partileşmeye IV. Kongre platformunda ulaşacağım. Büyük umudum var. Tarihi bir süreçte kongre toplanmış bulunuyor. Gereken netleşmeyi sağlayacak ve tüm olumsuzlukların sahiplerini ortaya çıkaracaktır. Geleceğe yönelirken, geçmişi didik didik etmek, geleceği garantiletecektir. İç ve dış düşmanları altettirip zaferi garantiletecektir"* der.

Hayri yoldaşın esas olarak örgütsel ve politik yanlışlar karşısında amansız eleştirici olması, devrim

Devamı 27. sayfada

Amed Eyalet Koordinatörlüğü tarafından Amed Eyaleti'ndeki Parti, Cephe ve Ordu güçlerine hitaben kaleme alınan ve aynı zamanda Amed halkına rapor niteliğinde olan bir değerlendirmeyi kısaltarak yayınlıyoruz.

"Yersiz kayıplara yol açan eksiklik ve yetmezliklerden arınalım; halkın beklentilerine layıkıyla cevap verecek yetkinliğe ulaşalım!"

Türk burjuvazisi ordusuna güveniyor. Heybetli, kudretli ordu, atalarının barbar geleneğinin temsilcisi ordu, zulüm kültürüyle eğitilen ordu, vahşet örnekleri içerisinde yoğrulan ordu, her neferi emir-komutanın, görevin kutsallığı adı altında robotlaştırılmış ordu... Emirdir deyip her türlü vahşeti, zulmü ve büyük suçları göz kırpmadan işleyen ordu... En gerici, en bağnaz, en faşist ve en canavar kafaların, beyinlerin bir araya getirildiği ordu... Doğrudur, bu ordu kırar, bu ordu yakar, bu ordu viraneye çevirir. Bu ordu yıkımdır, işkencedir, ızdıraptır; bu ordu kan ve baruttur. Böyle tanımlanıyor Türk ordusu. Biz de böyle tanımlayabiliriz. Sözkonusu özelliklerin Türk ordusunda mevcut olduğu doğrudur. İşin bu yanını tartışmayacağız. Bunları tartışmak, güneşin parlaklığını tartışmaktır. Fakat tartışılması gereken bir yan var. Sözkonusu özelliklere sahip olan bir ordu acaba herşeye kadir midir? Acaba zaferin garantisi olabilir mi? Zaferden zafere koşabilir mi? Gerici kafalar buna evet diyor. Bizce yanlış yapıyorlar, yanlış hesap içerisindedirler. Ordu güçlerini çok yanlış değerlendiriyorlar. Ordunun zaaflarını hiç görmek istemiyorlar. Çok gariptir ki, zaafları bile güçlü yanlar olarak gösteriyorlar. Kalemleri ordunun çürüklüklerini, zayıflıklarını yazmaya hiç alışmamış. Onlar öyle, ama biz öyle olamayız. Onların gözüyle Türk ordusunu değerlendiremeyiz. Eğer biz de onların gözüyle Türk ordusunu değerlendirirsek, değil Kürdistan'ı onlardan kurtarmak, dünyayı onlara terketmeyi kabullenmemiz gerekir. Bu güçlü orduya niye dokunuyoruz? Zafer kazanamayacaksak neden bu kadar kan dökmemiz gerekecek dememiz lazım? Partimiz, Türk ordusunu ne hiçe saydı, ne de onların istediği gibi değerlendirdi. Herkesin babadır, güçlüdür, ulaşılmazdır dediği bir anda Türk ordusunun gerçek karakterini ortaya koydu. Ona karşı savaşıma da bu temelde cesaret etti.

Genel yaklaşımımız bu olmasına rağmen, ne yazık ki bizde de orduyu Türk burjuvazisinin etkisini yaşayarak değerlendirenler çıktı, böyleleri halen de var içimizde. Düşüncelerini açık açık dile getirmeseler de, ısrarla gizlemeye çalışsalar da, Türk ordusunun yenilmezliğini, özünde onaylayanlar var. Yani onlar da, "mehmetçik yenilmezdir" kültürüyle beslenmişler. İşte bunun için biricik kurtuluş aracımız olan silahlı mücadeleye gelemiyorlar, silahlı mücadele içerisinde yer alanlar ise, bir türlü adapte olamıyorlar. Savaşmaya, savaşı geliştirmeye cesaret edemiyorlar. Aslında bunları dış etkilemeyle savaşın içerisinde tutuyoruz, örgüt gücü bunları tutuyor, örgüt ittikçe bunlar yürüyor, kendi hallerine bırakıldıkları an ise yerlerinde sayıyorlar ve hatta geri adım atıyorlar. Öncelikle onlara, sonra tüm arkadaşlara, halkımıza ve tüm dünya halklarına hemen beyan edelim: Türk ordusu bildiğiniz gibi değil, anlatıldığı gibi de değil. Türk ordusuna yakıştırılanların hepsi yalan. Dev gibi görünüyor, ama içi boş. Emir-komuta kışlalarda işliyor gibi görünüyor, ama savaşta tümden siliniyor. Moral mi kalmış, düzen mi kalmış? Üslubu zaten küfürname. Yirmi yıldır savaşta darbe üzerine darbe yiyen bu ordu yıpranmış. Ordu umutsuz, ordu ürkek, orduda muazzam sorunlar var, orduda ciddi çelişkiler var. Alt üste, üst alta güvenmiyor bu ordu içinde. Ordunun organize sorunu var, modernize sorunu var, eğitim sorunu var, değişen koşullara ve mücadele yöntemlerine uyarlanma sorunu var. İşte ordu bu yüklü sorunlarla yürüyor. Aslında yürüyor mu, sürünüyor mu, bunu da görüyoruz: Yürüyüşten ziyade bir sürünme var, saplanma ve batma var ortada. Bırakalım amaca ulaşmak, girdiği yoldan geri dönmek istiyor, bataktan çıkmak istiyor. Kesinlikle buna bile güç getiremiyor. Belli ki hesapları düz yapmışlar. Karşıdaki gücü hiçe saydıkları için aksi durumları gözönünde bulundurmamışlar. Onun için de bugün, hiç karşılaşmadıkları durumlarla karşı karşıya geldiklerinde, çözümsüz ve çaresiz bir durumu yaşıyorlar.

Hayır, yanılmayalım. Böylesi ordularda gemisini kurtaran kaptandır; herkes başının çaresine bakar; gün geçirilir. Uzlaşmaya yatkın olanlar da var; kaçmanın yollarını arayanlar da var. Bana dokunmayan yılan bin yaşasın diyenler de var; canavarın marifetini gösterenler de var. Korkakları da var; kör cesaretle yürüyenleri de var. Hatta tabletle uyuşturularak yürütülenler de var. Bu ordu içerisinde, ordu için çalışanlar da var; orduyu hergün kemirenler de var, erlerin hepsi böyledir. Daha alt düzeydeki komutanlarda da böyleleri var. Evet, bu orduyla değil Orta Asya'ya, artık Cudi'ye bile çıkamazlar. Ama ne var ki, gerçekler böyle olmasına rağmen, yalan makinesi yalan üretmekten geri kalmıyor. Yalanla nereye varacaklarını zaman gösterecektir. Buna rağmen neden hala ayakta kalıyor derseniz, onu ayakta bırakan zayıflıklarımızdır, diyeceğiz. Yoksa hak ettiği için yaşamıyor. Türk burjuvazisi de öyledir. Çetenin hepsi öyledir, hepsi de boşuna yaşıyor; hepsi de boşluğun ürünü olarak yaşıyor. Öyle değil mi?

Daha dün Ortadoğu'ya açılmanın ön koşulu olarak Güney Kürdistan'a saldırdı. Aslında hedef orayı işgal etmekti, geniş bir tampon bölge oluşturmaktı. Çok şatafatlı yürüdü. Büyük iddialarla yürüdü. Kahraman mehmetçik, zavallı mehmetçik durumuna döndü. Bir daha, bir daha kendisini dayattı. Ama hiçbir sonuç alamadı.

İşte devlet! İşte cumhuriyet! İşte bunun ekonomisi, siyaseti, kültürü! İşte tüm dünyaya nam salmış Türk ordusu, Türk askeri, Türk politikacısı! Hepsi ortada, hepsinin zaafları da, eğer varsa güçlü yanları da ortada. Bunları ne başkası çarpıtabilir, ne de kör olmayan görmemezlik edebilir. Kesinlikle küçümsemiyoruz. Düşmanın olumsuz yanlarını abartmak istemiyoruz, son derece gerçekçi yaklaşıyoruz. Ama ortaya çıkan tablo bu oluyor. Demirel, bu konuda Özal'ı eleştirirken, "Siz" diyor, "Türkiye'nin durumunu değerlendirirken herşeye tozpembe bakıyorsunuz, oysa öyle değildir. Türkiye'nin ciddi sorunları vardır. Sorunları çözmek iktidarı da, orduyu da aşmıştır. Ancak Türkiye'de yaşayan herkes elele vererek bu sorunları çözebilir, yoksa öyle kolay değildir." Bu sözler, çetenin bir elemanına aittir. Çetenin temsilcileri bile kendi durumlarını anlamaya başlamış gibi görünüyorlar. Aslında uluslararasındaki intiba da böyledir. Doğu da, Batı da, TC'ye pek güvenmiyor. Gündemdeki sorunları hayli ürkütücü görüyorlar. Bunun için değil midir ki, Avrupa Topluluğu'na almadılar. Bunun için değil midir ki, Ortadoğu'da tutunamıyor. Bütün varlığını orduya borçlu olan Türk burjuvazisi, ordunun çözümsüzlüğüyle birlikte çözümsüzlüğü yaşıyor.

Düşman cephesinde yaşanan bu durumlar, yeni ve mücadelemiz açısından tarihi öneme sahip durumlardır. Yeni olan, düşmanın çöküşe doğru yol almaya başlamasıdır, başaşağı gidişidir. Bu ise, ulusal kurtuluş mücadelemizin daha hızlı gelişmesine ve zaferle taçlanmasına neden olacağı için, tarihi öneme sahiptir.

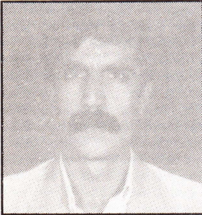
Bu durum kendiliğinden yaratılmadı. Başlangıcı yirmi yıl öncesine dayanan ulusal kurtuluş mücadelemiz ve bunun silahlı yönünü oluşturan halk savaşımımız ortaya çıkarmıştır. Düşmanın ülkemizde uyguladığı özel savaşın boşa çıkarılmasıyla, düşman cephesinde bu gedikler açılmıştır. Yani savaşımımızın ortaya çıkardığı gelişmelerdir. Onun kayıpları, bizim kazanımlarımızdır. Dökülen bu kadar kanın sonucunda ulaşılan düzeydir. Düşman cephesindeki başaşağı gidiş hızından hiçbir şey kaybetmeden, hatta daha hızlı bir tempoyla devam ederken, aslında geleceğin ilk işaretlerini de gösteriyor. Gelecekte düşman cephesinde nelerin yaşanacağını bize müjdeliyor. Olup bitenlere baktığımızda, düşmanın büyük Osmanlı İmparatorluğu hayallerine gülmemek elde değil. Gülünecek iddialardır; çünkü biz, düşmanın cephesinde ve hem de ordu bünyesinde çok geçmeden ciddi bir çözülmeyi bekliyoruz, dağılmayı bekliyoruz. Parça parça gerçekleşecek olan çökmeleri bekliyoruz. Bugünün gelişmelerine dikkatlice baktığımızda, düşmanı bu tür durumların beklediğini, bunun dışında başka hiçbir şeyin olmayacağını düşünüyoruz. Onların da bu konuda telaşı vardır. Bunun için, samimi olmasalar da, "Kabul etmek gerekir ki, ortada bir sorun var; sorunu inkar edemeyiz. Silahla çözemeyiz, tartışmamız gerekecektir. Tartışarak çözmek zorundayız" dediler. Tarihlerine bakılırsa, Kürt sorununu ele alış şekillerine bakılırsa, atılan bu adımın ciddi bir adım olduğu görülür. Ciddi adımlar da ciddi durumların sonucunda gelişir. Demek ki durumları ciddidir. Çok sıkışmışlar ki, birdenbire federasyonu bile tartışmaya açıyorlar. Dedik ya, bataklıktan çıkma çabasındadırlar. İlkel milliyetçilerimize sığınacak kadar sıkışık durumdadırlar. Düşmanın durumu böyledir. Geleceğin nasıl olacağını daha da netleştirmek için, biraz da kendi durumumuza değinmekte yarar vardır. Ülke ve halk olarak, bu halkın temsilcileri olarak neleri yaşıyoruz? Hangi aşamada bulunuyoruz?

Kürdistan denilen unutulmuş ülke hala sömürge; dört parçaya bölünen bu vatan, yeryüzü cenneti olarak bilinen Yukarı Mezopotamya, tam bir harabe. Savaş bütün şiddetiyle, bütün alanlarda ve bütün acıları tattırarak devam ediyor bu topraklarda. Yaşam mı? Yaşam işkenceden ibarettir buralarda. Vatan mı? Vatan bombalar altındadır, cayır cayır yanıyor. Dağlarımız, köylerimiz bombalanıyor her gün. Şehirlerimiz abluka altında. Bütün zenginlik kaynaklarımız, yangından mal kaçırırcasına talan ediliyor, alınıp götürülüyor. Götürülemeyenler tahrip ediliyor. Kültürel ve tarihi eserlerimiz çalınıyor; sulara, toprağa gömülüyor. Güzel adına ne varsa hepsi tahrip ediliyor, ormanlarımız yakılıyor. Barbar geleneğin en seçkin temsilcisi Türk ordusunun açık ve vahşi katliamları yetmiyormuş gibi, insanımıza çektirdiği acı, işkence, uyguladığı zulüm yetmiyormuş gibi, bir de gizli katliam şebekeleri kurmuşlar. Kontr-gerilla denilen insanlık düşmanı çeteleri piyasaya sürmüşler. Bunlar terör uyguluyor, bu terör her yerde kol geziyor. Evet, üzerinde yaşayan insanların gece, gündüz her an ölümü bekledikleri, işkenceyi bekledikleri, zindana düşmeyi bekledikleri bir ülke. Ölümle yaşamın birlikte varolduğu; bir tarafın acı, bir tarafın tatlı olduğu; bir tarafın korkup, bir tarafın güçlendiği bir ülke. Böyle karmaşık duyguları yaşayan bir halk. Bunlar var Kürdün ülkesinde; bunlar var dilsiz, avukatsız halkın ülkesinde. Bunlar dün de vardı, bugün de tüm şiddetiyle devam ediyor. Ama dün olmayıp da bugün varolan şeyler de var. Bu şeyler de bizim için umut oluyor, yaşamımızın esas kaynağı oluyor. Bunlar olmasaydı, ülkemizdeki acılara dayanmak mümkün müydü? Halk olarak varlığımızı sürdürmek düşünülebilir miydi? Demek ki, gelişimimizi engelleyen, bizi yokolma sürecine götürmek isteyen tutumların yanısıra, bizi çağa ulaştırmaya hizmet eden gelişmeler de vardır. Biraz da bunları görmek gerekir. Acı olanın yanında, bir de tatlı olanı görmek gerekiyor.

Dünün sahipsiz halkına, bugün sahip çıkanlar var. Başsız halkın öncüleri var artık. Bu halk için beyin, bu halk için göz, bu halk için kulak olanlar var. Yani bu halkın bütün olanaksızlıklar içerisinde doğan, bütün kasırgalara dayanan, dev gibi engelleri aşan, büyüyerek bugünlere gelen PKK'si var. Yirmi yıllık pratiğiyle kanıtlanmış, hiçbir biçimde tartışılmaz önderliği var. Umut vaadeden, güven veren, zifiri karanlık ortamı aydınlatan ve gerçekten de herkes için ne lazımsa o olan şahini var bu halkın; APO'su var bu halkın. Büyük bir varlık değil mi? Kürdistan halkının tarihinde ulaşamadığı bir varlık değil mi? Günümüzde Ortadoğu halklarına nasip olmayan bir varlık değil mi?

Vatan topraklarıyla olduğu gibi, halk olarak da parçalanmış, atomlarına kadar bölünmüş, Alevi-Sünni, Kuzey-Güney, sağcı-solcu, aşiret-aşiret, kabile-kabile, Kurmanc-Zaza vb. suni bölünmelerle birbirine düşürülmüş, çok kötü bir biçimde çatıştırılmış bu halkın, sözkonusu olan

bu suni çelişkilerini ortadan kaldırıp yerle bir eden; mevcut çatışmaların kime hizmet edeceğini açık ve net olarak ortaya koyan; yerine aileleri, kabileleri, aşiretleri, Kurmanc ve Zazaları, sağcı ve solcuları, şehirlileri, köylüleri, Güneylileri, Kuzeylileri, kadın ve erkekleri, ihtiyar ve çocukları; evet, bu topraklar üzerinde yaşayan herkesi bir çatı altında birleştirerek, en çağdaş örgüt modelleri içerisinde örgütleyerek, düşmanın korkunç vahşetine karşın ayağa kaldırmayı başarmış ve büyük serihildanlarla yürüten, çağdaş teşkilatı ERNK'si var. Haklı otoritesini ülkesinde olduğu gibi, dünyaya da kabul ettirmiş, Kürdistanlıların birlik temsili olan Cephesi var, iktidar gücü var.

Hamdin MECİTOĞLU (Avareş)

Ülkemizde yürütülen terörle ruhumuza kadar işlenen korku duvarlarını yıkan, neredeyse gölgelerinden korkacak duruma gelen Kürdistanlılara cesaret aşılayan, biraz da modern anlamda savaşma alışkanlığını geliştiren, zulme karşı direnen, bu direnişinde inanılmaz zorluklara katlanan, fedakarlıklarda bulunan, gerektiğinde kanını dökmekten hiç çekinmeyen, vatanı düşmanın işgalci güçlerinden temizlemede kararlı ve ısrarlı bulunan, donanımlı, eğitimli, dağlarının doruklarında üslenmiş, kendi inisiyatifinde savaşı geliştiren gerilla ordusu var; ARGK'si var. Kendisini savunan, düşmanı işlediği suçlardan dolayı cezalandıran silahlı gücü var. Gericiliğin üzerine inen güçlü yumruğu var.

İşte bizi yaşatan üç örgütümüz, üç silahımız, üç güç kaynağımız; havamız, suyumuz, gıdamız. İşte yaşamanın emaresi, işte ayakta kalmanın gücü, işte yürümenin rehberi ve işte zaferin garantisi!

Sadece ayağa kaldırmak ve yaşatmak mı? Değil, Kürdistan'da daha da değişik şeyler gelişiyor. Yoz, teslimiyetçi ve uşaklaştırıcı kültür yerine, direniş kültürü tüm toplumu sarmış bulunuyor. Yedi yaşındaki çocuk, yetmiş yaşındaki ihtiyar, zafer işareti yaparak ihanete lanet okuyor. Kültürel alanda kaybedilmiş çok şeyimiz aranıyor, ortaya çıkarılıp ele geçirilmeye çalışılıyor. Kürdistan toplumuna dayatılan kişiliksizlik aşılıyor, devrimci kişilik, çağdaş kişilik gelişiyor. Bilinçli, sosyal, siyasal ve olgunlaşan kişilik gelişiyor. Gerçek anlamda bir sosyalist kişilik şekilleniyor. Bu, beraberinde sevgiyi de geliştiriyor. Ülke sevgisi, halk sevgisi, insan sevgisi... Dolayısıyla kin, öfke ve yaşama karşı olan olumsuzluk aşılıyor. Bu, her gün biraz daha aşılıyor. İşte bütün acılara rağmen bizi yaşatan ve insanlığa ulaştıran bunlar oluyor.

Dün halk olarak, ülke olarak, kişilik olarak yoktuk ortada. Sadece başkası değil, biz bile kendi kendimizi inkar eder durumdaydık. Herşeyimizi inkar ederek yaşıyorduk. Ama bugün bunlar da geçti. Bugün, yürüttüğümüz zorlu mücadeleyle insanlığın kapısına dayanmış bulunuyoruz; çalıyoruz kapıyı, zorluyoruz onları. Bütün güçleriyle bizi dışlamalarına rağmen, yine onları zorlamaya devam ediyoruz. Gerçekliğimizi anlatmaya, kavratmaya çalışıyoruz. Hayır, bildiğiniz, bizim için öngördüğünüz gibi değildir diyoruz. Biz de insanlığın bir parçasıyız. Bizim de bu insanlık alemi içerisinde yerimiz olmalıdır diyoruz. Bu haklı talebimize insanlık adına daha fazla yok diyemezler. Bizi daha fazla dıştalamada ısrar edemezler. Gerçekliğimizi ergeç kabul edecekler. Biz kendi kendimizi temsil ettikçe, onlar da o oranda bizi kabul edecekler. Şimdi biraz kendimizi temsil ediyoruz. Dolayısıyla şimdiden bizi kabul edenler de ortaya çıkıyor. Dünyanın inkar edilen ülkesi ve halkı, bugün var olmuş; irili, ufaklı platformlarda tartışılıyor, varlığı kabul ediliyor. Dünyanın yalnız kalmış halkı için bugün önemli dostlar oluşmuş. Bize dostluk yapmak isteyenler ortaya çıkmış. Evet, nereden nereye geldik. Belki ülkeyi hala kurtaramadık, ama yokluktan, karanlıktan, cehenneme çevrilmiş, harabeye dönüştürülmüş bir zeminden yola çıkıp buralara geldik. Bu gelişin hikayesini, tarihçesini burada anlatamayız. Anlatımı uzundur. Partimizin çeşitli belgelerinde birçok yönüyle ortaya konulmuştur. Bu gelişmelerin altında kimlerin imzasının olduğunu da tartışamayız. Bunlar nettir; bunları tartışmak, varlığımızı tartışmak gibi bir şey olur. Buna rağmen bazıları bu gelişmeleri sahiplenmek istiyor, çekiştiriyor. Kendilerine pay çıkarma savaşımı veriyor. Beyhude bir savaşım, sonu olmayan bir mücadele, sahiplerini kayaya çarptıracak bir tartışmadır bu. Biraz da gözükaraca bir tartışmadır.

Ülke halen kurtulmuş değil. Ülke ateş altında, ülke cayır cayır yanıyor; ülke insanı inim inim inliyor. Yaralı bir toplumuz, yaralarımız derindir. Acı veriyor, sızı veriyor. Ama bütün bunlara rağmen, yirmi yıllık mücadelede

Ferdal EREN (Kendal)

sergilenen olağanüstü çabalarla, ülkenin bazı alanlarında küçük de olsa, cenneti andıran yerler de oluşmuştur. Bu cennetin çiçekleri kanla büyütülmüş, güzellikleri kanla boyatılmıştır. Bütün bunlara rağmen başaşağıya gidişe son verilmiştir. Bizi hep ileriye götüren gelişmeler yaşanıyor artık. Bu ülkede ölüm yaşama dönüştürüldü; teslimiyet direnişe, ihanet yurtseverliğe, giderek sönen ve sonuçta teleskopla dahi görünemeyecek kadar sönük olan Kürdün yıldızına paralklık kazandırıldı. Sabah yıldızı kadar parlak olmasa da artık gözle görünür bir yıldız durumuna getirilmiştir.

Burada durup sormak gerekir, bunda bizim katkımız ne? Birey olarak geçmişimize dönelim, yaptıklarımızı değerlendirelim. Değerlendirmemizi gerçekçi yapalım. Ülkemizde yaşanan bu gerçeklik içerisindeki yerimizi doğru belirleyelim. Bu halka ne kazandırdık, bu halka birşeyler kazandırma adı altında neler kaybettirdik? Bu sorulara cevap vermek gerekiyor. Devrimciler sömürücü olmazlar, her türlü sömürüye karşıdırlar. Başkasının emeğine göz dikmezler. İmkan olsa dahi, başkasının emeğini kendilerine mal etmezler. Çünkü buna devrimci ahlak el vermez. Öyleyse geçmişi değerlendirirken, devrimci ahlakımızla değerlendirelim. Bazılarının yaptığı gibi tanınmazca değil, gözükaraca değil, kurnazlık ve entrikayla da değil. Gerçekliğe böyle yaklaşanlar, bir sonuç alamazlar. Zor durumla karşı karşıya gelirler, buna hiç de gerek yoktur. Ne isek o olalım. Niye kendimizi ortaya koymaktan korkalım ki? Varsın hiçbir şeyimiz olmasın. Bu uğurda kanlarını dökenler, kutsal bedenlerini toprağa düşürenler, bunu bizlere bir miras bırakmak için yaptılar. Bugün elimizde bulunan silah da öyle yaratıldı. Öyleyse bize düşen sadece, buna bağlı ve saygılı olmaktır. Onlar bu özgürlük ağacını bizim için diktiler. Koruyalım, gölgesinde oturalım, meyvesinden yiyelim diye. Bu ağacı tekelimize geçirmek için değil, ele geçirmenin savaşımını vermek için değil, "Ağacı bizim için dikmişler, öyleyse istediğim gibi kullanırım, istersem kökünden kurutururum demek" için de değil. Ne var ki bazılarının böyle yaklaştığını görüyoruz. Son derece soysuzca bir yaklaşımdır bu. Ahlaksızca ve iğrenç bir yaklaşım. Yine tekrarlayalım, altını çizerek belirtelim: Kendimize gelelim, yanlış yapmayalım, ortada kazandığımız bir zafer yokken zafer sarhoşluğuna kapılmayalım. Ortada kazanılan birşeyler var. Ama bunlar başkasına aittir dedik. Birçoğumuzu da bunlar yaşatıyor. Değil bütün bu gelişmelerin sahibi olmak, ülkemizde yaşanan gelişmelere ve halkımızın gelmiş olduğu seviyeye ne kadar layık olduğumuz, bunlarla ne kadar uyum içerisinde bulunduğumuz tartışma konusudur. Bizce tartışılması gereken esas sorun budur. Hiç kimsenin zoruna gitmesin, biz halkın önderiyiz, biz şu veya bu çabanın sahibiyiz deyip, bizim bu yaklaşımımızı özünden boşaltmasınlar. Kendi kendimize halk önderi de diyebiliriz. Kendimizi olağanüstü çabaların sahibi de görebiliriz. Bunları birey eğer pratikte kanıtlıyorsa ancak saygı gösterilir. Yok eğer sergilenen pratik bunun zıddıysa o zaman esefle karşılanır. Biz de zaten sözle pratik arasındaki uçurumu arayıp ortaya çıkarmaya çalışıyoruz.

Şöyle komutan, böyle kadro olduğunu iddia edenler var. Kendisini şu veya bu değerin sahibi olarak görenler var. Hiç de hak etmediği kariyerle yetinmeyenlere soruyoruz: Şöyle bir bakalım; halkta yaratılan birlik-beraberlik ruhu, saldırı ruhu, fedakarlık, kararlılık, coşku, moral, partiye ve Parti Önderliği'ne olan inanç bizde var mıdır? Hepimiz bu halk kadar fedakarlık gösterebiliyor muyuz? Hepimiz bu halk kadar sorumlu davranabiliyor muyuz? Partiyi koruyabiliyor muyuz? Parti Önderliği'nin talimatlarına uyuyor muyuz? Hayır, hepimizin adına bu sorulara olumlu cevap vermek mümkün değildir. Milyonların elele verip ayağa kalktığı Kürdistan'da öncülük adına kendi kariyeri peşinde koşanlar var, örgüte gelmeyenler var, kendisini konuşturanlar var. En değerli varlığı olan çocuğunu seve seve ölüme gönderen anaların, babaların fedakarlığına karşı, günlük yaşamını örgütleme zahmetinde bulunamayanlar var. Her gün acı çekmesine, her gün işkence görmesine rağmen, halk cıvıl cıvıl iken, gemilerini batırmış ve dünyası yıkılmışlara benzeyenimiz var. Halkımız için kıblegah durumuna gelmiş dağlarımızı gördükçe, bunlara tırmandıkça korkanlarımız var, çökenlerimiz var. Avustralya'dan vatana dönüş başlamışken, fırsatını bulursa vatanı terkedenlerimiz var. Bunlar öncüde görülüyor. Bunların öncüde görülmesi utanç vericidir. Ateş altında inim inim inleyen bir halkın öncüleri arasında tüyleri diken diken eden gelişmelere karşı duyarsız ve sorumsuz olanlar varsa, halk için işletebilecekleri yetenekleri olmasına rağmen bunları esirgeyenler varsa, günün 24 saatini sorumsuzca geçirenler varsa, bunu nasıl ele alıp, nasıl değerlendirmek gerekecektir? Buna ne ad takabiliriz? Böylelerinin Kürdistan halkına layık olmadıkları anlaşılmıyor mu? Halkımızın parlayan yıldızına karşı, yıldızlarının hergün biraz daha söndüğü ortaya çıkmıyor mu? Öyleyse bunlara öncü değil ardçı, ilerici değil gerici demek gerekiyor. Yüce kişilikler yerine basit kişilikler olarak hitap etmek gerekiyor. Bu cümleleri okurken yoldaşları kendi durumlarını gözden geçirmeye davet ediyoruz.

Ethem Bülent DOĞAN (Rizgar)

Aslında halk olarak sorunlarımız çok yönlüdür, çok karmaşıktır. Kökleri tarihin derinliklerine dayanan sorunlarımızın yanısıra, toplumsal geriliklerden kaynaklanan sorunlarımız da vardır. Toplum olarak tahrip olmanın sorunları vardır. Bunlara günümüzde bir de gelişmenin sorunları eklenmiştir. Bu nedenle gerçekliğimiz çok renklidir. Gerçekliğimiz sözkonusu olduğunda, çok şey söylenebilir. Ama biz daha fazla uzatmayacağız. Anlatılanlarla çok şeyin ifade edildiğini düşünüyoruz. Ülkemizdeki gelişmeleri anlatmaya bu biçimde nokta koyarken, biraz da geleceğin gelişmeleri kendiliğinden ortaya çıkmış oluyor. Kısaca da olsa bunları toparlamaya çalışacağız.

Düşmanın durumunu ortaya koyduk. Ülkemiz Kürdistan'da yaşanan gelişmeleri de genel yönleriyle gözler önüne sermeye çalıştık. Şimdi bu ikisini yan yana getirdiğimizde mevcut gelişmeler gelecekte yepyeni durumların yaşanacağını, hiçbir tereddüte yer vermeden bize müjdeliyor. Ülkemizin adım adım bağımsızlığa ve halkımızın özgürlüğe yaklaştığı, ilerici insanlığın özgülümüzde bir mevzi kazandığı, kurtuluşları için arayış içerisinde bulunan Ortadoğu halklarına umut olabileceğimiz gerçeği görülüyor. Gelişmeler, davanın zaferle taçlanacağına olan inancımızı pekiştiriyor. Bizi daha coşkulu, daha kararlı olmaya, büyük görevlerin üzerine yürümeye davet ediyor.

Eyaletler, ülkenin küçük bir parçasını oluşturur. Bir eyalet, bir ülkenin mücadelesinde kader belirleyici olamaz. Fakat ne var ki, her eyalete düşen roller vardır. Bu roller oynandıkça, ülkede yürütülen mücadele bütünlüğü sağlanmış olur. Bu da zaferi daha erken mümkün kılar. Bir eyaletin rolünü oynayamaması ise, genelde yürütülen mücadelenin sakat kalmasına, hastalıklı gelişmesine ve darbe yemesine yol açar. Bunun için eyaletlerdeki durum da hayli önemlidir. Bu nedenle faaliyet yürüttüğümüz bu eyaletin çalışmalarını, hem yoldaşların ve hem de halkımızın bilgisine sunmak amacıyla bir değerlendirme yapma gereği duyuyoruz.

Fazla geçmişe uzanmamıza gerek yoktur. Hem dünya, hem bölge ve hem de Türkiye ve Kürdistan'daki gelişmeleri yukarıda izah ettik. Şimdi eyaletimizdeki gelişmeleri dile getirmeye çalışırken, daha fazla güncel gelişmelere bakacağız. Yakın geçmişte Türk ordusunun Güney Kürdistan'a girişi oldu, Doğu Kürdistan'a ve bölge devletlerini tehdit etme durumu oldu, bazı güçlere ise taviz verme durumu oldu. Tüm bunlar birbiri peşine yakın geçmişte gelişen olaylardır. Güney Kürdistan'a yüzbinlik ordu girdi, bombardıman uçakları girdi, helikopter filoları girdi. Oraya bir daha çıkmamak üzere girdi. Onların deyimiyle bizi "inimizde" vurmak için girdiler, kökümüzü kazımak için girdiler. Bunun için gereken her yönteme başvurdular. Fakat umduklarını bulamadılar. Neden? Eyaletimizdeki durumu daha iyi anlayabilmek için bir kez daha soruyoruz. Neden? Karşılarında PKK'nin öncülük ettiği bir savaşı gördükleri için umduklarına ulaşamadılar. Tersine, ummadıkları bir direnişle karşılaştılar. Yüzlerce kayıp verdiler. Uçakları, helikopterleri düşürüldü. Heybetli girdiler, ama girdikleri gibi heybetli değil, perişanca döndüler. Bu nedir? Bu, PKK'nin olduğu yerde, PKK'nin ruhunun temsil edildiği yerde, düşmanın umduğunu bulamayacağı gerçeğidir. Bu, gerilla gücümüzün artık, askeri alanda da düşmana üstün geldiğinin bir işaretidir. Bu zaferdir, demek ki PKK'nin temsil edildiği yerde zafer vardır. Hiçbir olanak olmasa da zafer vardır.

Hedeflediği tampon bölgeyi oluşturmadan, eski sınırlara çekilen barbar gelenek belki de tarihinin en büyük darbesini yemişti. Ne var ki iş bununla da sınırlı değildi. Onun için gündemde yeni darbeler vardı. Bildiğimiz karakol baskınları peşpeşe gelişti, karakolları başlarına yıkıldı, yüzlere varan kayıplar verdiler, çok miktarda cephanelerini kaybettiler. Canavarın canı incinmiş olmalı ki, bu sefer İran'a rağmen Doğu Kürdistan'a saldırdı. Resmen inkar ettiği bu saldırıdan hiç bir sonuç alamadan geri döndü. Bir daha, bir daha Güney'e saldırdı. Her seferinde çılgınca gitti, yorgun ve bitkin döndü. Sözümona buraları halletti. Bu sefer Bekaa'ya yönelmeyi önüne hedef koydu. Bunun için Suriye'yi sıkıştırdı. İsrail ile anlaşmaya gitti. Ama bir türlü umduğunu bulamadı. Değişik yöntemlerle de olsa Avrupa'ya yönelmek istedi. Burada da pek bir başarı kazanamadı.

Düşman, savaşta saldıran kazanır ilkesini esas almış olmalı ki, her seferinde başarısızlığa uğramasına rağmen, saldırılarını devam ettirmiştir. Bu sefer de Kuzey-Batı Kürdistan'ın kalbi durumunda olan Amed Eyaleti'ne yöneldi. Diğer alanlardan sonuç alamamanın hırçınlığı ve yorgunluğuyla yöneldi. Evet, düşman yönelirken yorgundu, hırçın olması onu yönelirken yanlış hesap yapmaya götürüyordu. Amed'i tümden ezmeyi, silip süpürmeyi önüne hedef olarak koymuştu. Aylarca sürebilecek operasyonlar planlamıştı. Bu harekatın tekniği ve tüm ihtiyaçları ayarlanmıştı. Derken Eylül 1991 başlarında harekata başladılar. Onbinlerce askerin katıldığı operasyon, önce Toroslar'da başladı, giderek engebeli arazilere ve ovalara taşırıldı; sonuçta şehirlerde noktalandı.

Biz, Amed Eyalet gücü olarak ne durumdaydık, gücümüz neydi, hangi araziler üzerine yayılmıştık, hangi şekilde idare ediliyorduk? Neyimiz vardı, neyimiz eksikti? Düşman cephesinde neler yaşanıyordu? Kürdistan'da neler olup bitiyordu? Bunlara rağmen biz hangi sonuçlarla karşı karşıya geldik? Bir de bu sorulara cevap vermek gerekiyor.

Gerçekliğimizi anlatmak için, geçmişe uzanmak gereği duymuyoruz. Yakın geçmişte olup bitenleri ele al-

makla yetineceğiz. 1991 Eylül'üne girdiğimiz sırada gerilla gücümüz Amed Eyaleti'nde bir alay'ı aşmıştı. Bunların içerisinde eskiler, tecrübeliler vardı, yeni olanlar da vardı. Akademik eğitimden, **Haydar KARASUNGUR Okulu** eğitiminden geçenler de vardı, henüz yeterince eğitim görmeyenlerimiz de vardı. Geçmişten kalma ve günümüzün gelişme sorunları vardı. Ama bu sorunların çözüm yöntemleri de belirgindi; araçları mevcuttu. Görevlerin üstesinden gelen, bunun için herşeyini ortaya koyan fedakar savaşçılarımız, yiğitlerimiz, kahramanlarımız da vardı. Herkese bir tane düşebilecek kadar silahımız vardı. Hatta depolanmış silahımız, her çeşit silahımız vardı. Bize yetecek kadar ve hatta fazlasıyla cephaneliğimiz vardı; paramız vardı. İhtiyaç duyabileceğimiz kadar teknik malzememiz, araç-gereçlerimiz vardı.

Tepeden tırnağa kadar örgütlüydük, eyalet bölgelere, bölgeler mıntıkalara, mıntıkalar yerellere ayrılmıştı. Her yerele, mıntıkaya, bölgeye güç yerleştirilmişti. Maden'den Tux (Tatvan)'a, Kehni Reş (Karlıova)'ten Elih (Batman)'e kadar biz vardık. Bir ülke büyüklüğündeki eyaletin Toroslarına ve Torosların stratejik noktalarına hakimdik. Her karış toprağımıza hakimiyet kurabilecek şekilde mevzilenmiştik. Her taraftan savaşçı almıştık. Arazi ve kitleyi tanımama gibi bir sorunumuz kalmamıştı. Arazinin tüm girintisini, çıkıntısını öğrenmiştik, tanımıştık. Halkı da bütün yönleriyle tanımıştık. Sadece kırsal mı? Bütün şehirlere birer temsilci atamıştık; komiteler oluşturulmuş ve çalışmalar hayli geliştirilmişti.

Kime dayanıyorduk? Serîhildan'ıyla yeri yerinden oynatan Amed halkına. Nerede olursa olsun, şehitlerine, gerillalarına bütün her şeyiyle ve canı pahasına sahip çıkan Licê halkına. Yoksul, yurtsever ve özverili Pasûr (Kulp) halkına. Muş, Çewlik (Bingöl) halkına. Bu halk mücadele için ne yapmadı ki? Emrimize neler sunmadı ki? Serîhildan dedik, aylarca sürdü. Savaşçı adayları dedik, saflarımıza akın akın gençler geldi. Örgütlenme dedik, örgütlendiler. Muazzam bir birlik yarattılar. Para dedik, para; silah dedik, silah verdiler. Ser verdiler, büyük acılara, işkencelere katlandılar, ama bize zarar gelmesin diye sır vermediler. Yüzler, binler vahşetin kol gezdiği zındanlarda direndiler. Yemediler, yedirdiler. Giymediler, giydirdiler. Sevdiler, saydılar, her zaman korudular. İstihbaratçı mı olmadılar, keşifçi mi olmadılar, öncü mü olmadılar, eylemci mi olmadılar, giremediğimiz yerlere mi girmediler, hastabakıcılığımızı mı yapmadılar? Onlarca yaralımızı mı tedavi edip iyileştirmediler, korumadılar? Gıdamızı mı, giyeceklerimizi mi, malzemelerimizi mi saatlerce ve hatta günlerce sırtlarında taşımadılar? Geçmişte bazı hatalar işleyenler mi gelip bize sığınmadılar; af dileğinde mi bulunmadılar? Korucu olanlar mı silah bırakmadılar? Geçmişte buradan sürülenler mi geri gelip dertlerimize ortak olmadılar, yanıbaşımızda olmadılar? Bütün bunları yaptılar, hem de en iyi biçimde, istenilen tarzda yaptılar. Kadın yaptı, erkek yaptı, genç-ihtiyar-çocuk yaptı. Kim ne kadar yapabildiyse yaptı. Öyle yaptılar ki, düşman artık halkı kazanma politikasını bir yana bırakıp, hepsini hedef almak zorunda kaldı. Halk bizden yana olan kesin tavrını en açık biçimde seçimlerde de ortaya koydu. Halkın %90'ı bize oy verdi. Bu, %90'ın bizi desteklediği anlamına gelir. Acaba dünyanın başka bir yerinde böyle bir birlik örneği var mıdır? Böyle bir destek var mıdır? Kürdistan'ın başka alanlarında da bu denli büyük bir desteğe tanık olundu mu? İşte biz böyle bir halka sahiptik.

Amed Eyaleti'nde yürüttüğümüz mücadelede direkt Parti Önderliği tarafından yönlendirildik. Parti Önderliği, Amed Eyaletimiz önemli bir

Emine ALTINDAĞ (Hevîdar)

eyaletimizdir deyip, tüm alanları bu eyalete yardımcı olmaya çağırdı. Bu çağrıyla birlikte Ana Karargahımız, eyaletimize birlik üzerine birlik gönderdi. Avrupa örgütümüz, para, yayın ve arkadaş gönderdi. Çalışmalarımızda bizzat bize yardımcı oldu. Metropol örgütlerimiz imkanlarının çoğunu ve iyisini bize sundular. Diyarbakır Cezaevi'ndeki savaş esirleri eğittikleri adamlarıyla, o bilinen koşullar altında çıkardıkları dergilerle ve hatta maddi imkanlarla bizi desteklediler. Bunlar da bizim dışarıdan aldığımız takviyelerdi. İçerde olduğu gibi, dışardan da güç kaynağımız hayli güçlüydü. İşte bir de bunlara dayanıyorduk.

Kuşkusuz bu saydıklarımızın hepsi bizim için muazzam güç kaynaklarıydı. Bu güç kaynaklarına dayanarak, parti çizgisinde yürüyebilseydik ve biraz da gerillacılık yapabilseydik, bu köhne düşmanın hareketini tümüyle başarısızlığa uğratabileceğimiz gibi, düşmana darbe üzerine darbe de vurabilirdik; beklenen buydu. Parti ve Parti Önderliği bunu bekliyordu, halk da bunu bekliyordu. Aslında düşman da bizden etkin bir savunma bekliyordu. Fakat, ne acı ki, sonuçlar hiç de öyle göstermiyor, hiç de bekleneni karşılamıyor. Tümüyle olmasa da tersi durumlar var ortada. Evet, yer yer parti çizgisinde yüründüğü inkar edilemez. Zaten bu yürüyüş bazı şeyleri kurtardı. Bazı gelişmeleri imkan dahiline sokabildi. Fakat çoğunlukla taktik dışılık yaşandı. Devrimci yaşamın dışına çıkıldı. Bunlar da hergün bir parçamızın kopmasına neden oldular, hak etmediğimiz darbeleri yememiz için kapıları araladılar. Düşmana hak etmediği zaferi tattırdılar. Düşmana biraz cesaret verdiler, bozulan moralini morale çevirdiler.

Yaratılan kazanımlarımız vardır, değerlerimiz vardır. Bunların gerçek sahipleri de bellidir. Şehitler ve adsız kahramanlardır bu kazanımların ve değerlerin sahipleri; Amed halkı, zindan ve Parti Önderliği'dir; gerçek sahipler bunlardır. Bazıları gerçekleri çarpıtmak isteseler de bu mümkün değildir. PKK'de gerçeklerin çarpıtılması için sarfedilen tüm çabalar beyhudedir. Bu konuda en ufak bir kaygımız bulunmamaktadır. Dolayısıyla yaratılanları kimler yarattılar, nasıl yarattılar konusundan çok, kapılarımızı darbeye açık tutan kişilikler, anlayışlar üzerinde durmak, bunların pratik-örgütsel tedbirlerini geliştirmek ve tüm yoldaşlar ile Amed halkının onayına sunmak kadar hayati önemde bulunan hiçbir görevimiz bulunmamaktadır. Günün görevi budur, acil görevimiz budur. Onun için tüm kadro ve savaşçıları bu göreve ve bu görevin gereklerine eğilmeye davet ediyoruz. Partiye sahip çıkmak isteyenlere bu konuda hiç kaybedecek zamanlarının olmadığını belirtmek istiyoruz.

Düşmanın Eylül başlarında başlattığı ve neredeyse iki ay süren harekat, bugün tamamlanmış görünüyor. Şimdi mevcut gücümüzün konumu ve dayandığı esasları ortaya koyduktan sonra, harekatın sonuçlarını değerlendirmekte yarar vardır. Ortaya çıkan tabloyu gözler önüne sereceğiz. Neden ve sonuçları ile birlikte, halkımızın dikkatine sunacağız. Düşüncelerimizi ortaya koyacağız, ama karar gücü olmayacağız. Kararı yoldaşlara ve halka bırakacağız.

1991 yılının başından, yıl ortasında gerçekleşen Haziran toplantısına kadar toplam 31 yoldaşımızı şehit verdik. Eyaletimizin 1991 yılının ilk şehidi **Şoreş** kod adlı **Mesut KİLER** yoldaş oldu. Bu yoldaşımız yol yürürken fırtınaya tutularak şehit düştü. **Avareş** kod adlı **Hamdin MECİTOĞLU** yoldaşımız da 1 Mart tarihinde YSE baskını sırasında şehit düştü. 19 Mart tarihinde Farqîn (Silvan) mıntıkasında çalışan beş kişilik bir birimimiz Havri köyünün korucularının silahlarını aldıktan sonra, izlerini yok etmeden, pek uygun olmayan bir noktada, uygun olmayan bir pozisyonda, düşmanın saldırısına uğrar. Çıkan çatışmada Êlihli **Na-**

Kemal DURAN (Berzan)

dir (Erhan ...), Farqînli **Azad (Sait PAMUK)**, Licêli **Selim (Abdullah KUZGUN)**, Farqînli **Rizgar (Nesim ÇİÇEK)** ve Licêli **Halil (Şeyhmus AÇIKGÖZ)** yoldaşlar şehit düşer. Bongîlan (Solhan)'da saflarımıza katılan bir hainin dinlenmedeyken birliğin üzerine ateş açması sonucunda Girgê Amolu (Silopi) **Abbas (Osman BAYAR)** ve Licêli **Harun (İrfan GENÇ)** yoldaşlar yaralanırlar. Bir süre sonra bu yoldaşlarımız Muş ovasına getirilerek tedavi altına alınırlar. Ancak tedavi gördükleri Muş'un Azaxpurt köyünde yapılan bir ihbar sonucunda düşmanla girdikleri çatışmada şehit düşerler. Mayıs sonlarında düşmanla karşılaşan dört kişilik bir birliğimizdeki yoldaşlarımız çarpışarak şehit düşerler. Bu yoldaşlar Girê Sorlu (Siverek) **Şiar (Cevher DEMİR)**, Bêdlisli **Şervan (Seyfettin ÖZER)**, Farqînli **Çiya (Aydın AY)** ve Bongîlanlı **Welat** yoldaşlardır. Yine Amed'in Erxenî ilçesinde bir ihbar sonucunda çatışmaya giren Erxenîli **Basri (M. Emin YAŞAR)**, Farqînli **Zerdeşt (Şinasi Hak ŞANS)**, Licêli **Muhammed (Mehdi BULUT)** ve Pîranlı (Dicle) **Mervan (Murat ULAŞ)** yoldaşlar şehit düşer. Yine Mayıs ayında 5. Bölge gerilla birliğimizin Norşîn'e baskın düzenlemesi sırasında Gumgumlu (Varto) **Cafer (Hüseyin ...)** yoldaş şehit düşer.

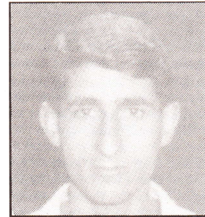
Haziran ayının ilk yarısında Farqîn ovasında düşmanla girilen silahlı çatışmada Kosarlı (Kızıltepe) **İsmail**, Amedli **Ahmet (Suat SEVİK)** ve Farqînli **Şinasi** yoldaş şehit düşer. Haziran ayında eyaletimizde yaşanan çarpışmaların en büyüğü Dara Hênê-Pasûr (Genç-Kulp) sınırında da gelişir. Burada eğitim faaliyetlerini yürüten birliğimiz Melê Aziz haininin komplosu sonucunda 14 saat süren bir çatışmaya girer. Çarpışmada Güneyli **Fadıl**, **Melik** ve **Medeni**, Nisêbînli **Şevîn**, Bismilli **Remzi**, Mêrdînli **Serdar**, Licêli **Gulistan (Ayşe BİLEN)**, Hezrolu **Newroz (Nevin EK)**, Licêli **Nalin** ve Meledîli (Malatya) **Baran (Kamber ÇELİK)** olmak üzere 10 yoldaşımız şehit düşer.

Toplantıya kadar yaşanan bu şahadet olayları, diğer mücadele sorunlarıyla birlikte Haziran'da gerçekleşen toplantıda ele alınarak değerlendirilmiştir. Bu şahadet olayları üzerinde durulmuş, esas neden olarak da hareket tarzındaki yetersizlikler görüldüğü için, gerekli görülen bir dizi karar alınmıştır. Toplantıda geliştirilen bu yönlü kararların ne düzeyde uygulanıp uygulanmadığını toplantı sonrasındaki gelişmelere bakarak daha iyi anlayacağız.

Toplantıdan günümüze kadar geçen dört aylık süreçte 30'u aşkın şehit verdiğimizi görüyoruz. Bu şahadetlerin değerlendirmesini yapmadan önce, bunların da bir dökümünü yapalım:

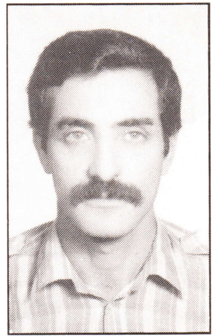
Temmuz ayına girerken Kamp birliğimiz yürüyüş sırasındayken, Licêli **Zelal (Gülşen DEMİRTAŞ)** yoldaş kayadan düşerek ağır yaralanmış, götürüldüğü Amed'de şehit düşmüştür. Temmuz ayının ortalarında bir birliğimizin düşman pususuna düşmesi sonucunda Licêli **Rojhat** yoldaş şehit düşer. Yine aynı alanda başka bir birliğimizin pusuya düşmesi sonucunda Misrıclı (Kurtalan) **Kamuran** yoldaş şehit düşer. Yine Dara Hênê mıntıkasında bir birliğimizin çatışmaya girmesi sonucunda Pasûrlu **Azad (Mehdi TOPDEMİR)** yoldaş şehit düşer.

8 Ağustos'ta Muş'un Hasköy ilçesine baskın düzenleyen birliğimizin üyelerinden **Kendal (Ferdal EREN)** ve Pasûrlu **Hogir (Selman TAŞ)** yoldaşlar şehit düşer. Ağustos ayında Bingöl'de düşmana pusu kuran bir birliğimiz Dersimli **Munzur** yoldaşı şehit verir. Yine Ağustos

Şeyhmus AÇIKGÖZ (Halil)

ayında Çewlik-Adaklı'da düşmanla girdikleri çatışmada Güneyli **Ali** ve **Ferhat** ile Qilabanlı (Uludere) **Adnan** yoldaşlar şehit düşerler. Ağustos ayının sonlarına doğru Hênê (Hani)'de yaptığı mayının infilak etmesi sonucunda **Berzan (Kemal DURAN)** yoldaş şehit düşer. Yine Ağustos ayında bir birliğimizin Dara Hênê'de girdiği çatışmada ağır yaralı olarak düşmanın eline geçen Licêli **Delil (Murat SOYTAŞ)** yoldaş şehit düşer.

Bu atılım döneminde en çok şehit verdiğimiz ay Eylül ayıdır. Eylül başında Muş'un Zengok köyünde düşmana pusu kuran bir birliğimizin 2 üyesi şehit düşer. Bunlar, Amedli **Şervan (Tekin YAŞAR)** ile Koplu (Bulanık) **Mazlum** yoldaşlardır. Yine Eylül başlarında Muş'un Gol köyünde toplantı yapmakta olan birliğimizin düşman güçleri tarafından kuşatılması sonucunda Cizîra Botanlı (Cizre) **Baki** ve **Zinar** yoldaşlar şehit düşer. Eylül ortalarında, yine Dara Hênê'de düşmanla girdikleri çatışmada Palîli (Palu) **Murat GÜNGÖR**, Pasûrlu **Hevîdar (Emine AL-**

Haydar KARASUNGUR (Hüseyin)

TINDAĞ), Licêli **Şevîn (Halime ...)** ve **İsmail** yoldaşlar şehit düşerler. Yine aynı günlerde bir birliğimiz Pîran alanında toplantı halindeyken çıkan çatışmada Motkîli (Mutki) **Aram (İzzet YAMAÇ)**, Cizîra Botanlı **Eşref (Sait KASIRLI)** ve Têrkanlı **Amed** yoldaş şehit düşerler. Bu olayın ikinci gününde birlikten ayrılan küçük bir grubumuz düşman pususuna düşer. Burada da Têrkanlı **Şinasi** yoldaş şehit düşer. Yine Eylül ayında Çermük (Çermik)'ta bir ihbar sonucunda düşmanla girilen çatışmada Ankaralı **Adnan (Sami ERDİKLİ)**, Meledîli **Rizgar (Ethem Bülent DOĞAN)** ve Amedli **Agit** yoldaşlar şehit düşerler. Licê'de pusuya giren bir birliğimiz Licêli **Zinar** yoldaşı şehit verir. Aynı ayda Hasköy'de pusuya giren bir birliğimiz, Muşlu **Kemal** ve **Piling** yoldaşları şehit verir. Bu olaydan üç gün sonra Hasköy karakolunu basmaya giden birliğimizin pusuya düşmesi sonucunda Depli (Karakoçan) **Özkan (Saim COŞKUN)**, Norşînli **Azad (Seyfetullah YARGI)** ve Güneyli **Rênas** yoldaşlar şehit düşerler. Yine aynı günlerde Çewlik'in Kehnî Reş ilçesinde Çewlikli **Mesut (Ahmet AYTEMUR)**, Güneyli **Bangîn (Bilal MAHO)**, Elazığlı **Bedran (Aydın YAZITEKİN)** yoldaşlar çatışmada şehit düşerler. Yine Eylül ayının sonlarında Hezo (Kozluk)'da geçirdiği trafik kazası sonucunda Misrıclı **Rizgar** yoldaş şehit düşer.

Ekim ayının sonlarında Licê'nin Yolçatı köyünde ise Bismilli **Ferhat (Abdullah ...)** yoldaş ile 2 yurtsever köylümüz bir düşman baskını sonucu şehit düşerler.

Bu çatışmalarda 10 yoldaşımız yaralanmıştır. Tüm yaralılar tedavi altına alınıp iyileştirilirken, bunlardan Delil arkadaş, barındığı Licok köyünde bir ihbar sonucu düşmana esir düşmüştür.

Dökümünü yaptığımız bu şehit ve yaralı yoldaşlarımızın yanısıra, bir de düşmana esir düşen arkadaşlarımız oldu. Raman ve Şoreş arkadaşlar Hezo (Kozluk)'nun bir köyünde düşmana esir düşerler. İsimlerini vermeyi sakıncalı gördüğümüz beş yoldaşımız da Amed'de düşmana esir düşer. Çewlik şehir merkezinde de bir yoldaşımız esir düşerken, Farqînli Gabar, Pîranlı Hayri ve Pasûrlu Şiar isimli unsurların ihanet etmeleri sonucunda yüzlerce yurtsever tutuklanarak işkenceye alınmışlardır.

Şehit düşen yoldaşların büyük çoğunluğunun üzerlerinde ele geçen silahların yanısıra, Raman ve Şoreş unsurlarının çözülmeleri sonucunda üç, bir hainin ihbarı sonucunda ise bir silahımız ele geçmiştir.

Evet, ortaya çıkan tablo bu. Görülüyor ki, 70 yoldaşımızı şehit vermişiz, 10 yoldaşımız yaralı, 10'a yakın yoldaşımız esir, yüzlerce dostumuz zindanlara düşmüş, yüz civarın-

da silahımız düşmanın eline geçmiş... Ağır bir bedel, acı bir tablo.

Savaşıyoruz, düşmana nazaran daha zayıf olanaklarla savaşıyoruz. Elbetteki savaşan bir güç kayıp verir. Zaiyat görür, hiç kuşkusuz bazı değerlerini yitirebilir. Bunlar bilinen gerçekler. Biz de bu gerçekliği yaşayarak öğrendik. Bu konularda hayalci olamayız, savaşa yüzeysel yaklaşamayız. Son derece gerçekçi olmak zorundayız, savaşın bedelini ağır da olsa kabul etmek zorundayız. Ama bu kadar değil. Bu kadarı çok çok ağır geliyor. Bu kadarı biraz da anlamsız geliyor. Bu kadar kayıptan sonra hiç olmazsa düşmana da iki misli kayıp verdirilmiş olsaydı, belki biraz anlam verebilecektik. Yorumunu belki biraz daha rahat geliştirecektik. Fakat, bakıyoruz yılı tamamlamadan onlarca şehit vermişiz. Çok değerimizi yitirmişiz. Ancak bunun karşılığında düşmana ciddi bir vuruşu gerçekleştirememişiz. O halde burda da durmak gerekiyor, durup kendi kendimize sormak gerekiyor. Neden böyle oldu? Gerçekten de iddia edildiği gibi, karşısında savaştığımız Türk ordusunun heybetli gücünden mi? Teknik üstünlüğünden mi? Hayır, hiç de değil. Türk ordusunun güçlü olduğu dönemleri de gördük. Bugün içine girdiği çıkmazı da görüyoruz. Onu bağlayan binbir sorunun var olduğunu biliyoruz. Türk burjuvazisinin en güvendiği silahı olan ordu, yukarıda da değindiğimiz gibi Kürdistan'da gelişen ulusal kurtuluş mücadelemizi durduramamıştır. Bunun için yaptığı tüm girişimler boşa çıkmıştır. Evet, ordu yorulmuş, ordu bitkin düşmüştür; ordunun sorunları var, ordu içerisinde çelişkiler var. Çelişkiler çatışmaya dönüşüyor. Daha şimdiden çözülmeler başlamış. Merkeziyetçilik, disiplin, emir-komuta büyük oranda işlevsiz durumdadır. Herkesin bildiği gibi hareket ettiği, gününü kurtarmaya çalıştığı bir ordudur. Telsizden konuşmalarını dinliyoruz. Onlarla içiçe yaşayan halkımız durumlarını anlatıp duruyor. Ve

Erhan ... (Nadir)

tek kelimeyle, ordu için "bitmiştir" diyorlar. Öyleyse orduya maletmemek gerekir. Bu darbelerin yenmesini Türk ordusunun becerisine bağlamak kesinlikle yanlıştır. Bu, düşmanın gücünü abartmak olacaktır; bu, düşmanın yenilmezliğini onaylamadır. Aynı ordu dün de vardı, aynı ordu Kürdistan'ın her tarafında vardır. Ama dün bu kadar hak etmediğimiz darbeler yemedik. Ama her tarafta aynı darbeler yenilmiyor bugün. Birçok yerde darbe yiyen bizdeğil, ordunun kendisi oluyor.

Çetenin, ajanın, hainin varlığına da bağlayamayız. Bunlar Kürdistan'da hep vardılar. Bugün de vardırlar. Ama bugün daha az vardırlar. Dün, çok oldukları gibi, son derece azgındılar. Bugün ise bize karşı savaşmakta son derece isteksizdirler, gevşektirler. Hatta adım adım yanaşıyorlar. Bizimle uzlaşıyorlar. Pasür'da 150 korucu birden silah bırakıyor, başka alanlarda da köy köy silah bırakıyorlar. Aldıkları maaşın yarısını bize veren korucular var, silahlarıyla bize hizmet eden korucular var. Kimi ajanlar gelip teslim oluyorlar. Kimileri kendi kendilerine ajanlığı bırakma kararı veriyorlar. Kimileri de göçüp gidiyorlar. Geçmişte bazı hatalar işlemiş ağalar, aşiret reisleri bize karşı savaşma yerine, gelip bizimle uzlaşıyorlar, daha fazla hizmet etmek istediklerini söylüyorlar. Demek ki, bunları da neden olarak gösteremeyiz.

Kesinlikle, düşmanın elindeki tekniğe de bağlı değildir. Bununla da izah etmeye kalkışamayız. Kaldı ki, düşmanın elindeki teknikte ciddi bir değişiklik yoktur. Belki biraz fazlalık vardır. Ama yeni bir teknik yoktur. Bununla birlikte dünyanın en ileri tekniğinin bile gerillayı yenemediğine tanık olduk. Vietnam Devrimi bunun için en iyi örnektir. Türk ordusunu modernize etmek istiyorlar, fakat buna bütçeleri yetmiyor. Aslında modernize ettik dedikleri, emperyalist ülkelerin ordularından satın alıp getirdikleri kırık döküklerdir.

Şimdi düşman, taktiğiyle bize darbe vurdu diyebilir miyiz? Gerçekten de, Türk ordusu belki başka savaş tarzlarına vardır, fakat gerilla karşısında bir hiç olduğu ortaya çıkıyor. Aslında ne pusu, ne operasyon, ne baskın, ne de gözetleme ve devriye taktikleri etkilidir. Bunların hepsi vardır, ama hepsinin de etkisi çok sınırlıdır. Bu taktikleri çok ilkel ve amatörce gerçekleştiriyorlar. Uyanık bir gerillanın bunlara gelmesi mümkün değildir. Bunlara takılması hiç düşünülemez. Öyleyse günahı ne tekniğe ve ne de düşmanın geliştirdiği askeri taktiklere yükleyeceğiz.

Arazi mi neden gösterilmek isteniyor? Üzerinde hareket ettiğimiz araziye ne deniliyor acaba? Dar mı diyeceğiz, dağları mı yoktu diyeceğiz, bizi gizleyecek kadar örtüsü mü yoktu diyeceğiz? Bunların hiç birisini de söyleyemeyiz. Eyaletimizin bir ülke büyüklüğünde olduğunu söyledik. Öyle ki bir ay gidiyorsun, bir ucundan bir ucuna yetişemiyorsun. Genişliği de hakeza öyle. Eyalet bölgelere, bölgeler de mıntıkalara ayrılmış, ama bölgeler arasına, mıntıkalar arasına aşılmaz duvarlar örülmemiş. Eğer manevra ise sözkonusu olan, istediğimiz yere girip çıkabiliyoruz. Dağlarımız var, Maden'den yükselerek başlayan, sağa sola kol atmalar biçiminde genişleyen ve Tûx'a dayanan Toroslarımız var. Yüksek mi yüksek, ulaşılmaz mı ulaşılmaz, her türlü harekat ve konumlanma tarzına uygun mu uygun. Yamaçlar sıkı ormanlık. Keskin vadiler, üstte tümden yaylalar, her tarafında ve içinde köyler, mezralar ve komlar, her tarafında insanlar, her tarafında hayat var. Aşağılara indikçe engebeli arazi, kayalık ve ormanlıklarla kaplı araziler ve dağlarla kuşatılmış ovalar. Bu arazi büyük güçleri üslendirmeye uygun. Arazi gizlenmeye, arazi gerektiğinde çatışmaya, arazi manevra yapmaya da uygun. 5 kişilik birliklere uygun, 100 kişilik birliklere de uygun. Hatta daha büyük gruplarla da hareket edilebilir. Düşmanın en büyük operasyonlarında bile hiç bir biçimde giremediği araziler var. Kontrol edemediği girintiler var. Çöllerde, düz ovalarda savaşarak bağımsızlıklarını kazanan gerillaların var olduğunu gözönüne getireceksek, bu arazinin elverişsizliğinden yakınmak oldukça sakat bir yaklaşım olacaktır. Hayır, kıvamına uygun hareket edilirse, çalışılırsa, Amed Eyaleti hemen şimdiden 500 değil, 5 bin gerillayı kaldırabilecek arazi yapısına sahiptir. Ama iyi tanımıyorsak, incelemiyorsak, araziden yararlanmasını bilmiyorsak, bu başka sorundur. Dağlarımıza bakmaktan zevk ve cesaret almak yerine, baktıkça yoruluyorsak, bu bambaşka bir sorun. Ovada ovaya uygun, dağda dağa uygun hareket edemiyorsak, elbetteki arazi bizi koruyamaz. Kürdistan dağları ve arazisi onlarca düşman seferini başarısızlığa uğratan bir niteliğe sahip olduğu gibi, kendisinden yararlanmasını bilen kendi sahiplerini de korumasını bilmiştir. Halkımızın varlık nedeni, bugünlere geliş nedeni biraz da bu dağlarımızın varlığında gizlidir.

Saim COŞKUN (Özkan)

Gerilla gücümüz mü azdır? Silahlarımız mı azdır? Bunların azlığından mı darbe yedik? Belki böyle iddialar ortaya atanlar çıkabilir düşüncesiyle, bu konuda da birşeyler söylemek isteriz. Bir alay'ı aşkın gücümüz vardır, diyoruz. Hepsi örgütlendirilmiş, eyaletin tüm alanlarına dağıtılmış, halkın bağrına yerleştirilmiştir, dedik. Bir alay güç az mı? Bir alay gerilla gücü, eğer gerillaysa, gerillacılık yapıyorsa, orduları yıktırır. Bir gerilla 7 asker ediyorsa, askeri ilkelere göre bir gerilla 7 askerle savaşmak durumundaysa, bu da 7 alayla uğraşabilecek gücümüzün olduğunu gösterir. 7 alay tüketebilmelidir. Bir alay gerillanın ortalama günde en az 3-5 eylemi olmalıdır. Yoksa günde 3-5 yerde darbe yemesi değil. Silahlarımız vardı, silahlarımız çoktu, onlarca orta otomatik silahımız vardı. 10'dan fazla B-7 roketatarımız vardı. Bombalarımız, roketlerimiz, mermilerimiz vardı. Kesinlikle hiçbir silahta ve cephanelikte kusur yoktu. Bilmem şu silah olsaydı şu eylemi yapardık biçimindeki değerlendirmeler de pek makul değil. Çünkü her türlü silahımız vardı. Kaldı ki, gerilla eylemi tekniğe değil, taktiğe dayanır. Taktik olduktan sonra, teknik olmasa da olur. Taktikle birlikte teknik de olsa daha iyi olur.

Düşünüyoruz, daha başka nedenler bulabilir miyiz diye; arıyoruz, ama bir türlü bulamıyoruz. Günahı dışımızdaki olgulara yükleyemiyoruz. Dolayısıyla dolanıp durup kendimize geliyoruz. Kapıları darbeye açık bırakan nedenlerin belirleyici olanının bizden kaynaklandığını görmeye başlıyoruz. Kendimizden kaynaklandığına inanıyoruz. Ve o zaman kendi kendimizi ele alıp değerlendirmekten başka bir çözüm bulamıyoruz. Biz derken, bu savaşı yürütmekle sorumlu olanları kastediyoruz. Fakat, bunların içinde de, öncelikle ve özellikle kahramanca savaşan, yoğun bir emek sarfeden ve değer yaratan yoldaşlarımızın olduğunu belirtmek istiyoruz. Şu veya bu biçimde, şu veya bu tempoyla, parti çizgisini uygulamaya çalışan yoldaşlarımızın da var olduğunu belirtmek gerekir. Bazı acı sözlerimiz olacak, bazı eleştirilerimiz gelişecek. Bu acı sözlere ve eleştirilere, belli bir çaba içerisinde olan yoldaşlarımızın muhatap olmadığını yine belirtelim. Kahramanlık örneği sergileyen yoldaşlarımızın yanısıra, hiçbir biçimde savaş sahasına inmeyen, savaş sorunlarıyla uğraşmayan, devrimciliği amacından saptıran, parti dışılığı, yaşam dışılığı yaşayan ve yaşatanlarımız da vardır. İşte acı sözümüz, ağır eleştirilerimiz bunlara olacaktır. Yenilen darbeler bunlardan kaynaklanıyor; bunlardır darbenin kaynağı. Sahte önderler, sahte kadro, sahte komutan, sahte savaşçı... Her gün hak etmediğimiz bir darbe yemenin biricik nedeni buydu. Biraz bunları açıp anlatmak istiyoruz, bunları biraz daha deşifre etmek istiyoruz. Bunlar nasıl yaşıyorlar, onlar için yaşam ne, ölüm ne? Aslında onları, onlardan daha iyi tanıyoruz. Dolayısıyla çabamız onları tanıtmaya yönelik olacak. Onları tanıtırken, belki bazı basit hususları dile getireceğiz. Anlatılanlar basit görülebilir. Fakat, basit olan bu hususlardır darbeye neden olan. Onun için, öyle basit deyip geçmemek gerekiyor. Savaş ortamı hassas bir ortamdır. Çok çok basit hatalar, çok büyük tahribatlara neden olabiliyor. Bunu biz hergün pratiğimizde yaşıyor, görüyoruz. Fakat, bunu biz keşfetmiyoruz. Bu, savaşın bir yasası, bir özelliğidir. Kaldı ki, basit kişilikleri anlatırken, onların basit pratiklerini ortaya koymak durumundayız.

Bunların düşmana vuruş tarzını bir tarafa bırakalım. Çünkü, düşmana vurma gibi bir sorunları yok. İnanır mısınız, 3 ay, 5 ay, tek bir eylem yapmayan gerilla gruplarımızın var olduğuna. İnanılır gibi değil. Fakat söyleyelim, inanın. Bırakalım eylem yapmayı, eylem yapmayı düşünme bile yok, bir eylem hedefi tespit etme bile yok, bir eylem için asgari hazırlık bile yok. Yani, bunlar bir anlamda düşmanla zımni bir uzlaşma içerisindedirler. Onun için, böyle iyi vurdular, şöyle kötü vurdular diyemeyiz. Yani, vurmanın olmadığı yerde, vuruş tarzı değerlendirilemez. Yukarıda kayıplarımızın bilançosunu verdik. Dikkatlice okuyan görür ki, kayıplarımızın büyük çoğunluğu düşmana vururken verilmemiştir. Ya pusuya düşmeyle, ya çatışmaya girerken ya da kazayla şehit verilmiştir. Şehitlerimizin ezici bir bölümü böyle verilmiştir. Eğer düşmana vururken, düşmanın üstüne üstüne yürürken şehit verseydik doğrusu pek hayıflanmazdık. Çünkü, bu şehitlerden daha fazla güç ve cesaret alırdık. Hepimiz onların saldırı ruhlarını bayrak edinirdik. Onların şahadeti düşmana karşı olan kinimizi bir kat daha artırırdı. Bundan da mücadele kârlı çıkardı.

Öyleyse; hareket, yaşam ve çalışma tarzları üzerinde biraz duralım. Bu sahalarda görülen ve ortaya çıkan yetersizlikleri görmeye çalışalım. Bahara çıkışla birlikte, bazı darbeler yedik. Haziran'a gelirken şehit verdiğimiz arkadaş sayısı 30 civarındaydı. Bu olayların ve şehit düşmelerin hepsini değerlendirdiğimizde, bunun hareket tarzından kaynaklandığını çok açık bir biçimde görüyoruz. Bunun için ilk tedbir olarak, **"Doğru Hareket Tarzı Üzerine"** başlıklı bir broşür hazırladık, çoğaltıp tüm gruplara dağıttık. Bu broşür üzerinde güçlerin eğitilmesini ve bunun üzerinde yoğunlaşılarak pratikte gereklerinin yerine getirilmesini

Selman TAŞ (Hogir)

istedik. Bununla birlikte konuyu onlarca mektup ve talimatla ele aldık. Güç getirebildikçe, ulaştıkça, tüm birimleri gerillanın doğru hareket tarzının tutturulması ve gerekleri hususunda uyardık. Bu gerekleri öncelikle bizler uygulamaya çalıştık. Sözümüzü dikkate almayanlar, belki de pratiğimizi dikkate alır düşüncesiyle, bulunduğumuz birliklerin hareket tarzlarını sıkı bir denetim altında tuttuk. Fakat, ne dikkate alındı, ne de gerekleri yerine getirildi. Kendi bildiğini okumak anlayışı sürdürülmekle beraber, kim ne biliyorsa onu yaptı, onu uyguladı.

Gerillanın hareket tarzı bazı kurallara dayanır. Her hareketin bir amacı vardır, bir planı vardır. Ama, bunlar kuralları hiçe sayarak yerle bir ettiler. Niçin, nereye hareket edildiğini bilmiyorlar. Hareketin planı ise hiç mi hiç düşünülmüyor. Bunların hareket tarzını açtığımızda karşımıza çıkan tarz ve pratik şöyledir: Keşif yok, istihbarat yok, öncü yok. Nereden, nasıl geçileceğini önceden planlama ve belirleme yok. Bütün bunlar olmadığı gibi, grup üstüste yığılmış yürüyor. Ses var, parlama var, izleri silme yok. Geçeceği yollar belli olduğu halde, gidip pusuya düşme durumları yaşanıyor. Örgütsüz güç, planlamadan yoksun güç pusuya düştüğünde karışıklığı yaşıyor, paniği yaşıyor. Dolayısıyla herkes canını kurtarmaya çalışıyor. Ve sonuçta öyle bir şey ortaya çıkıyor ki, gelenler bizim oluyor, kalanlar yerde kalıyor. Savunmalı geri çekilme midir? Bu yok. Kaçış yaşanıyor, yaralı bırakıp kaçıyor, şehidin silahını bırakıp kaçıyor. Bunun ne gerillacılıkla ne de gerillanın hareket tarzıyla alakası var.

Yol yürünüyor; uzaklaşılması gerekiyor, hedefe ulaşmak gerekiyor. Fakat grup yorulmuş, iyisine-kötüsüne bakmaksızın bir yere yığılıp kalıyorlar. Ve bunun adına da "nokta" diyorlar. Her yerden görünen "nokta", herkesin geçtiği "nokta". Yani, konaklama ve üslenmenin kuralları ve gerekleri yerine getirilmiyor. Köyün hemen başındaki "nokta"nın hangi ölçülerde sağlıklı ve güvenli olduğu tartışılır. Artık her grup "nokta" deyip buraya uğruyor. Bu "nokta" erken tespit ediliyor. Bir gün grup hem manevraya hem de çatışmaya elverişli olmayan bir "nokta"da sıkıştırılıyor ve imha ediliyor.

"Nokta"dadır grup; tepecisi zaten yok, nöbetçisi de ya yok ya da birşeylerle uğraşıyor. Bu durumda düşman geliyor, yakınlaşıyor, birdenbire bu grubun içerisine giriyor. İşte, ateşin başındayken vuruldular, yemeğin başındayken vuruldular, uyurken vuruldular veya dar bir kuşatmaya alınıp vuruldular! On gün, on beş gün grup bir köyün etrafında kalıyor. Sadece bir köye dayanıyor. Bir grup gidiyor, başka bir grup geliyor. Gündüz gidiyor, gece gidiyor. Ya köylülerin hepsi "nokta"da ya da gerillaların hepsi köydedir. Köyde sofralar kurulur, dağda sofralar kurulur. Bir-iki derken, köy deşifre oluyor. Deşifre olan bu köye düşman alabildiğine yükleniyor. Yüklenip yüklenip, bir-ikisini kazanıyor. Bir yandan köyün etrafına pusu atıyor, diğer bir yandan da köyün dışındaki "nokta"lara baskınlar yapıyor. Birincisinde düşürmezse, ikincisinde düşürüyor ve darbe vuruyor.

Hep bilinen ilişkilere gidiliyor. Tek tek ilişkilere yükleniyorlar. Ve bu yüklenme de aşırı yüklenmedir. Oldukça yük olunuyor. Adam bu yüklenmelerden dolayı dayanamıyor. Dayanamayınca ihbarcı oluyor, komplocu olup ortaya çıkıyor. Dayandığında da deşifre oluyor. Birkaç kez işkencehaneye çektiriliyor. Sonuç olarak ya düşmana söz veriyor ya da evini-barkını toplayıp çekip gidiyor. Her iki durumda da grup darbe yiyor.

Rastgele her köye giriliyor. Girilmemesi gereken köye giriliyor. Gündüz, akşam, sabaha karşı da köylere

girildiği görülmüştür. Birşey yoktur denilerek, düşman tehlikesi gözardı edilip, orada kalınıyor. Köyde dolaşılıyor, nöbetçisiz oturuluyor. On köyden çıkmasa da, bir köyden ihbarcı çıkıyor. Bu da yeterli oluyor. On tesadüf kurtarsa da, bir tesadüf grubun darbe yemesine yol açıyor. Niye böyle? Niye talimatlara bu kadar yansımasına rağmen, bir türlü hareket tarzı tutturulup düzeltilmiyor? Niyesi de çok açık. İnsanlarımız yüce davanın şuuruyla yaşamıyorlar. Ve onu bilince çıkarıp gereklerini yerine getiremiyorlar. Bireysel duygu, alışkanlık ve güdülerini temel alarak yaşıyorlar. Onları yönlendiren bunlar oluyor. Bir de adam kendisini biraz kurnaz sanıyorsa, onun örgütlediği ve uyguladığı apayrı bir hareket tarzı olur. Şöyle düşünür: Soğuk taşların, rutubetli toprağın üzerinde yatıp hasta düşeceğime, rahatsız olacağıma kalın yün döşeklerin üzerinde yatarım. Soğukta titreyeceğime, kar ve yağmur altında ıslanacağıma, sıcak sobanın önünde, yorganın altında rahat uyurum. Araziye çıkacağıma, köyde kalırım. Dağın doruğuna çıkacağıma yamacında kalırım. Yol var iken niye araziden yürüyeyim? Araba yolu var iken, niye patikadan yürüyeyim? Araba varken, niye yaya yürüyeyim? Halkımız değil mi, niye bu köye uğramayayım? Bu köy de benim komutan olduğumu görsün, bu köy de benim gerilla olduğumu görsün. İnsanlar anımı, şanımı duysunlar. Niye dağda aç kalayım? Niye hergün uzun sofralar üzerinde oturmayayım? Niye en güzelini yemeyeyim, içmeyeyim, giymeyeyim? Nasıl olsa devrimciler her şeyin en güzeline ve iyisine layıktırlar, deniliyor. Evet, yaptıklarını bu tarz bir anlayışla gerekçelendirirler. Ve hareket tarzlarını bu esasa göre ayarlarlar. Bunların hareket tarzlarını yaşam tarzları belirliyor zaten.

Yaşam tarzları denilen bir şey de yok aslında. Onlar için yaşam, boğazla mide arasında sıkışmıştır. Onlar için yaşam, düşkünlüktür; rahat olmak, kolayına kaçmak, iyisini yemek, iyisini giymek, lüksünü tatmaktır. Hele bütün bunların üzerinde bir de komutanlık sıfatı geçirmişse, biraz itibar da konmuşsa, herşey hallolmuştur. Görevler mi yerine getirilmedi, düşman mı saldırıyor, hergün bir parçamız mı kopuyor, fidan boylu gençler mi toprağa düşüyor, anaların gözünden yaş mı akıyor; bunların hiçbiriyle alakadar değiller. Savaş mı gelişmiyor, çizgi mi uygulanmıyor, değer mi yaratılmıyor? Bunlar da pek umurlarında değil. Kafalarında bunlar yok. Ya hiçbir şey yok ya da değişik şeyler var. Hiçbir şeyin olmaması mümkün değil. Büyük bir ihtimalle değişik şeyler vardır. Aslında, siyasal anlamda nasıl yükseleceğinin, hangi ucuz yollardan komutanlığa ulaşacağının, makamları ele geçireceğinin sinsi hesaplarını yapıyor. Ayarlamaları yapıyor. Kimi düşüreceğini, kimi yanına alacağını düşünüyor. Nasıl güç alacağının taktiklerini geliştiriyor. Sosyal alanda aileyi düşünüyor, ailenin geleceğini düşünüyor. Eşini, nişanlısını düşünüyor. Kendisi için daha iyi bir yaşam standartını düşünüyor. Ekonomik alanda güzel ve pahalı elbisesini, teknik malzemelerini düşünüyor. Bunları nasıl koruyacağını düşünüyor. Kültürel alanda, nasıl daha iyi laf edilebileceğini düşünüyor. Nasıl daha iyi kurnazlık yapacağını düşünüyor. Düşünmediği bir tek şey var: PKK'lileşmek ve savaş sorunları. Bunlar adına hareket ediyorlar ama, bunları ne duyuyor ne de yaşıyorlar.

Gerçek anlamda PKK'lileşmeyi kendilerine hedef edinmedikleri için, PKK'nin doğrultusunu, dönemlere olan yaklaşımını, geçmişini, gününü ve geleceğini yakalayamıyorlar. Kişilik özelliklerini bulamıyorlar. Veya, hesaplarına gelmediği için kabullenemiyorlar. Herkesin bir PKK'si var, bir PKK'lilik tarzı var. Herkes bana göre deyip, PKK'yi kendisine uydurmaya çalışıyor. PKK gerçeğini yaşamıyor ve de bu gerçekliğe ters bir yaklaşım içerisine giriyorlar.

Savaş sorunlarını yaşamadıkları için, aylarca ve hatta yıllarca en şiddetli savaş ortamlarında amansızca

Mehdi TOPDEMİR (Azad)

savaşı geliştiren ve bunun gereklerini yerine getiren yoldaşların yanında bulunup kalmalarına rağmen, düşmanın askeri ve siyasi taktiklerini ortaya çıkaramıyorlar. Hareket ve operasyonlarını önceden tespit edemiyorlar. Düşmanın nerede, ne yapacağını kestiremiyorlar. Dağdadırlar, dağı tanımıyorlar. On kez gittikleri bir yolu bir daha çıkaramıyorlar. Köylerimizi tanımıyorlar, halkımızı tanımıyorlar. Savaş ve halk gerçekliğimize o kadar yabancılaşmışlar ki, bunları değerlendirdiklerinde diyeceksiniz belki aydan inmişler. Hiçbir şeyden haberleri yok. Savaşa ilişkin ne sorarsan sor, bir tekinin cevabını bile veremezler. Neyi bildiklerine biz de şaşıyoruz. Savaşın geleceğini ise hiç mi hiç kestiremiyorlar. İhtiyaç bile duymuyorlar. Psikolojisini yaşamıyorlar. Onun için hep hazırlıksızdırlar, hep savunmasızdırlar. Buna rağmen yaşıyorlar. Başkalarının gölgesinde yaşıyorlar. Kanla yaratılan değerlerin üzerinde yaşıyorlar, halkımızın koruması altında yaşıyorlar. Kendi güç ve kudretleriyle değil, kendi yetenekleri ve kabiliyetleriyle değil, kendi emek ve çabalarıyla hiç mi hiç değil. Bırakalım kendilerini yaşatmayı, bizzat darbeye açık kapı bırakanlar bunlardır. Her gün bir şehit vermemize yol açanlar bunlardır.

Bunların çalışma tarzı nedir? Çalışma stil ve tempoları nedir? Bu sorulara nasıl cevap vereceğimizi düşünüyoruz. Gerçekten de devrimci çalışma denilen bir uğraş ve girişimleri yoktur. Bırakalım günün 24 saatini ulusal kurtuluş sorunlarıyla uğraşmayla geçirmelerini, sorunların çözümü için düşünce üretmelerini, emek üretkenliğinde bulunmalarını, bu zamanın tümünü iş yapmayla değil, boş geçiriyorlar. Veya kendi bireysel yaşamlarını örgütlemeyle geçiriyorlar. 8-10 saat uykuyla geçiyor, her öğün yemek 1-2 saatı alıyor, çay-sigara sohbeti derken, gün bitiyor. Günler böyle, aylar böyle, hatta yıllar böyle devriliyor. Bir işe el attıklarında diğer bir işi askıda bırakıyorlar. Bir görevi yaptıklarında diğer bir görevin varlığını unutuyorlar. Görevlere gönülsüz yaklaşıyorlar. Uyuşuk, hantal ve isteksiz yaklaşıyorlar. Görevlere büyük bir coşkuyla sarılma yerine kıyısından, köşesinden tutup, uzağında durup öyle yerine getirmeye çalışıyorlar. Bu da şöyle bir anlayışı ortaya çıkarır: "Gözümü kaparım, işimi yaparım." Böyle ucuz bir mantıkla görevlere yaklaşıyorlar. İnce eleyip sık dokumuyorlar. Kaba olarak ele alıyorlar. Sanatçının sanatına yaklaştığı gibi yeterli mahareti göstermiyorlar. Çok ucuz yaklaşıyorlar, çok hafif yaklaşıyorlar.

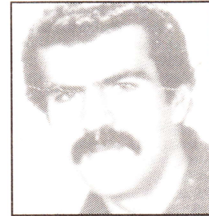
Aslında onlarınki görevlerini yerine getirme değil, görevlerle oynama oluyor. Bu, mücadeleyle, savaşla, örgütle, tarihle, Kürt halkının kaderiyle, insanlarımızın geleceğiyle oynamadır. Güya örgütün adamıdırlar; örgütün hedeflerinden, programlarından, planlarından, kararlarından, taktiğinden, yaklaşımlarından haberleri yoktur. Hatta, bunlarla uzaktan, yakından ilgileri yoktur. Çalışıyorlarmış, aylarını, yıllarını tüketiyorlarmış, halk için fedakarlıkta bulunuyorlarmış! Aslında hiç de öyle değil. Bütün çalıştıklarını gelin saate vuralım. Kazandıklarını kaleme vuralım. Göreceğiz, kazanımları mı daha çok yoksa kaybettirdikleri mi? Kazandıkları kendilerini bile ayakta tutmaya yetebilecek mi? Elbette ki bunun mümkün olmadığı görülecektir. O zaman parti için, halk için yıllarını tükettiklerini değil, yıllardır onca emek ve kanla yaratılan parti değerlerini nasıl tükettiklerini söylesinler. Kanla ve emekle yaratılan bu kutsal makamları nasıl kirlettiklerini söylesinler. Nasıl halkı ve bu halkın değerli evlatlarını kandırdıklarını söylesinler.

Komutanız, sorumluyuz, birlik komutanıyız, mıntıka ve bölge sorumlusuyuz... Peki bütün bunlar karşısında yaptıklarımız ne, ortaya çıkardıklarımız ne? Yetkileri tartışmaya açmak, şöyle-böyle kariyerist tutumları sergilemek, şu veya bu kişiyi çekiştirmek, duygularımızı tatmin etmenin imkanlarını yaratmak, pusuya yatıp günümüzü beklemek, mümkünse fedakar yoldaşlarımızın yarattıkları değerleri demagoji yaparak kendimize maletmek, onlara konmak, onlar üzerinde tepinmek, güç getirebildikçe örgüt içerisinde yer edinmek, bir yuva oluşturmak, ağırlık hissettirmek, popüler olmanın peşinde koşmak, kariyerin elden gidebileceği kaygısını yaşamak: İşte, komutanlık adına, sorumluluk adına, PKK kadrosu olma adına, Kürdistan halkının önderi olma adına bazılarımızın yaptığı budur. Aklı başında olan insanlar, PKK'yi biraz tanımış olan insanlar, bu tutumların PKK'lilikle ne ilişkisi var diyecektir. Bugüne kadar geliştirilen bu amansızca savaş, bu tutumlarla mı gelişti? Düşman, bu tutumlarla mı geriletildi? Halka bu tutumlarla mı güven verildi? İşte zindan, işte dağ, işte yurtdışı pratikleri var ortada. PKK'nin bin yılları yirmi yıllara sığdıran tarihi var ortada. Hepsini inceleyelim. Ve bu anlamıyla da incelemeye değer olduğu görülecektir. Bunlardan çıkaracağımız sonuçları, bugün sergilenen önderlik örnekleriyle karşılaştıralım. Birbiriyle ne kadar bağdaşıp bağdaşmadığını görelim.

Göreceğiz ki, günümüzde özellikle bazı kişiler şahsında sergilenenler önderlik değil, önderlik taslaklığıdır. PKK'nin yöneticiliği değil, Kürdistan'daki ağaların despotluğudur, jandarmanın barbarlığıdır. Lümpenizmin başıboşluğudur. PKK'nin kadro özelliği değil, Türk solculuğunun özellikleridir. İlkel-milliyetçiliğin özellikleridir. Komutanlık değildir. Savaşçılık mı diyeceğiz? Hayır, o da değil. Düpedüz savaştan kaçmadır. Kişilik midir, kişiliksizlik midir? Devrimci kişilik midir, burjuva kişilik midir? Birincisi değil, ikincisidir veya hepsinin karışımıdır.

Ucuz ve haksız suçlamalarda bulunmuyoruz, ucuz yakıştırmalar da yapmıyoruz. Varolan gerçekliğe ve pratiğe bakıyoruz. Acı da olsa bu sözleri söylemekten geri duramıyoruz. Halk önderi diyorlar, parti kadrosu diyorlar, ordu komutanı diyorlar. Peki soruyoruz: Hergün bu halkın en değerli evlatları, körpe gençleri daha saflarımıza geleli bir-iki ay olmuşken şehit düşüyorlar. Hem de doyasıya savaşmadan şehit düşüyorlar. Hergün birkaç cenaze kaldırılıyor. Peki, bu anaların, babaların yüreği yok mu? Bu halkın yüreği yok mu? Bunlar karşısında yürekler sızlamıyor mu? O zaman halk önderiyim diyen, nerede? Ne kadar halkın kederine ortak oluyor, yarasına derman oluyor, çare oluyoruz? Eğer yoksa, nerede kaldı halk önderliği? Böylesi bir önderliğin, Özal'ın, Demirel'in, İnönü'nün önderliğinden farkı ne? Onlar da önderiz diyorlar. Hatta çok güzel sözler ediyorlar, vaadlerde bulunuyorlar. Fakat, yaptıklarıyla halkın anasını ağlatıyorlar. Bunun yanında bir de kendi gerçekliğimize bakalım. Parti kadrosuymuş! Madem parti kadrosu olma durumu var, bunun yanında Parti Önderliği var, önderliğin peşpeşe gelen talimatları var, "şunu şöyle yapın" diyor, "bu kadar zamanda şuraya ulaşın" diyor, "şu kişilikle, şu yöntemle savaşı geliştirin" diyor; bunun için Parti Önderliği her türlü desteği veriyor, imkanı sunuyor. Peki bazılarımızın yaptığı, bu söylenenler midir? Bunun tersi değil midir? Peki o zaman buna, nasıl parti kadrosu denilir? Parti okulundan geçenler, parti eğitimi görenler, "Okula gittik, eğitim gördük, parti kadrosu olduk" diyebilirler mi? Bu yapılanlar veya içinden geçilen süreç parti kadroluğu için yeterli midir? Nasıl ki Marksizmi bilmek marksist olmak için yeterli değilse, PKK'yi bilmek de PKK'li olmak için yeterli değildir. Ne isen onu uygulayacaksın. PKK'li isek PKK'yi uygulayacağız. Bunun dışında istenildiği kadar çaba sarfedilsin, istenildiği kadar uğraşılsın, PKK'li olunmaz. Birlik komutanıdır; silahtan anlamıyor, patlayıcıdan anlamıyor, disiplin ve kuraldan anlamıyor, araziyi tanımıyor, halkı tanımıyor, savaşçıyı tanımıyor, basit bir eylemi bile planlayıp yürütemiyor, bunu yürütebilme gücünden yoksun. Düşmanı nasıl vuracağının taktiklerini geliştiremiyor. Bırakalım düşmanı vurmayı, kendisini savunmayı bile beceremiyor. Bütün bunlardan sonra, komutan olduğunu iddia ediyor, böyle komutan olur mu? Böyle komutan görmediğimiz için, bunların komutanlığını kabul edemiyoruz.

Evet yoldaşlar, herkesin dört dörtlük olmasını bekleyemeyiz. Kuşkusuz insanız, eksikliklerimiz çıkacak, yetersizliklerimiz olacak, ama olum-

Ahmet AYTEMUR (Resul)

lu yanlarımız da olmalıdır. Geliştiren, koruyan ve ayakta kalmamızı sağlayacak devrimci özelliklerimiz de olacak. Böyle olduğunda denilecek pek birşey kalmıyor. Bu durumu doğal karşılıyoruz. Fakat temas ettiğimiz kişilikler ve bu kişiliklerin mücadele içerisinde ortaya çıkan pratikleri böyle değil. Ortada olan gerçek, örgüte gelmemedir, çizgiye gelmemedir, devrimci yaşama gelmemedir, sorumluluk hissetmemedir. Bütün bunlara gelmemede adeta ayak diretme, korkunç bir direniş içerisinde olmadır. Tüm kayıplarımız da buradan kaynaklanmaktadır. Bunlara yardımcı mı olunmuyor, uyarı mı yapılmıyor, eleştiri mi yapılmıyor, varolan deneyim ve tecrübeler mi aktarılmıyor? Bunlar da değil, bunlar da güç getirildikçe yapılmıştır. Ama hala sorunlarımız var.

Bugün de görüldüğü gibi, hala sorunlarımız var. Bu sorunlardan bazıları geçmişten kaynaklanmaktadır, bazıları ise savaşın gelişip boyutlanması karşısında süreci yeterince kavrayamama ve sürece devrimci tarzda çözümleyici müdahaleler gerçekleştirememenin sonucunda ortaya çıkan sorunlarımızdır. Bugün, bu büyük ve karmaşık sorunlarla karşı karşıyayız. Biricik kurtuluş aracımız olan savaşı geliştirmek ve zaferi yakalamak istiyorsak, öncelikle bu sorunlarımıza doğru çözümler getirmek ve bunları olduğu gibi görmek zorundayız. Bu sorunları çözmek, insanlığımızın bir gereğidir. İnsanlığımızın, yurtseverliğimizin ve PKK'liliğimizin bir gereğidir. Sorunlar boyutludur, sorunlar köklüdür, sorunlar biraz da karmaşıktır. Bu sorunların üstesinden ancak örgüt gelebilir. Örgüt, bireysel çaba değil, kolektif çabanın yoğunlaşmış ifadesidir ve bunun sonucunda sorunların çözümünde belirleyici olan tek araçtır. Örgüt, bireyin kendisini konuşturması değildir. Kolektif sorumluluktur, kolektif emektir. Bu davaya sahip çıkmak isteyenlerin kafa kafaya, yürek yüreğe vererek oluşturmuş oldukları en kutsal birlikleridir. Bu örgüte ve partiye ait olan tüm değer ve özelliklerin biraraya getirilip birleştirilmesidir. Parti hattı dışında olanların, hat'a çektirilmeleridir. Eğer sorunların çözümü buysa, bu, bir kişinin değil, bir mücadeleye içten katılan ve bu mücadelenin gelişimi için herşeyini feda etmeye hazır olan tüm sorumlu insanların görevidir, yani hepimizin görevidir. Hepimizin güncel ve ertelenemez görevi -ki halkımız ve bölgemiz açısından yaşamsal bir öneme sahiptir; günceldir, yakıcıdır ve tarihsel tarzda köklüce çözülmesi gerekir- bu gidişata "dur" demektir. Bu, tarihimizde yaşanan tüm olumsuz gelişmeleri tersine çevirmektir. Hepimize şu veya bu düzeyde ve bu biçimde görevler düşüyor.

Gerek geçmişte olsun, gerekse günümüzde olsun yaşanan bu olumsuz gelişmelerin önünü almak için, ne kadar çaba sarfettiğimiz pek önemli değildir. Ortada olan pratik sonuçlar vardır. Bu sonuçlardan kendimizi dıştalamıyoruz. Sorumluluğumuz altında gelişmiştir. Bunların tümünden birinci dereceden sorumlu olmak durumundayız. Bu konuda her an partiye hesap vermeye hazırız. Fakat bizim açımızdan sorun hesap verip vermeme de değildir. Kendimizi haklı çıkarmak, aklamak veya en ağır cezalara çarptırmak sorunu da değildir. Varolan kariyerimizden olma sorunumuz ve böylesi bir kaygımız da yoktur. Bütün bu gelişmeler içerisinde bireysel kaygı, bir devrimci için ne anlam ifade edebilir ki?

On yılı aşkındır bu mücadelenin içerisindeyiz. Ve bu mücadelenin her yerinde yer aldık. Savaş ortamını yaşadık, hep savaş ortamında kaldık. Bu savaşta çok büyük kayıplar verdik. Karşılığında büyük değerler kazandık. Gelişmeler yarattık. Düşe-kalka bugüne geldik. Ne düşmeler bizi umutsuzluğa ve yorgunluğa, ne de kalkışlar bizi zafer sarhoşluğuna götürdü. Çünkü, savaşın doğasını tanımıştık. Ve savaş içerisinde büyümüştük. Deneyimlerimiz tüm gelişmelere anlam verebilecek zenginlikteydi. Bunlar dün de böyleydi, bugün de böyledir. Hatta bugün, her darbeyi on kez telafi edebilecek devrimci gelişmeler vardır. Önü alınamaz gelişmeler vardır. Bunlar herkese olduğu gibi, bize de güven veriyor. Ama sorun bu değil.

Devamı 27. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Ayaklanma taktiği üzerine tezler ve görevlerimiz

Baştarafı 1. sayfada

sorunu özellikle objektif koşulların olgunluğundan da öteye, tam bir örgütlenme sorunu biçiminde ortaya koyup, son derece ciddi bir devrim aşaması olarak gerçekleştirmek, hem de bunu yıllar sonrasının değil, bu yılın veya önümüzdeki ayların sorunu olarak ele almak mümkündür.

Kuşkusuz bunları belirtirken, yaklaşımın zayıflığını, genelde kendini devrime katamamanın ve ayaklanma gününde çok ciddi bir sorunla karşılaşıldığında gösterilecek zaaflar ve yetersizliklerin tahribatını hemen gözönüne getiriyoruz. Genelde devrimci görevlere yaklaşım biçiminin ortaya çıkardığı bireysel yetmezlikler, ayaklanma süreci karşısında bizi çok ihtiyatlı davranmaya götürüyor. Yapılan bütün eleştiriler, bir yerde artık sadece savaşçıların değil, binlerce kişinin yaşamının söz konusu olduğu bir mücadele biçimine onay sunmaya zorluyor. Ama tam da bu noktada geleneksel önderlik yapısı ve bizde de bir türlü rayına oturamayan militan yapı, böylesi çok ciddi ve güncel bir tarihsel eyleme layıkıyla yaklaşmamızı zorluyor.

Ayaklanma üzerine çok şey söylendi; bu konuda çok şey yapılmak istendi. Pratik bir olgu olarak ele alınması gereken ayaklanmaya, mevcut anlayışlarla yaklaşılır ve durum mevcut yanılgılarla izah edilmek istenirse, belli ki daha ciddi kayıpların verilmesi kaçınılmazdır. Mevcut devrimcilik düzeyi, sorumluluk anlayışı, görevlere yaklaşım tarzı ve kendini hazırlama düzeyi, gerçekten çok ciddi bir aşamada bulunan bu ayaklanma sorununa ve ayaklanmanın başarısına olan iddiamızı zayıflatmaktadır. Ayaklanma süreçleri çok hızlı ve olağanüstü süreçlerdir; günün yirmidört saati taktik deha isteyen süreçlerdir. Günlük taktik geliştirmeyi bir yana bırakalım, bazan aylarca kısır bir döngü içinden kurtulamama, bizde çok yaygınca yaşanan bir durumdur. Ayaklanmanın öncü düzeyi bu konuda kendini güçlü bir biçimde yetkinleştiremezse, gerilla savaşında olduğu gibi zorlukların ve dolayısıyla kayıpların daha fazla olacağı açıktır. Çünkü ayaklanma düşmanın denetiminin fazla olduğu alanlarda gelişen ve kentsel yanı ağır basan, bu yüzden düşmanın istediği kadar darbe vurabileceği bir mücadele aracıdır. Ama öncünün mahareti bunu önleyebilir. Gerek düşman hedeflerinin ele geçirilmesi, gerek yeraltı çalışmaları ve gerilla bağlantısıyla kayıplar asgariye indirilebilir. Bunu yapabilecek güç, öncü güçtür.

Kendiliğinden gelişecek ayaklanma, yenilgiye en çok uğrayacak ayaklanmadır. Öncüsüz ve plansız olan, gerillayla bağlantısını gerçekten kuramayan, kısacası bütün iç ve dış bağlantılarını iyi ayarlayamayan ve yönetimini iyi kuramayan bir ayaklanma pratiğinin ağır kayıplarla sonuçlanacağı açıktır. Dolayısıyla ayaklanma önderliği, bu önderliğin yeraltı çalışmalarındaki çabası ve dağla bağlantısı yeterli olmadan ve bazan bir yığın önlemi peşisıra getirmeden, bu işlerin altından çıkmakta çok zorlanacaktır.

Ayaklanmada cesaret kadar yaratıcılık, ihtiyatlı davranmak kadar atiklik çok gerekli olan hususlardır. Ayaklanma aynı zamanda bir fırsattır, savaşın kaderini yirmidört saat içinde değiştirebilme sanatıdır. Öyle aylara değil, birkaç güne sığdırılan veya yükselişi birkaç gün içinde olabilen eylem biçimi olduğu için, ayaklanma, günlük öncülük tarzı olağanüstü olan ve önderlerin önemli rol oynayacakları bir savaş biçimi olmaktadır. Ayaklanma çok iyi çalışan bir mantık yapısı kadar, nasıl ilerlemek gerektiğini çok iyi kestirebilen insanların işi olmaktadır.

Ayaklanmanın öncülüğü üzerinde daha yoğunca durmak mümkündür. Partimizin bugüne kadar az çok bir perspektif kazandırma durumu olsa da, böylesi güçlü ayaklanma önderliklerine ulaşılamadığı bilinmektedir. Aslında biz ayaklanma komitelerini somutlaştıramadık. Şehir çalışmaları yürütenler çok cılız çalışmalarıyla halka ulaşmak şurada kalsın, çoğunlukla kendilerini bunun önünde engel olmaktan kurtaramadılar. Şimdiye kadar sürdürülen çalışmalara baktığımızda, kitlelere sahip çıkamama, oldukça zengin gelişme olanaklarına rağmen buna cevap verememe ve hatta yük teşkil etme durumlarını görebiliyoruz. Açık çalışmalarla düşmana fırsat verilerek birçok yakalanmaya yol açılmaktadır. Sorumsuzca yapılan örgüt pratiği biraz böyledir. Tabii bu tipteki komiteleşmeyle daha sıcak bir savaşımın içine girilirse, tahribatların oranı daha çok artacaktır. Ayaklanma komitelerinin çok gizli yeraltı savunmasının olması, planlama ve örgütlenmeyi çok uygun yapması, en azından belli bir süre içinde sonuç alıncaya kadar düşmanın bütün önlemlerini boşa çıkarmasını bilmesi gerekir. Her türlü darbelenmeye açık bir ayaklanma çalışması birçok çabanın boşa çıkarılmasına yol açacaktır.

Kürdistan'da geçmişi katbekat aşan bir pratiğe girmiş bulunuyoruz. Geçmişin olumsuzluklarını aşan yeterli kadro ve yeterli çalışma temelinde öncülüğü özenle hazırlamak ve görevlendirmeyi bu temelde geliştirmek büyük öneme sahiptir. Şimdi içine gireceğimiz en temel çalışma bu olmaktadır.

Ayaklanmanın dış çerçevesi: Uluslararası ve bölgesel gerçekler

Siyasal gelişmelerin mevcut düzeyine baktığımızda da ayaklanmanın kaçınılmaz olduğunu görmekteyiz. Genelde Kürdistan'da ve özelde Kuzey Kürdistan'da emperyalizmin, sömürgeci hükümetin ve çeşitli ajanlarının Kürdistan halkını bir devrimden alıkoymak ve kendi denetimlerine almak istedikleri çok açıktır. Her ayaklanma kitleleri muazzam bir birliğe ve örgütlülüğe götürür. Genelde bir ayaklanma halkın gizli enerjisini açığa çıkarır, kendini yeniden yapmanın muazzam olanaklarını sunar. Köylü kitleleri için ayaklanma, bir anlamda kendini yeniden yaratmadır. Veya ayaklanma bir anlamda bir halkın yeniden doğuşu demektir. Ayaklanma aynı zamanda emperyalizmin ve sömürgecilerin her türlü ajanlarının uzun yıllara dayanan dünyalarının yıkılması, birçok karşı-devrimci çıkarın yerlebir edilmesi, statükonun parçalanması ve halk açısından gerçek yaratıcı gücün açığa çıkması, uyutulan ve çürütülen bir halkın görkemli bir biçimde kendini yaşamın içine çekmesi, hele bu halk Kürdistan halkıysa bölgede en güçlü devrimin tahrik gücü olması ve öteki halkların yüzyıllardan beri içinde tutuldukları amansız baskı düzenine, köleleştirilme ve uykuda olma durumuna büyük bir darbe vurması, başka bir anlamda Ortadoğu halklarının özgürlük mücadelelerine büyük bir ivme kazandırarak dev bir atılım yaptırması, Ortadoğu halklarını stratejik anlamda devrime çekerek emperyalizmin ve gericiliğin o yüzyıllık denetimini çok büyük bir darbeyle aşması demektir.

Özellikle son dönemler PKK önderlikli gelişmelere karşı çok açık bir tavır geliştirilmektedir. Bize çok somut olarak yansıtılan durumlar vardır. Kürdistan'da patlak verecek bir ayaklanmanın anlam ve önemini çok iyi bilen emperyalist mihraklar, kendi ajanlarını bize kadar yolladılar. Daha dün TC'nin başkenti Ankara'da başbakanla gizli görüşmeler yaptılar. Bu gizli görüşmelerin tarihsel bir aşamaya gelmiş olan Kürdistan devrimine karşı komplolarla birlikte geliştirildiğinden kuşku duyulmamalıdır. Yine hiç kuşku duyulmamalıdır ki, bunlar Kürt sorununa çözüm getirmek bir yana, devrimci temelde çözüm arayan Kürdistan kurtuluş gerçeğine ve Kürdistan devrimine karşı en hileli ve en gizli kapaklı temelde geliştirilen bir karşı-devrimci çaba içinde bulunmaktadırlar. Ortada hala bulanıklık vardır. Hala bazıları bu emperyalist ve sömürgeci ülkelerin Kürt reformu geliştireceklerini sanıyorlar. Bunu yayıyorlar ve hem de bu faaliyetlerini hızlandırmış bulunuyorlar.

Özellikle Demirel-İnönü hükümetinin, "Halka şefkat, PKK'ye rahmet" adı altında yürütmek istediği komplo çok daha sinsi bir karşı-devrim çabasıdır. Son günlerde Çekiç Güç'ün devreye sokulması söz konusudur. Son Bestler saldırısında bu açığa çıkmıştır. Bunu sahtekarca yapıyorlar. Yayılan haberlere göre, Çekiç Güç sözümona PKK'ye yardım etmiştir. Bu çok büyük bir sahtekarlıktır. Bulanıklığı artırmak için bunu yaptıklarını sanıyorum. Çekiç Güç'ün Saddam rejimine karşı ve dolayısıyla Kürtleri korumak için değil, tam tersine PKK'nin önderlik ettiği tarihsel bir ulusal kurtuluş mücadelesine karşı konuşlandırıldığını örtbas etmek istiyorlar. Utanmaz Türk burjuva basını da kasıtlı bir biçimde, "Çekiç Güç PKK'ya yardım ediyor" propagandasıyla kitleleri şartlandırmak istiyor. Basının birdenbire bu biçime kayması kanımca bu nedenledir. Çekiç Güç'ün halka karşı olma konumunu gizlemeye ve Kürt halkına şirin göstermeye çalışıyorlar.

Bu durum çok somut olarak şunu gösterir: Türk devleti, Güney Kürdistan'daki ajanlarının bu işi tek başlarına götüremeyeceklerini anladığı için Çekiç Güç'ü İncirlik ve Pirinçlik'te tutuyor. TC'nin, işi biraz da müttefiklerine havale etmek istediği belli oluyor. Bir İngiliz gazetecisi Talabani'ye, "Kürdistan'da iç savaş ve ayaklanma gelişiyor" dediğinde, Talabani, "Hayır, biz Türklerle kardeşiz, hepimiz müslümanız. Türklerle çok iyi geçiniyoruz, böyle birşey olamaz" diye karşılık veriyor. Aslında bu, birlikte ne tür bir gelişme yaratmak istediklerini gösteriyor. Barzani'nin temsilcisi Demirel ile gizlice görüşüyor. Kanımca aldıkları bu son önlemler sonucunda birlikte gece gündüz Güney'deki çalışmalara darbeler vuruyorlar. Bunun somut örnekleri vardır. Arkadaşlarımızı veya yurtseverleri bulur bulmaz, bunları katletmeye kadar gidiyorlar. Bu anlamda ne denli gözükara oldukları ortaya çıkıyor. Bizzat okuduğumuz bildirilerinde de bu yönlü yaklaşımlarını dile getiriyorlar. Ortaya çıkan sonuca göre, bunlar gizli bir ayaklanma sürecinden çekiniyorlar ve bir uluslararası karşı-devrim bloku gibi kümeleniyorlar.

Kürdistan ilk defa bu aşağılık güçlerin denetiminden çıkmaktadır. Yani Güney Kürdistan'daki emperyalist ajan şebekesinin kontrolünü yırtma gerçeği açığa çıkmıştır. Bu önemlidir. Geçen yıl bunun ilk denemesi yapıldı. Kürt işbirlikçiler, üstelik Irak rejimiyle anlaşarak Güney Kürdistan'ı denetim altına aldılar. Ama tam denetim altına almaları zordur. Çünkü basit bir otonomi için ve uzlaşma çerçevesi içinde hareket eden Kürdistani Cephe'nin emperyalistlerin desteği olmadan yirmidört saat bile ayakta duramayacağını herkes görmektedir. Ayrıca bu güçler halk üzerindeki denetimlerini hırsızlık ve çapulculuktan öteye götüremezler. Bu görülmüştür. Kürdistani Cephe sömürgecilerin ve emperyalistlerin artık fazla bel bağlayacakları bir denetim gücü değildir. Bunların bu güçlerle eski tip bir denetimi sürdürmeleri zordur. I-KDP tipi geleneksel bir ajan şebekesini başarıyla Kürt halkının başına bela etmeleri düşünülemez. I-KDP bu olumsuzluğunu o denli ileri götürmektedir ki, yurtseverleri katletmeye kadar gidebilmektedir. I-KDP'nin kırkelli yıldan beri emperyalizmin elinde en tehlikeli maşa olduğu açıkça ortaya çıkmıştır. Bu örgüt son derece komplocu, ta 1960'lardan beri en ufak bir gelişmeyi engelleyen, bütün Kürdistan çapında dürüst yurtseverleri, aydınları ve devrimcileri katleden bir güçtür. İlk defa PKK bu oluşuma doğru bir teşhis koydu. Bununla birlikte pratik önlemler de alarak onu teşhir ve tecrit etti. Aynı zamanda onu başarılı olamaz duruma düşürdü.

İşte tam da bu noktada bu güçler Washington ve Ankara ile çok açık ve içiçe ilişkiler geliştirmeye çalışmaktadır. Bu somuttur. Ankara görüşmelerinde olası bir Kürdistan ayaklanmasının pratikte ve hatta gün-

Son birkaç yıl içinde gerçekleştirdiğimiz serhildanlar deneme niteliğinde olup, halka belli bir cesaretin yanısıra, bilinçlenme ve örgütlenme olanağı kazandırmıştır. Dolayısıyla günümüzde ayaklanmayı bir uygulama sorunu olarak gündemleştirmek gerçekçidir. Partinin artan bir önemle bu konunun üzerine eğilmesi, sorunu her yönüyle irdelemesi ve tecrübesini buna katması büyük önem taşımaktadır.

lük olarak nasıl önlenebileceğine ilişkin ortak bir çalışma içine girdiklerini sanıyorum. Demeçlerden bunu çıkarmak zor değildir. Bu yeni bir durumdur. Bu aslında eskiden gizli kapaklı biçimde yürüttükleri komploculuğun ve Kürdistan halkına dayattıkları tehlikeli bir ajanlığın açığa çıkarılarak zayıflatılması anlamında yeni bir durumdur. En önemlisi mevcut parti çalışmalarımızın yetmezliklerine rağmen, yine de ayaklanma sürecini daha üst bir aşamada başarabileceğine ve gerçekleştirebileceğine ilişkin yeni bir durumdur. Daha da objektif olarak, Kürdistan halkının artık aşiretçi-feodal sosyal yapıyı yıkabileceği ve bunun yerine ulusal demokratik bir çerçeveye doğru hızla tırmanacağı, partinin de oldukça bilinçli ve örgütlü çabalarıyla kitleleri hızlı bir gelişme sürecine sokacağı bir uyanış ve hareketlilik durumu söz konusudur.

Bütün bunlar ne anlama gelir?

Kürdistan devrimi her ne kadar parçalı, tekil ve görünürde fazla açığa çıkmayan bir durum arzetse de, aslında kendisini dışa vuracak, genelleşecek ve uluslararası düzeyde çok önemli yansımalarda bulunacaktır. Ortadoğu'da birçok emperyalist, sömürgeci ve gerici hesabı alt üst edecek ve önü alınamaz bir devrimci gelişmeye yol açacaktır. Bütün bunlar Kürdistan devriminin önemli bir aşamaya geldiğini göstermektedir. Kürdistan devriminin günümüzde ulaştığı gelişme aşamasına bakarken, gerçekte birçok faktörü gözönüne getirerek bakmak gerekir. **Uluslararası sömürge Kürdistan, bir anlamda uluslararası Kürdistan devrimi demektir.** Denilebilir ki, Kürdistan devrimi uluslararası emperyalist çevrelerin hesaplarını alt üst ederek, onları beklenmedik bir durumla karşı karşıya getirirken, içerdeki işbirlikçiler de tümden kendilerine güvenmedikleri için dış olanaklara bel bağlamışlardır. Burada zafere doğru giden Kürdistan devriminin gücünü görmek gerekir.

Irak örneğinde görüldüğü gibi, emperyalistlerin çıkarları gerektirdiğinde, Birleşmiş Milletler kullanılarak bu ülkenin kontrol altına alınmasında nasıl tam bir uluslararası işbirliği geliştirildiyse, Kürdistan devrimine karşı da özgül koşullara göre benzer tavırlar sergilenmektedir. Çeşitli güçler bu konuda başvurdukları ikiyüzlü yöntemlerle sonuca gitmek istiyorlar. Bunu insan hakları, demokrasi ve "yeni düzen" maskesi altında yapıyorlar. Bunu aslında ABD önderliğindeki yeni sömürgeleştirmenin yeni bir halkası olarak görmek gerekir. Mevcut rejimin zaaflarının yol açtığı anti-demokratik vb. uygulamalar gerekçe gösterilse de, emperyalizmin bu temelde Irak'a yönelik olarak geliştirdiği müdahale yeni sömürgeleştirmeyi hedeflemekten öteye gidemez. "Yeni düzen"in demokratik olma ve sorunlara çözüm getirme iddiası tam bir sahtekarlıktır. Sözü edilen "yeni dünya düzeni" politikası, daha çok baskı ve daha çok sömürü ortamının yaratılmasını hedeflemekte, Ortadoğu petrolleri ile halkların özgürleşme olanakları üzerinde baskı ve denetim kurmak istemektedir. Nitekim bunu bir dönem İran üzerinde de yürütmek istediler. Şimdi ise Libya üzerinde geliştirmek istiyorlar. Libya ve İran'ın "terörist devlet" olarak ilan edilmesi, yine aynı politikanın geçen dönemde Suriye'ye karşı geliştirilmesi, uluslararası ortak baskı uygulamasına yönelme ve bu anlamda eskiden tek tek devletlerin yaptığı sömürgeleştirmeyi şimdi birleşerek yapma, yeni tür bir sömürgeleştirmeyi birlikte yürütme, Sovyetler Birliği'nin çözülmesinden sonra ABD'nin içine girmek istediği yeni taktiktir. Yani ABD, uluslararası emperyalizmin birleşik gücünü esas alarak yeni sömürgeciliği sürdürmek istemektedir.

Yeni olan şey budur, ama bu aynı zamanda eski emperyalist politikaların devamıdır. İşte buna benzer bir politikayla ABD önderliğinde Kürdistan'ın reformlara tabi tutulacağı, Kürdistan'da yeni bir dönem başlatılacağı ve "yeni dünya düzeni"nden Kürdistan'a da birtakım yansımaların geliştirileceği sahtekarlığı altında, uyanan ve devrime koşan Kürdistan gerçeği üzerinde emperyalizmin yeni sömürgeciliğinin bir düzenlemesi gerçekleştirilmek istenmektedir. Tabii bu politikanın başarısı için birleşik hareket etmek esas alınmaktadır. Bu politikanın gerisinde ABD ve özellikle Avrupa vardır. Günümüzde "yeni dünya düzeni"nin sahibi olan güçler bunlardır. Bu "yeni düzen" güçleri Kürdistan'da artan devrim tehlikesini birlikte karşılamaya çalışıyorlar. Bunu yaparken, eskinin o katı klasik sömürgeciliği yerine, biraz yumuşatılmış bir sömürgeciliği esas alıyor ve biraz kapitalizme açılmış bir Kürdistan'ı kendi çıkarlarına uygun görüyorlar. Nitekim Talabani'nin mektubunda bunlar ortaya konulmuştur.

Talabani mektubunda kapitalizm temelinde dünyanın nasıl yeniden düzene tabi tutulduğunu, ılımlılaşma ve serbest ekonomi adı altında serbest piyasanın nasıl geliştirildiğini belirterek, adeta şunları demeye getirmektedir: "Emperyalist kapitalizm Kürdistan için kapitalist bir program geliştiriyor. Ben şimdiden buna dört elle sarılmış bulunuyorum. Sen de sarılmak zorundasın. Ulusal kurtuluş, sosyalizm vb. lafları bir yana bırak. Kapitalizmden gelebilecek uşaklık payını alalım. Apo kardeş, eğer bunları yaparsan iyisin, güzelsin; yapmazsan bu yaman dönemde tarih seni tasfiye edecektir..." Aslında Talabani bunu biraz daha ılımlı bir temelde yapmak istiyor. Ama her ikisi de emperyalizmin aleti olmayı ifade ediyor. Geçen yılın sonlarında bunu bize çok açık bir biçimde dayatma cüretini gösterdiler. Geçenlerde Kürdistani Cephe'nin bildirisini okuduk. Bildiride bu tehdit çok açık bir biçimde dile getirilmektedir.

Demek ki, bu aşamada Kürdistan genel anlamda bir devrime doğru giderken, aslında bu uluslararası çerçeve içinde hareket eden güçler vardır. Bunlar kendi aralarında görüşüp tartıştılar. Bunların belli bir anlaşmaya ulaştıkları kanısındayız. Türk burjuvazisinin katı sömürgeciliği ve geleneksel yok etme politikasının biraz yumuşatılmış bir biçimini bu anlaşmanın içine katmak istiyorlar. Gerek daha önceki Özal hükümetinin gerek yeni koalisyon hükümetinin böyle bir yumuşamaya rıza göstermekten başka seçeneklerinin bulunmadığını sanıyorum.

Dikkat edilirse, Talabani'nin mektubundaki yaklaşımda, hatta dolaylı da olsa TC hükümetinin etkisiyle içine girdiği tutumda bizi tek taraflı olarak silah bırakmaya davet etmesi gibi bir durum vardır. İkibine Doğru dergisinde de yayınlanmıştır: Yavaş yavaş bir "PKK affı"nın geliştirileceği söylenmektedir. Bundan anlaşılması gereken şey bellidir. Devrimden ve giderek devrimin silahlı gücünden vazgeçildikçe, bunlar adım adım sağlandıkça, "PKK affı" geliştireceklerdir. Yani, "Devrimden vazgeçenler için af geliştiririz" demek istiyorlar. Bu bir yumuşama tabiri oluyor. Bunun için daha şimdiden Çekiç Güç'ü, Kobra helikopterlerini ve amansız terörü göstererek, "Islah olmazsanız, KDP Güney'den vururken, biz de buradan vuracağız. Çekiç Güç'ün darbeleri altında ezilirsiniz" diyorlar. Sözümona bizi ehlileştiriyorlar.

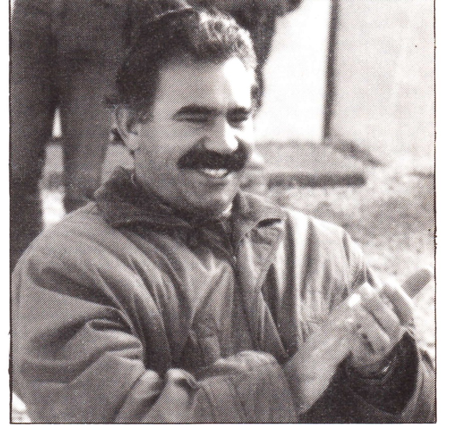
Bunlar bilinen ve oldukça açığa çıkmış hususlar olurken, bizim yapmamız gereken şeyler kendiliğinden anlaşılıyor. Biz bu plan karşısında hiçbir zaman yanılmadık. Henüz hareket olarak ortaya çıktığımız koşullarda bile bunların nemenem güçler olduklarını çok iyi görüyorduk. I-KDP gericiliğinin Kürdistan halkının en büyük baş belalarından biri olduğunu çok iyi tesbit etmiştik. Bunlarla yoğun bir mücadelemiz oldu. Bu konuda da büyük yanılgılar ve hatalar ortaya çıktı. Bunları yurtseverlikle karşılama ve kendilerine doğru yönelmeme durumu çok büyük değerler kaybetmemize ve yüzlerce yurtseverin şehit düşmesine neden oldu. Bu konuda PKK'deki taktik önderliğin ipe sapa gelmez tutumu Mardin ve Lolan pratiklerinde büyük değer kaybına yolaçtı. Hatta şimdi de bazı alanlarda aynı durum devam etmektedir. Aslında taktik önderliğin rahatlıkla bu ajan gücün teşhir ve tecritini sağlaması ve işini bitirmesi olanak dahilindeyken, bu yapılmadı. O uyduruk taktik önderlik bu konuda hesap vermek zorundadır. Çünkü bir ajan şebekesini rahatlıkla tasfiye etme durumu varken, bu şebekeye karşı tutarlı hareket edememe ve ona karşı parti çizgisiyle savaşamama, bu şebekeyi daha da tehlikeli hale getirdi. I-KDP kırk yıldır sürüp gelen bir tehlikedir. Bu oluşum, tarihi boyunca birçok yurtseveri katletti. Doğu ve Güney Kürdistan'da birçok devrimci Kürt aydınının kanına girdi.

Çok kabarık bir suç dosyasına sahip olan bu şebekenin tasfiyeciliği, komploculuğu ve reformist yaklaşımları özellikle Almanların da geliştirmek istedikleri bir politikaydı. Almanya'da 1970'lerin başından beri Komkar adı altında Özgürlük Yolu veya diğer adıyla TKSP hazırlanmak istendi. Şimdi daha farklı bir adım atmak istiyorlar. Bunların hikayesi bilinmektedir. PKK'yi tecrit etme çabalarıyla birlikte, sahte bir liberal kanat ortaya çıkarılmak istendi. Son olarak, "Kürt İnsan Hakları ve Özgürlükleri Komitesi" ve "Kürt Konferansları" adı altında sözümona alternatif bir çözüm, silaha ve her iki tarafın "terör"üne alternatif bir üçüncü yol geliştirmeye çalışıyorlar. Stockholm, Paris, Washington ve Bonn'da geliştirilen şeyler bunlardır. Yani ABD'ye ve kısmen İngiltere'ye dayalı klasik KDP ajanlığı yerine, Fransa, İsveç ve Almanya gibi ülkelere, yani Avrupa'ya dayalı üçüncü bir yol çalışmaları geliştirilmek istendi. Şimdi bu çalışmalar Ankara'ya taşırılmaya çalışılıyor.

Tabii eğer teslim olup geri çekilirse, bütün bunların özünde PKK'ye de yer vardır. Yoksa "teşhir ve tecritin tamamlanması" yaklaşımı sürdürülecektir. Almanya'da açılan dava hala bunun için bir rehine davası olarak sürdürülmektedir. Teşhir ve tecrit daha da devam etmektedir. Bunlar için Ankara'da görüşmeler yapılmaktadır. Sanırım bu ayda ve bu günlerde İstanbul'da bir Kürt konferansı yapacaklardır. Ama adamlar PKK'den korktukları için bunu biraz utangaç bir biçimde yapmaya çalışıyorlar. Daha doğrusu halk kitleleri hiç itibar göstermediği, tersine lanet getirdiği için, gizli yürütmek durumunda kalıyorlar. "Rojname" adında bir gazete çıkardılar. Hürriyet gazetesine benzetilmek istenen bu iğrenç gazeteyle biraz ortamı denemeye çalışıyorlar. Belli ki bütün bunlar son tahlilde PKK önderliğini boşa çıkarmak için yapılıyor. Bu konudaki gelişmeler süratlidir ve artık basına da yansıdığı için üzerinde uzun uzun durmayı gerektirmeyecek kadar nettir.

Başında da belirttiğimiz gibi, bizim ayaklanma planımız bütün bu durumları gözönüne getiren, uzun bir süreden beri kendisini oldukça hazırlayan, basitten karmaşığa doğru gelişmeyi esas alan bir yaklaşıma sahiptir. Örneğin Güney Kürdistan'da ortaya çıkan duruma benzer anormal gelişmeleri karşılar niteliktedir. Devrim, tesadüfler ve fırsatlardan yararlanarak büyük gelişmeler kaydedebilir. Ama bunun için devrimcilerin hazırlıklı olmaları gerekir. Alışılagelmiş tekdüze çalışma tarzı, standart ve hızlı gelişmeleri görmeyen bir devrimci tarz böylesi tarihsel fırsatlardan yararlanma gücünü ve yeteneğini gösteremez. Özellikle geçen yıldan beri Güney Kürdistan'da ortaya çıkan fırsatlardan yararlanamama durumu bu gerçeği doğrulamaktadır.

Şu anda Kuzey-Batı Kürdistan'da muazzam bir ayaklanma durumunun söz konusu olduğunu biliyoruz. Ama öncünün bunu tam idrak edememesi ve idrak edip bunu örgütlenmeye dönüştürememesi de bir sonuçtur. Örneğin bizim açımızdan şimdi koşullar elverişli midir? Eğer elverişliyse, bu koşulları nasıl kullanabiliriz? Her gün artan fırsatları gözönüne getirerek, olanaklardan yararlanmaya çalışacağız. Bu konuda yaratıcılığa, gerçek bir ayaklanma önderliğine nasıl ulaşabiliriz? Lafta ve propaganda düzeyinde değil, eylem düzeyinde ve hatta çok kısa bir uygulama planıyla birlikte savaş düzeyinde nasıl ele alabiliriz? Şimdi sorun bu noktaya gelip dayanmıştır. Ama genelde öncünün sığlığı söz konusudur. İşte Güney'de ortaya çıkan durum vardır. Yine Kuzey'deki durum vardır. Fırsatları değerlendirmeme bize pahalıya malolmaktadır. Bunun eleştirisini yapıyoruz. Tabii sadece eleştiri yapmakla sorunlar çözülemez. Bizim için gerekli olan doğru taktik nedir ve nasıl uygulama alanına konulabilir? Şu anda gündemimizde bulunan temel sorun budur. Uluslararası ve bölgesel gerçekler Kürdistan devriminin tarihsel ayaklanma önderliğini artık bize vermektedir. Bu önderliği yürütmemiz gerektiği artık tartışma götürmez bir biçimde kendini ortaya koymaktadır.

Kürdistan halkı bu konuda kararını esas itibarıyla devrimden yana vermiş görünmektedir. Kürdistan halkı emperyalizmin sözümona yeni çözüm yollarına, ajanlarına ve çapulcularına meyil vermek bir yana, hem Güney'de hem de Kuzey'de bir an önce bunlardan kurtulmak istemektedir. Emperyalizmin yarattığı yapay oluşumlara tek metelik yer vermeye-

Utanmaz Türk burjuva basını da kasıtlı bir biçimde, "Çekiç Güç PKK'ya yardım ediyor" propagandasıyla kitleleri şartlandırmak istiyor. Basının birdenbire bu biçime kayması kanımca bu nedenledir. Çekiç Güç'ün halka karşı olma konumunu gizlemeye ve Kürt halkına şirin göstermeye çalışıyorlar. Bu durum çok somut olarak şunu gösterir: Türk devleti, Güney Kürdistan'daki ajanlarının bu işi tek başlarına götüremeyeceklerini anladığı için Çekiç Güç'ü İncirlik ve Pirinçlik'te tutuyor. TC'nin, işi biraz da müttefiklerine havale etmek istediği belli oluyor.

ceğiz. Yani halkımız ve onun dayandığı yaşam koşulları açısından gerçek anlamda ayaklanma koşulları söz konusudur. Halkımız gerçekten ayaklanmak istiyor; planlı ve örgütlü olarak ve başına büyük badireler getirmeyecek bir önderlikle ayaklanmak istiyor. Son iki yılın deneyimleri ve özellikle son bir yıllık çarpıcı deneyimler, tartışma götürmez bir biçimde halkımızın büyük çoğunluğunun ayaklanmaya onay verdiğini gösteriyor. Bu da bir ayaklanma için başarının yarısıdır. Bu öyle kolay birşey değildir, geçmiş deneyimlerin bir sonucudur. Halk kitleleri her türlü bastırma girişimlerine rağmen bu duruma gelmişlerse, bu çok ciddi bir tarihsel gelişmedir; mutlaka karşılık verilmesi gereken bir gelişmedir.

"Yeni düzen" güçleri Kürdistan'da artan devrim tehlikesini birlikte karşılamaya çalışıyorlar. Bunu yaparken, eskinin o katı klasik sömürgeciliği yerine, biraz yumuşatılmış bir sömürgeciliği esas alıyor ve biraz kapitalizme açılmış bir Kürdistan'ı kendi çıkarlarına uygun görüyorlar.

Gerçek devrimciler bir halkın bu duruma geldiğini görmekle en büyük fırsatı yakaladıklarını ve büyük bir devrimin eşiğine geldiklerini görür; rollerini ona göre oynarlar. Unutmayalım ki, Kürdistan halkı açısından daha düne kadar adını bile söyleyemeyecek bir konumdan şimdiki en büyük cesaret ve fedakarlığı gösteren ve "her şeye varım" diyen bir konuma yükselmek devrimde zaferin yarısıdır. Bunu görmek ve bunun büyük heyecanını duymak, devrimin bu büyük hayalini görmek kadar, onun büyük duyarlılığına sahip olmak, "artık gün kader ve savaş günüdür" diyerek kendini bu işe tamamen yatırmak: Öncünün görmesi gereken halk gerçekliği işte budur. Yüzyılların rüyası gerçekleşebilir duruma gelmektedir. Bu şimdiye dek yaşanmamış olan farklı bir durumdur. Emperyalizm kendi açısından kullanmak istese de, mevcut uluslararası durum devrim lehine daha fazla kullanılabilir. İlk kez bu düzeyde sömürgeci bir devletin "milli sınırları"nın parçalanması söz konusudur. Emperyalizm sömürgeci Türk devletini koçbaşı olarak kullanıyor. İran, Irak ve Suriye, emperyalizmin Kürdistan'ın etrafında örmek istediği tecrit çemberinin dışında bulunuyorlar. Bu çok önemli bir dış çerçevedir. İran, Irak ve Suriye üzerinden bugün Kürdistan'a karşı bir tecrit çemberinin kurulamaması çok önemlidir ve lehimizde olan bir durumdur. Hatta Yunanistan ve Kafkasya da açılmıştır. Ermenistan ve Gürcistan, Türkiye açısından eskisinden daha iyi bir durumda değildir.

Bütün bunlar ne anlama gelir? Bunlar, çerçevenin çok olgun ve uygun bir durum arzettiğini göstermektedir. Dolayısıyla Kürdistan halkı kendi tarihinde ilk kez böylesi bir durumu yakalamaktadır. Halkımızın içerde aşiretçi-feodal çitleri kırması ve dayatılan iğrenç kapitalist çapulculuğun halkı daha da tahrik etmesi çok önemli bir durumu ortaya çıkardığı gibi, uluslararası düzeydeki son değişikliklerle birlikte Irak rejiminin içine sokulduğu durum, İran'daki islam devrimi, Suriye'nin anti-siyonist politikası ve Kafkasya'daki dağılmalar, arayıp da bulamayacağımız ideal bir ortam oluşturmaktadır. Büyük ayaklanmacılar, çemberlerin kırılmasının ve ortaya çıkan böylesi koşulların ne anlama geldiğini çok iyi bilir ve böylesi koşullarda birkaç devrim ortaya çıkarabilirler.

Ama devrimci saflarda görülen ve bizim eleştirdiğimiz o öncelikle kendini kurtarma, küçük-burjuva dünyasını idare etme tutumu ve özgürleşmemiş yapılar, bu tarihsel fırsatları değerlendirememeye götürmektedir. Bizim burada epeyce sınırlı bir alanda yürüttüğümüz çalışmalar taktik alanda derinleşmeye yol açarken, bu tutum sahipleri daha doğru dürüst kendilerini bile yaşatamamakta; kendilerine zor bela ulaştırdığımız birkaç parti olanağı üzerinde çok soysuz bir biçimde tepinmekte; bu olanakların üzerinde ölü gibi seyretmekten, onları kemirmeye kadar çeşitli tutumlar sergilemektedir. Tabii bunlar tarihin bu çok elverişli iç ve dış koşullarını değerlendiremezler. Bu tipin değerlendireceği şey, kendi basit dünyasını kurtarmaktır. Böylesi basit bir kurtarma endişesi içinde olanların bu elverişli koşulları değerlendirememeleri anlaşılır bir şeydir. PKK öncülüğünün içinde bulunduğu acı durum biraz da böyledir.

Demek ki ekonomik ve sosyal yönden eski geleneksel yapının parçalanması, siyasal düzeyde cesaret kazanmış bir halk gerçeğine ulaşılması ve en azından şimdilik dış ortamın da Kürdistan devrimi lehinde bir durum arzetmesi söz konusudur. Kürdistan'ın büyük bölümü birçok yönüyle devrime hazırlanmıştır. Dolayısıyla gelişmekte olan Kürdistan devrimi, faşist Türk sömürgeciliğine ve arkasındaki emperyalist gericiliğe yöneltilmiş bir devrimdir. Bu nedenle emperyalist devletler devrimimize destek olmasalar da, karşısında da duramayacaklar, hatta devrimin bir cephe gerisi durumuna gelmeyi engelleyemeyeceklerdir.

Kullandığımız cephe gerisi alanlar bugün devrimci mücadele için büyük rol oynamaktadır. Tabii cephe gerileri Kürt halkının içindedir. Cephe gerileri sundukları çok yönlü olanaklarla bir savaş cephesi gibi rol oynamaktadır. Bu konuda bilinen alanlar vardır. Devrimin gelişmesi açısından halkın konumu muazzam bir durumu ifade etmektedir. Önemli olan kullanılmamaktır. Bu durumun bu biçimiyle altı ay veya bir yıl kadar devam etmesi devrimde zafer kazanmak için bulunmaz bir fırsat olacaktır. Bunun mutlaka değerlendirilmesi gerekir. Bu, yüz yılda bir yakalanabilecek bir fırsat niteliğindedir. Mevcut çemberin kırılmasına ve artan dış cephe gerisi ortamına böyle yaklaşmak gerekir. Kısacası sorun halkın iç durumu değildir, bu çok elverişlidir. Dış cephe gerilerinin konumu da çok olumludur.

Ayaklanma ve devrimci önderlik

Sorun gelip şuna dayanmaktadır: Öncü bu işin yürütücü gücüdür. Bu işin zavallı bir devrimcilikle yürütülemeyeceği açıktır. Arkadaşlarımız devrim karşısında adeta suçüstü yakalanmış durumda bulunmaktadır. Bu tür devrimcilikle hiçbir şey kurtarılamaz. Kelleyi bile kurtaramayan devrimcilik bir halkı nasıl kurtarabilir? Böylesi bir devrimcilik halkın bütün haklarını ve hukukunu nasıl ortaya çıkarabilir? Devrimcilerin her şeyden önce bu suçüstü durumuna son vermeleri gerekmektedir. Devrimciliğin onurunu kendinize yakıştırmak istiyorsanız, bunun hangi anlama geldiğini bileceksiniz. Tarih artık nasıl yürünebileceğini söylediğine ve güncel durum "müdahale ederseniz, götürebilirsiniz" dediğine göre, o zaman ne bekliyorsunuz? Artık ayağa kalkmalı ve görevlere doğru yaklaşmalısınız. Bu kadar sorumsuzluk ve yaramazlığın nedeni nedir? Bu hangi yaşamın sonucudur? Devrimci onur ve kişilikten söz ediyorsanız, o zaman kendi kendinize ne olduğunuzu ve ne yaptığınızı sormalısınız.

Biz yirmi yıldan beri bir şeyler ortaya koyuyoruz. Sıfır olanaklarla işe başladık ve iğne ucu kadar fırsatlardan yararlanıp olanaklar hazırlayarak bugünkü düzeye getirdik. Peki, bu durumda hala kendini doğru dürüst tarihsel bir ayaklanmaya ve çığ gibi gelişecek görkemli bir ordulaşmaya veremenek ne anlama gelir? Bundan ne zevk duyuyorsunuz? Belli ki yılları kötü değerlendirmişsiniz. Bu hazırlık düzeyiniz ve mevcut militan konumunuzla fazla bir işe yaramayacağınızı bilmiyor musunuz? Zor koşullarda yarı yarıya hasta olmak, rahat koşullarda keyif çatmak ve sarhoşluğa kapılmak ne anlama gelir? Bununla neyi kurtaracaksınız? Utanmazlık denilen durum işte buradadır. Kendinizi gözden geçirmekten bile korkuyorsunuz. Bunu yapmayın. Halkların davaları büyük davalardır. Devrim davaları büyük davalardır. Devrimciler de rollerini oynayan insanlardır. Her gün hastalık üstüne hastalık ve yetersizlik üstüne yetersizlik tahammül edilebilir bir durum değildir. Peki, bu kişilik nedir? Böyle bir kişilikle halkın büyük davasına, halkın bayramına ve coşkusuna yaklaşmaya nasıl cesaret edilebilir?

Biz düşmüşlük teorisini çok eleştirdik. Yine de hala bu durumların yaşanmasına anlam vermek güçtür. Salt kelleyi kurtarmak, salt kişisel düzeyde onuru kurtarmak için bile tarihin böylesi dönemlerine yeterli yaklaşmalısınız. Burada bile aylar boyunca eğitime gelememek ne demektir? Bu, basitlik ve cücelikte sınır tanımamak demektir. Şimdi bir ayaklanmanın öngünündeyiz. Neden iyi bir ayaklanma önderliğine hazırlanamıyoruz? Bin yıllık hesaplaşmayı yapacağız. İyi hesap sorucuları olmak neyle mümkündür? Kılınızı bile oynatmaz ve kendinizi mecnun gibi yere atarsanız, hangi gelişmeyi sağlayabilirsiniz? Hep hata yapmak, bombayı kendi üzerinde patlatmak ve asgari düzeyde önlem almadan düşmek ne demektir? Yaşama bu denli saygısızca yaklaşılabilir mi? Yaşama bu kadar kolayca son verilebilir mi? Neden kendinizi bu kadar basitçe kaybediyorsunuz? Bununla durumu kurtardığınızı mı sanıyorsunuz? Çok kötü bir ideoloji ve politika altında yaşatıldığı halde, halkımız bile herşeyi başaracak kadar özgürlük mücadelesine katılmışken, size ne oluyor? Kaldı ki halkımız için öncü her şeydir. Öncü halkımız için uzun süre kaldıraç rolünü oynayacaktır. Peki, olduğunuzu görürsünüz. Yürekçe çok hazırlıksızsınız. Bu tarzda zavallı bir biçimde ezilip gidersiniz. Belki teslim olmazsınız, ama uzun boylu savaşmanız da zordur. Belki şahadete ulaşabilirsiniz. Ama tarihimizde yüzbinler ucuza gitmiştir. Sizin de onlardan bir farkınız olmayacaktır.

Bizim PKK'lilerden istediğimiz şey bu değildir. Biz mevcut statükoyu tersine çevirmek istiyoruz. Yapılması gereken özeleştiri budur. Serbest ve denetimsiz bırakmamız halinde, herhangi bir alanda neyi yaşayacağınızı biliyoruz. Bu olamaz, diyorum. Size tanıdığımız özeleştiri fırsatının değerini iyi bileceksiniz. Ben defalarca şunu söyledim ve yine söylüyorum: Ortamımıza hoşgeldiniz. Ama ne olduğunuzu ve neyi kabul ettiğimizi bileceksiniz. Çünkü biz son derece ciddi ve yaşamsal işlerle uğraşıyoruz. Öyle yetiştirilmişsiniz. Kimi aile özelliklerinden, kimi toplumun şu özelliğinden söz ediyor. Bu özellikleri yıkın. Bunlar sizi en kötü durumlara düşürmekten başka ne işe yaramıştır? Neden bu iç çelişkilerinizi parçalamıyorsunuz?

Çok kabarık bir suç dosyasına sahip olan bu şebekenin tasfiyeciliği, komploculuğu ve reformist yaklaşımları özellikle Almanların da geliştirmek istedikleri bir politikaydı. Almanya'da 1970'lerin başından beri Komkar adı altında Özgürlük Yolu veya diğer adıyla TKSP hazırlanmak istendi. Şimdi daha farklı bir adım atmak istiyorlar. Bunların hikayesi bilinmektedir. PKK'yi tecrit etme çabalarıyla birlikte, sahte bir liberal kanat ortaya çıkarılmak istendi. Son olarak, "Kürt İnsan Hakları ve Özgürlükleri Komitesi" ve "Kürt Konferansları" adı altında sözümona alternatif bir çözüm, silaha ve her iki tarafın "terör"üne alternatif bir üçüncü yol geliştirmeye çalışıyorlar. Stockholm, Paris, Washington ve Bonn'da geliştirilen şeyler bunlardır. Yani ABD'ye ve kısmen İngiltere'ye dayalı klasik KDP ajanlığı yerine, Fransa, İsveç ve Almanya gibi ülkelere, yani Avrupa'ya dayalı üçüncü bir yol çalışmaları geliştirilmek istendi. Şimdi bu çalışmalar Ankara'ya taşırılmaya çalışılıyor.

neden rolünüzü oynamıyorsunuz?

Devrimcilerin kendilerine verdikleri sözler vardır; devrimcilerin yıllarca kendilerine verdikleri sözlere göre hazırlanma durumları vardır. Benim durumum şimdi şu noktaya gelip dayanmıştır: Bizim bir sözümüz var, yoldaşlara söz verdik. Yoldaşlar, o zaman siz de söz vermenin veya birlikte yol almanın ne anlama geldiğini bileceksiniz. Asgari bir önlemi bile alamadığı için kendisini düşmana teslim eden adama, ister sağ ister ölü olsun, yoldaş diyemem. Bizim yoldaşlık gerçeğimizde neyin nasıl yaşatılması gerektiği açıktır. Asgari bir önlem bile almayacaksınız, ama öbür yandan kendinizi PKK'nin şeref ve itibarıyla donanmış olarak gördüğünüzü söyleyeceksiniz. Bu, kişinin kendisini aldatmasından başka birşey değildir. Harcadığım bu kadar çabaya rağmen, PKK'nin şeref ve itibarını tam temsil edip etmediğime ilişkin olarak kendimi sorgularken, sizler bu halinizle onur ve şerefi temsil ettiğinizi ve onunla yaşadığınızı söyleyebilir misiniz?

Mevcut gerçeklere baktığımızda, ulaşmamız gereken düzeyin net olduğunu görüyoruz. Belli oluyor ki, siz kendinizi ciddi bir ayaklanmaya hazırlayamıyorsunuz. Haddinden fazla bir daralma ve bilinç yetersizliği kadar, ortada bir de ruh düşkünlüğü var. Tabii herşey bir günde olmuyor. Kendinize bakın, ne denli hazırlıksız olduğunuzu... Bu yapınızla sizi halkın eylemine öncü olarak dayatamayız.

Gerillanın başına neler getirildiğini gördük. Yine halkın başına neler getirildiğini görüyoruz. Doğru dürüst kendinizi bile koruyamıyorsunuz. Sizin yüzünüzden onbinleri mi kaybedelim? Yetmez ve yaramaz bir kişilik yüzünden böylesi ağır kayıplar mı verelim? Hangi vicdan bunu kabul edebilir? Ölmek tek başına bir şey kurtarmıyor. Günümüzde slogan atmak da bir şeyi kurtarmıyor. Bizim sorunumuz yaşatabilmektir. Yaşatmak için öncelikle kendinizi ayaklandıracaksınız. Bazıları güç ve enerjilerinin yüzde birini bile kullanmıyorlar. Basit alışkanlıklarına verdikleri değeri ciddi bir devrimcileşmeye vermiyorlar. Bu çok kötüdür. Ben esas eksikliği burada görüyorum. Doğru dürüst bir toplantının bile yapılmadığını biliyorum. Kendini doğru dürüst eğitime verme durumu yoktur. Arkadaşların önünde basit bir çalışma vardır. Aralarında yoldaşça ilişkiler yoktur. Yine şimdiye kadar çok büyük bir sorumlulukla gerçekleştirilen eylemler görmedik.

Peki, o zaman PKK ortamına neden geldiniz? Bazı koşulların zor olduğunu ve kaldıramadığınızı varsayalım. Ama kolay koşullar da vardır. Bedeninize ve dilinize egemen olabileceğiniz ve oldukça enerjik bir durumda çalışma yürütebileceğiniz ortamlar vardır. Böylesi ortamların görevleriyle de karşı karşıyasınız.

Gerçek devrimciler bir halkın bu duruma geldiğini görmekle en büyük fırsatı yakaladıklarını ve büyük bir devrimin eşiğine geldiklerini görür; rollerini ona göre oynarlar. Unutmayalım ki, Kürdistan halkı açısından daha düne kadar adını bile söyleyemeyecek bir konumdan şimdiki en büyük cesaret ve fedakarlığı gösteren ve "her şeye varım" diyen bir konuma yükselmek devrimde zaferin yarısıdır. Bunu görmek ve bunun büyük heyecanını duymak, devrimin bu büyük hayalini görmek kadar, onun büyük duyarlılığına sahip olmak, "artık gün kader ve savaş günüdür" diyerek kendini bu işe tamamen yatırmak: Öncünün görmesi gereken halk gerçekliği işte budur. Yüzyılların rüyası gerçekleşebilir duruma gelmektedir.

Ama bu rahat koşullarda da sorumsuz davranıyorsunuz. Peki, zor süreçler bizim işimiz olsun. Gerillayı yaşıyorum diyenlerin neyi yaşadıklarını çokça gördük. Sizin bu tutkularınıza nasıl değer verilebilir? Böyle bir şey olamaz. İnsana yaraşır bir biçimde kendilerini tarihsel süreçlere vermeyenlere merhaba bile denilemez. Bunu bilecek ve iliklerinize kadar yaşayacaksınız. İnsan olmak kolay değildir. PKK'nin ulaştığı gelişme aşamasına dayanarak namusu kurtardığınızı söyleyemezsiniz. Bu namusu kurtaran siz değilsiniz. Bu namus başka türlü kurtarılmıştır. Siz bu namusu istismar etmek istiyorsunuz. Namusu kurtarmak için, halkların büyük davası uğruna onurlu bir biçimde savaşmak gerekiyor.

Daha önce de belirttiğim gibi, eğer boşuna olmuşsa, ölmek de bir yerde namuslu bir şey olmayacaktır. Neden? Çünkü kişi kendini sıkar ve kanını damla damla akıtmasını bilirse, başaracağı çok şey vardır. Ama bunu yapmamaktadır. Bunu yapmamak, doğru olmayan bir tarzda savaşmak, doğru olmayan bir tarzda yaşamak ve kaybetmektir. Biz bunu da kabul etmiyoruz. Yani yaşamı ucuz bir biçimde parçalatmamak gerekiyor. Bir köle de kendisini böyle satar. Paralı askerler de ortaya çıkabilir. Bu durumda ha paralı asker, ha ucuz bir yaşam uğruna asker olmuşsunuz, ikisinin de fazla bir farkı yoktur.

Bizim de yüreğimiz vardır, bizim de bir hazırlık düzeyimiz vardır, bizim de küçük fırsatlarımız vardır. Bunların hakkını vermeye çalışıyoruz. Bu yalnızca bana özgü bir olay değildir, hepiniz için geçerlidir. Militanlık hepimiz için geçerlidir ve hepimizin yapması gereken işler vardır. Kendimizi ucuz bir önderlik anlayışı altında gizleyemeyiz. Zayıflıklarımızı örtbas edemeyiz. Ayaklanmadan söz ediyoruz. Yıllardır gerilla yapıyoruz. Yapılan yanlışlıklar çok açıktır. Kayıpların nedenleri ortadadır. Önlemler almamamız halinde yenilgiye uğrayacağımız bellidir. Ayaklanma son derece ciddi bir iştir. Ayaklanmada kadın-erkek, genç-yaşlı, onbinlerin kaderi söz konusudur. Karşımızdaki düşman hunhardır, komplocular çoktur.

Peki, bu önderlik anlayışıyla mı ayaklanma yapacağız? Halk devrimcileri koruyor. Ama bazıları halkın içinde çapulculuk yapıyorlar. Buna nasıl tenezzül edilebiliyor? Halbuki halkınız köledir, halkınız bitirilmek istenmektedir, halkınızın elinden her şeyi alınmıştır. Sizler devrimcisiniz. Neden halkın olanaklarına bu denli sorumsuzca yaklaşıyorsunuz? Buna nasıl tenezzül ediyorsunuz? Halktan aldığınız karşılığı ödenmemiş bir lokma ekmek boğazınızdan nasıl geçiyor? Halkın başında nasıl ağa kesilebiliyorsunuz? Hayır, böyle önderlik olamaz. Bir kurtuluşçu, halkına böyle onursuzca yaklaşamaz. PKK ne böyle bir insanı kabul edebilir, ne de insanın böyle olmasına rıza gösterebilir. PKK'deki kurtuluşçu insan başka niteliklere sahiptir.

Kendinizi şekillendirmeniz gerektiğini söyledim. Kendinizi yeniden yapılandırın ki, tarihsel günlere doğru giderken, adına layık insanlar gibi yürüyebilelim. Devrimler halklar için bayram günleridir; devrimler halklar için ölüm kalım günleri, onurlu yaşamın yeniden gerçekleşmesi günleridir. Devrim günleri halkımız için de yaşama fırsatının ilk defa değerlendirildiği günlerdir. Bunun hangi anlama geldiğini bilmemezlik ederseniz, sizden devrimci çıkamaz. Büyük çabalara kendinizi böyle dayatırsanız, objektif olarak karşı-devrimci olursunuz. Ölseniz de bu yine böyledir. Elde eğitim, örgütlenme ve güç

Şu anda gerçek direnişçi önderler haline gelmeniz için gerekli ölçülere ulaşmanız şarttır. Bunu yapabilenler görev adamı olduklarını söyleyebilirler. Yani yaramazlığı ve ikiyüzlülüğü dayatmayın. Bunu kendinize yakıştırmayın. Bu tür tutumlarda ısrar edenler lanetlenir ve ilerde ezilirler. Sözünüzün adamı olun, yoksa gerçekten ezilirsiniz. Açıkça söylüyorum: Bundan sonra kaçsanız da kurtulamazsınız. Başarısız devrimci bundan sonra yerlebir olacaktır. Yani sizi yaşatmak için devrime mi kıyalım? Bunun için halkın büyük davasına mı ihanet edelim? Nasıl bizden bunu isteyebilirsiniz? Bu, kölelik ve düşkünlük teorisidir. Buna rıza gösteremeyiz. Çünkü en basitinden yumruğunuzu sıkıp saldırsanız, bir yığın şeyi vurabilirsiniz. İnsan herhangi bir şeye karar verdikten ve bunun için gerekli çabayı sergiledikten sonra, yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

düzenleme olanağı varken, oralı olmayacaksınız; ama yine de sorumlu olduğunuzu söyleyeceksiniz: Hayır, böyle olmuyor. Kimse başkalarını aldatmasın. Parti ağzınızı açmasa, iki doğru sözcük söyleyemeyecek durumdasınız. Halkın eğiticileri ve öğretmenleri böyle olamaz.

Şimdi özellikle ayaklanma için tarihsel bir durumla yüzyüze gelirken, bu önderlik anlayışınızı gözden geçirmelisiniz. Önderliğe doğru yaklaşmasını bilmelisiniz. Dağ gibi değerler düşüyor, buna karşılık bazılarının yüreği bile sızlamıyor. Bazı parti değerleri imha olurken, bazı tipler kanımca bundan gizli bir zevk duyuyorlar. Böyle olmaz, olamaz. Kaybeden sadece ben değilim. Kaybeden sadece halkımız da değildir. Kaybeden insanlıktır, tarihtir, hepimiziz. Biraz ortak sorumluluk duygusuna ulaşalım. Basit bir halk ayaklanmasına yönelmek istiyoruz. Bu ayaklanmanın önderliği sağduyu, büyük sorumluluk ve duyarlılık istiyor. Bunlar da ulaşılamayacak özellikler değildir.

Demek ki, temel eksiklik bu yaklaşım tarzlarındadır. Gerillaya da bu biçimde yaklaşıldı. Biz müdahale etmemiş olsaydık, gerillayı bin kez bitirmişlerdi. Bu çok açık bir gerçektir. Silahlı mücadele tarihimize baktığımız zaman, bunu çok açık bir biçimde görürüz. Geçmiş pratikten çıkarılan derslerle yaklaşılması halinde, bu işe bir atılım şansı verdirebiliriz. Hepiniz çok yönlü olmak istiyorsunuz. Ama hangi ruh haliyle, hangi bilinç düzeyiyle, hangi sorumluluk anlayışıyla? İşte bunu tamamlamak zorundayız. Bugünkü halk gerçekliği öyle kendi keyfimiz için ve gidip başına kurulasınız diye yaratılmadı. Bu halk gerçeğinin dayanılması çok zor koşullarda gösterilen bir direnme gücüyle yaratıldığını biliyoruz. Bu açıdan sizin bütün direniş gücünü, direniş şehitlerini ve bizim bütün çabalarımızı kendi içinize sığdırmanız gerekir.

Şu anda gerçek direnişçi önderler haline gelmeniz için gerekli ölçülere ulaşmanız şarttır. Bunu yapabilenler görev adamı olduklarını söyleyebilirler. Yani yaramazlığı ve ikiyüzlülüğü dayatmayın. Bunu kendinize yakıştırmayın. Bu tür tutumlarda ısrar edenler lanetlenir ve ilerde ezilirler. Sözünüzün adamı olun, yoksa gerçekten ezilirsiniz. Açıkça söylüyorum: Bundan sonra kaçsanız da kurtulamazsınız. Başarısız devrimci bundan sonra yerlebir olacaktır. Yani sizi yaşatmak için devrime mi kıyalım? Bunun için halkın büyük davasına mı ihanet edelim? Nasıl bizden bunu isteyebilirsiniz? Bu, kölelik ve düşkünlük teorisidir. Buna rıza gösteremeyiz. Çünkü en basitinden yumruğunuzu sıkıp saldırsanız, bir yığın şeyi vurabilirsiniz. İnsan herhangi bir şeye karar verdikten ve bunun için gerekli çabayı sergiledikten sonra, yapamayacağı hiçbir şey yoktur.

Önünüzde çok şerefli bir görev vardır. Bu durumda neden mantık çalışmasın? Neden kurulu bir yay gibi yirmidört saat boyunca işlerin başında olmayacaksınız? Ne derdiniz var? Açtınız, sefalet içindeydiniz, kimse sizi adam yerine koymamıştı. Peki, kazanılan bunca olanak ortadayken, neden kendinizi tam vermiyorsunuz? Böyle yetiştirildiğinizi mi söyleyeceksiniz? Sizi yetiştiren kimdir ve nasıl böyle yetiştirdi? Bu yaşantı tarzının insanlık, ulusallık ve özgürlükle bir ilgisi var mıdır? Kimler böyle alıştırılmış ve güdümlendirilmiş olduklarını, bu biçim güdülerine teslim olduklarını söyleyebilir? Bu tarzda sahte bir eleştiri-özeleştiri havasına girerek kendini yerlerde süründürmek hangi şerefli insana yakışabilir?

Eksikliklerinizi ortadan kaldırmaya, size olanak ve zaman kazandırmaya evet! Düşkünlüğü oynamaya, bile bile yetmezliği ve kendini koyvermeyi dayatmaya hayır! Herşeyden önce bu tür yaklaşım yaşayamaz. Kimse güç getiremediği havasıyla kendini yanıltmamalıdır. İnsan bir kez ahdeder, samimi ve dürüst bir temelde kendine egemen olursa başarır. Devrimin önünde duran en büyük engel bu anlayış ve tutumun kendisidir. En büyük engel, kurbanlık koyun gibi kendini yatırma anlayışıdır.

Kürdistan'da hergün ne şekilde şehitler verdiğimizi görmüyor musunuz? Kürdistan dağlarında korunacak yer mi yoktur? Kürdistan dağlarına bir eşkıyayı bile saklasanız, en azından onbeş yıl kimseden bir fiske yemeden kendisini yaşatabilir. O zaman özgürlüğün militanları neden böyle hareket etmesinler? Tabii özgürlüğün militanları böyle hareket etmiyorlar. Çünkü onlar yanlış bir yaşam tarzıyla koşullandırılmışlardır. Onlar ağır kişiliksizleştirmenin etkileri altında hareket ediyorlar. Buna da kendini veya demokrasiyi yaşama adını veriyorlar. Nasıl öldüklerini bile bilmiyorlar. Gözünün içine girdiğinde bile tehlikeyi kestiremeyen adamdır, yitik ve gafil bir adamdır. Ben ne kendime ne de halkıma böyle yaklaştım. Nitekim bu yaklaşımı kimseye yakıştırmıyor ve artık yeter diyoruz. Bu, emperyalizmi ve düşman etkilerini yaşamak değil de nedir? Bu, başka bir anlamda, soylu gelişmelere karşı direnmek demektir. Bu tutumu kabul etmek olanaksızdır.

Biz, ayaklanmaya doğru giderken, hazır olduğumuzu söylüyoruz. Partimiz adına bunu iyi planlıyoruz. Hazır olmayan kimdir? Hazır değilseniz derdiniz nedir? Hayır, bu böyle olmaz. Düzeni yaşamaya da karşı olduğunuzu söylüyorsunuz. Oysa orta yer en tehlikeli yerdir, orta yer ölüm yeridir. Kısacası bugün gerillada yansımasını bulduğu gibi, kendisini doğru dürüst asgari görevlerine vermeyen ve komutayı tutturamayan kişi, ayaklanma söz konusu olduğunda, bu tutumunu ayaklanmaya böyle yansıtırsa, daha da felaketli sonuçlara yol açabilecektir.

Öncü eksikliğinin giderilmesi üzerine çok şey söyledik. Köylü kurnazlığı ve isyancılığı ile ve küçük-burjuva tarzıyla bu işe girilirse kaybederiz. PKK'nin militan tarzı tek başarıya götüren ve dolayısıyla kurtuluş tarzıdır. Bu, aynı zamanda oldukça iyi açıklanan ve çözümlenen bir tarzdır. Buna iyi hazırlandıklarını söyleyenlerin bu tarzı esas almaları, bundan ödün vermemeleri ve bu tarzla savaşmasını bilmeleri, atacağımız her adımın vazgeçilmez bir gereğidir.

Hazırlanacağız ve daha somut planlamalara gideceğiz. Kent kent, hatta bölge bölge ayaklanma planlamalarını yapacağız. Bazılarınız bu işe girebilirler, ama bu temelde girebilirler. Anlamadığınızı ve duymadığınızı söylerseniz, yanımızda yeriniz olmayacaktır. Bu durumda biz kaybederken sizin yaşamınıza fırsat verecek kadar cahil değiliz. Siz halka kaybettirirken, herhalde size acıyacak veya üzülecek değiliz. "Ya özgürlük ya ölüm" şiarı bunu emreder. Bir tek kişiye bile olsa, lanetli yaşama hakkı tanımayacağız.

Bu yaşama tanımını kendinize yedirmelisiniz. Bunun hangi anlama geldiğini bilmeli, ona göre gerekli düzenleme ve şekillenme neyse yapmalısınız. Bize de öyle yanlış anlayışlarla yaklaşmamalısınız. Orta yerde bulunuyorsunuz. Ben orta yerdeki adamı neden yıllarca omuzumda taşıyayım? Yıllardır kendinizi hazırlamadıysanız, ben ne yapayım? Size az mı olanak ve zengin tecrübe sunuldu? Gerçekte bazı gafilleri serbest bıraksak, savaşmadan herşeyi düşmana peşkeş çekecekler. Bu kadar olumsuz yaklaşım olabilir mi? Bazıları ağalık yapmak istiyorlar. Ne ağalığı, bunu yapacak haliniz mi var? Neyle karşı karşıya olduğunuzu ve hangi ortamın içinde bulunduğunuzu unutmayın. Gerçeklere saygılı davranmanın ve gerçekçi olmanın bir ölçütü vardır. Bu da hiç bir subjektif niyetin gerçek yerine konulmaması ve kişinin kendisini aldatmamasıdır.

Evet, önemli süreçlere doğru yol alırken, eleştirilen hususlar ve bu işe adam gibi yaklaşmanın ve hakkını vermenin yolu yordamı böyledir. Oldukça dolaylı olsa da, tepkici bir tarzda, "Ne olursa olsun, hem ben kaybedeyim, hem işler kaybetsin" demek de çözüm değildir. Hemen belirteyim, bu yaklaşım belki sizi idare edebilir, ama bizim işlerimizi idare edemez. Son yılların temel eksikliğinin, ordulaşmaya ve örgütlenmeye gelememenin temel nedeni budur. Önderler böyle doğmaz. Devrim asla bu anlayışla gelişmez.

Yine daha pratik bazı sorunlara inebiliriz. Özellikle ayaklanma bölgelerini ayrıştırmamız mümkündür. Hatta bu alanlara özgü komiteleşmeyi de burada geliştirebiliriz. Bunu tartışabilir ve biraz daha somutlaştırabiliriz.

Ayaklanmanın geleceğe de ertelenebileceğini, hazırlıkların yetersiz ve örgütlülüğün az olduğunu, dolayısıyla sürenin uzatılabileceğini söylemek yanlıştır. Katılım bu anlamda Kürdistan açısından vazgeçilmez bir şans olarak kendisini göstermektedir. Yani bir ayaklanmaya katılım, hazırlık kadar önemli bir fırsat olarak da değerlendirilmelidir.

Ayaklanma üzerine tezler

Her şeyden önce, "bu ayaklanma adımımızın hedefi ne olmalıdır" sorusuna cevap vermek ve hatta bundan da önce, ayaklanma gerçeğinin tanımını yapmak gerekir. Günümüz koşullarını dikkate alarak bu ayaklanma işine girişmemiz gerekmektedir. İçinde bulunduğumuz koşullarda Kürdistan'ın orijinalitesinde bir ayaklanma bir defa düşmanın akıl almaz önlemlerini, özel savaşını ve her türlü reformist sahtekarlığı aşarak gerçekleştirilebilir. Bu hususu çok iyi kavramak gerekir. Yani sanıldığı gibi keyfimizin istediği tarzda hazırlayacağımız bir ayaklanma gerçekliği söz konusu değildir. Ayaklanmanın eşiğine gelmek başlı başına bir siyasal gelişmedir. Ayaklanma pozisyonunu yakalamak, ayaklanmayı ağzımıza almak ve ayaklanmaya cesaret edebiliriz demek kendi başına büyük bir gelişmedir. Israrla vurgulamak gerekir ki, özel savaş bu kadar önlemi, ayaklanma düzeyine gelinmemesi için almaktadır. Düşman devrimci ayaklanmanın önüne geçmek, onu içeriğinden boşaltmak, terörle sindirmek ve böylece tasfiye etmek için reformizmi giderek bir yöntem olarak dayatmaktadır.

Tekrar belirtelim, bu hususta çok iyi dikkat etmek gerekir. Partimizin Kürdistan tarihinde ilk defa ayaklanma pozisyonuna gelmesi, yürüttüğü devrimci savaşla ayaklanma sürecine işlerlik kazandırması ve onun koşullarına el atması olayını çok iyi görmek gerekir. Türkiye'deki devrimci faaliyetler de dahil edilirse, yirmi yıllık direniş tarihi bir yerde böyle bir ayaklanma durumunu yakalamak içindir. Ayaklanmanın süreçlerine salt teknik bir olay veya "İstersek şimdi ayaklanma yaparız" biçiminde yaklaşmamalıyız. Bu aşamaya yüzbinlerin savaşımı ve yaşamını adamasıyla ulaşılmıştır. Sömürgeci yönetimin ve feodal işbirlikçilerinin müthiş ölçüde pasifleştirici, düşürücü ve dağıtıcı egemenlik ortamında ve yine siyasal ve askeri düzeyde özel savaşa karşı soluk aldırmayan muazzam devrimci savaş taktikleri hayata geçirilerek ve bu temelde halka dayanan bir öncüyle savaşım verilerek ayaklanmanın eşiğine gelinmiştir. Dolayısıyla bu durumu esaslı bir biçimde görmek ve esaslı olarak ele almak çok önemli bir gelişmedir.

Ayaklanmayı, dayanacağı uzun süreli halk savaşının bir parçası ve en önemli aşaması olarak görmek esastır. **Birinci tezimiz** budur. Şimdiye kadar ayaklanma için yürütülen faaliyetler ayaklanmayı pratikte geliştirilebilecek bir düzeye, kitle cesaretine ve psikolojisine kavuşma düzeyine ve askeri örgütlenme aşamasına

getirebilmiştir. Öncünün yurt içinde ve yurt dışında yürüttüğü faaliyetler bu temelde bir başarı olanağı sağlamıştır. Bu her şey değildir, ama çok önemli bir önkoşuldur. Ayaklanmayı düşünürken, bu önkoşulu da birinci tez olarak özenle gözönüne getirmek gerekir.

Eğer bu birinci tezimiz doğruysa, bunun ardından gelecek olanı çok önemli bir fırsat bilerek, hem de yüzyılların rüyası ve fırsatı bilerek, bütün gücümüzle önümüzdeki görevlere yükleneceğiz. Gerek kitlelerin, gerek öncünün psikolojik örgüt düzeyinde ne kadar bilinç eksikliği olursa olsun, yakalanan durum öyle kendi başına aylarca ertelemeye terkedilemez. Yine bunun üzerinde herhangi bir tarzda devrimcilik yapılamayacağı gibi, kendiliğinden bir gelişme biçiminde de değerlendirilemez. Bu, başka güçlerin ve reformistlerin ele almak istedikleri bir biçimdir. Tersine bu çok bilinçli, çok büyük bir fedakarlıkla ve devrimci bir önderlikle gelinen bir aşamadır. Olanaklar ne kadar az ve hatta hazırlık düzeyi ne kadar yetersiz olursa olsun, böylece hem öncü ve hem de halk açısından buna anlam verebiliriz. Buna rağmen ayaklanmayı yaşatmak vazgeçilmez bir adımdır ve mutlaka içine girmek gerekir.

Hiç kimse ne kendi keyfine göre bu birinci tezin gereklerini gözardı edebilir, ne de, "Biraz daha uzatalım" diyerek reformizmin en belirgin yaklaşım tarzını sergileyebilir. Ayaklanmanın geleceğe de ertelenebileceğini, hazırlıkların yetersiz ve örgütlülüğün az olduğunu, dolayısıyla sürenin uzatılabileceğini söylemek yanlıştır. Katılım bu anlamda Kürdistan açısından vazgeçilmez bir şans olarak kendisini göstermektedir. Yani bir ayaklanmaya katılım, hazırlık kadar önemli bir fırsat olarak değerlendirilmelidir. Bunun gerekçelerini uzun uzun anlattık. Dolayısıyla keyfimize göre ertelemeye yönelmek veya geçmişte sanki hiçbir şey olmamış ve dönemin esas özellikleri sanki her zaman aynıymış gibi değerlendirerek hareket etmek yanlış bir yaklaşımdır. **İkinci tez** böyle formüle edilebilir.

Üçüncüsü, hedefler sorunu gerçekçi konulmalıdır. Bu aşamada tam bağımsız Kürdistan hedefi her ne kadar gerçekçi görünmese de, siyasal iktidara ağırlık koymamak, hatta geçici ve sınırlı bir iktidara ulaşmamak da kabul edemeyeceğimiz bir durumdur. Söz gelimi Filistin'de ve hatta başka birçok alanda ortaya çıkan ayaklanma süreçlerinde yaşandığı gibi, salt gösteri olsun diye bazı ekonomik hedeflere yönelmekle, bazı baskılara karşı tavır almakla veya özel bazı günlerde kitleler bayram yapsınlar diye yerel ve siyasal yanı ağır basmayan gösteriler düzenlemek gibi tutumlarla ayaklanma içine girilemez. Hedefler basit şekilde biçilemez.

O halde ara yerde birçok karmaşık durum ve hedef söz konusudur. Alan vardır, böylesi bir parça özgür vatan toprağında bir devrim hükümeti kurmaya kadar gidilebilir. Alan vardır, burada düşmanın siyasal ve askeri hedeflerini önemli oranda parçalayarak, düşman bir ikili iktidara zorlanabilir. Alan vardır, beyaz bölgedir ve düşmanın denetimi altındadır. Bu alanda düşmana vurmadan, siyasal gösterilerle gelişme sağlanması istenebilir. Her şehir için aynı anlama gelen tekdüze bir hedef saptaması gerçekçi değildir.

Hedefler sorunu gerçekçi konulmalıdır. Bu aşamada tam bağımsız Kürdistan hedefi her ne kadar gerçekçi görünmese de, siyasal iktidara ağırlık koymamak, hatta geçici ve sınırlı bir iktidara ulaşmamak da kabul edemeyeceğimiz bir durumdur. Söz gelimi Filistin'de ve hatta başka birçok alanda ortaya çıkan ayaklanma süreçlerinde yaşandığı gibi, salt gösteri olsun diye bazı ekonomik hedeflere yönelmekle, bazı baskılara karşı tavır almakla veya özel bazı günlerde kitleler bayram yapsınlar diye yerel ve siyasal yanı ağır basmayan gösteriler düzenlemek gibi tutumlarla ayaklanma içine girilemez. Hedefler basit şekilde biçilemez.

Daha önce de gördüğümüz gibi, silahlı mücadeleyi yoğunlaştıracağımız bölgede, örneğin **Botan** olarak bilinen alanda ayaklanmanın en çok dayanacağı merkez ve cephe gerisi gibi bir yer olacaktır. Bu zeminde silahlı mücadeleyi sonuna kadar geliştirmemiz, özellikle gerilla ordulaşmasının genişliğine ve derinliğine oturtulması sonucunda, buradaki ayaklanmalar, alanı düşmandan fiilen koparmayı ve düşmanı mümkün olduğu ölçüde söküp atmayı hedefler. Kentlerde gerillanın dışardan korunması ve içerden kent milisleriyle sonuna kadar bir çatışma durumuna girilebilir. Yine kırlar ve kentlerde tam denetim geliştirilebilir. Önemli oranda silahlı ayaklanma durumları yaşanabilir.

Yani hedef, iktidarı yakalamayı ve iktidar gibi hareket etmeyi içermektedir. Düşmanın otoritesi daraltılmış, otoritesi olsa bile birkaç garnizonla sınırlandırılmış olacaktır. Halkın tam katılımını sağlayıp denetimi gerçekleştirdikten sonra, düşmanın sivil işbirlikçilerini rahat bırakmamak, korucu türünden bazı işbirlikçiler olsa bile, bunları ancak Türk ordusunun bünyesinde yaşayabilir duruma getirmek, şimdiden uç verdiği gibi kentlerde de düşmanın rahat gezemediği ve bir yerde bırakmak zorunda kaldığı bir durum yaratmak, kırsal alanda da benzer bir konum oluşturmak bu alan için geçerlidir. Koşullar elverdiği ölçüde bu tip bölge anlayışları Garzan'da, giderek Dersim'de ve başka bir alanda da uygulamaya geçirilebilir.

Hazırlık ve başarı, adımların bu temelde atılmasına bağlı olacaktır. İkinci bölgelerdeki hedefler biraz daha değişik çizilebilir. İkinci bölgeler de aslında daha şimdiden mücadelenin önemli oranda yaşandığı bölgelerdir. İkinci bölgelerde hem silahlı mücadele hem de serîhildanlar vardır. Bizim ikinci bölgelerde dayatacağımız hedefler, onları daha şimdiden birinci bölgenin içinden geçtiği biçime kavuşturma, yani kentlerde de artık denetimi halk güçlerinin eline geçirme, kırsal alanda da silahlı güçleri en azından rahat hareket eden ve iyi oturmuş bir gerillaya kavuşturma, düşmanı siyasal yönden tamamen denetim dışı bırakma ve askeri alandaki denetimini oldukça sınırlandırma biçiminde özetlenebilir.

İkinci alanın en tipik ayaklanma biçimi de, bu hedefe uygun olarak zaman zaman silahlı, zaman zaman siyasi olacaktır. Yine dışardan da silahlı güçlerin zaman zaman bu alandaki ayaklanmayı silahla takviye ederek koruması ve bunun yanısıra kentlerin siyasal gösterilerini de peşi sıra getirmesi gerekir.

Üçüncü bölgeye bir ölçüde Türkiye metropolleri de dahil edilebilir. Bu alanlar Kürdistan'ın devrime yeni yeni açılan bölgeleridir. İkinci tip bölgelerde yürütülen mücadele biçimleri, üçüncü bölgelerde de geliştirilerek, bu alanların ikinci bölgelerin düzeyine getirilmesi hedefi konulabilir. Burada çok kaba bir tasnifte bulunuyoruz. Bu alanlar öyle bıçakla keser gibi birbirinden ayrıştırılamaz. Ayaklanma süreçleri hızlı olduğu için, her an ileri bir bölge pasifleşebilir. Buna karşılık daha geri bir bölge aktifleşebilir ve birinci bölge konumuna doğru bir yere gelebilir. Bölge ayrımına şematik yaklaşmamak ve mücadele sürecinin belirleyeceği bir durum olarak ele almak gerekir. Ama öncelikle belirtilmesi gereken şey şudur: İktidarı çok zorluyoruz, halk adına iktidarı önemli oranda yakalıyoruz. Bu, geçici ve belli bir alanda olur. Diğer alanların eylemliliği de muazzam bir siyasal eylemliliktir. Düşmanın siyasal denetiminin tasfiye edilmesini sağlayan bir eylemliliktir. Bu, hangi anlama gelmektedir? Bu, bağımsız olmasa da, halkın bağımsızlık için çok ileri bir aşamaya ulaştığı anlamına gelmektedir. Halk için özgürlük önemli oranda gerçekleşmektedir. Yine düşmanın denetimi epeyce zayıflatılmaktadır. Bu anlamda bizim için bağımsızlık eylemi boyutlanmaktadır.

İçinden geçtiğimiz sürecin karakteristiği böyledir. Emperyalizmin ve işbirlikçilerin reformist çözüm yolu da buna dahildir. Kürdistan devriminin olası bir ayaklanmayla daha da tırmanacağı, oldukça bağımsızlaştırılmış parçalarla birlikte, özgürleştirilmiş devrimci halk gerçeğine dayatılan bir taktik vardır: "Her iki tarafın terörizmine hayır." Bu aşamada Kürdistan için bağımsızlık ve bir halk iktidarı düşünmenin hayal olduğunu, yapılması gereken şeyin sözümona kardeşçe, düşmanın siyasal ve askeri denetimi altında yaşamak olduğunu ifade eden bu taktik için çaba harcanmaktadır. Bu taktik çerçevesinde Güney Kürdistan için ne halkın silahlı savunması, ne halk meclisi ve ne de bağımsızlık vardır. Burada yapılmak istenen şey, teslim alınmış bir halka sahte bir Kürtçülüğü ve güvenilmez bazı reformları dayatma ve devrimi özünden boşaltma temelinde resmi yasalara göre faaliyet yürüten bir Kürt partisi kurmadır. Otonomiyi hedefleyen bir taktikle karşı karşıyayız.

Emperyalizmin ve özellikle Türk sömürgeciliğinin "Kürt reformu" adı altında piyasaya sürmeye çalıştığı bir taktik de budur. Bu taktik için için örgütlendirilmek istenmektedir. Görünürde reformun PKK için de düşünülebileceği söylense de, bu taktik özünde devrimi tasfiye etmeyi amaçlayan en tehlikeli yaklaşımlardan biridir. 1983, '86, '88 ve özellikle 1990-91 provokasyonu düşman tarafından esas itibarıyla bu amaç doğrultusunda örgütlendirilmiş ve bu provokasyonların temsilcilerine yasal bir zemin sunulmaya çalışılmıştır. Hatta denilebilir ki, düşmanın zindan politikası, gerillaya dayattığı pişmanlık politikası -ki infaz yasası da pişmanlık yasasıdır-, günümüzde Kürtçe gazete çıkarılabileceğine ilişkin düzenleme ve muhtemelen önümüzdeki dönemde yasal bir Kürt partisi kurulmasına icazet verilmesi biçimindeki politikaların tümü özel savaşla birlikte yürütülen karşı-devrimci çabalardır. Bu politikalar da reformist maske altında uygulamaya geçirilmektedir.

Dolayısıyla bunların hedefi gerici bir hedeftir. Devrimcilerin buna dikkat ederek, düşmanın reformist hedefler politikasını sürekli boşa çıkarmak gibi bir görevleri vardır. Örneğin emperyalizm ve Kürt işbirlikçiliğinin Güney Kürdistan'da uygulamak istedikleri otonominin amacı, Kürt halkının devrimci enerjisini boşa çıkarmaktır. Bunlar kırk yıldan beri bunu yapmaktadırlar. Şimdi son bir hamleyle bunu tamamen başarmak istiyorlar. Bu nedenle Güney Kürdistan'daki bu tehlikeyi gözönüne getirerek, devrimci serîhildan taktiğini işletmek ve yine Kuzey Kürdistan için hazırlanmak istenen sahte Kürt reformunu böyle değerlendirerek boşa çıkarmak için devrimci hedeflere sıkı sıkıya bağlı kalmak gerekir.

Dördüncü tezimiz araçlar veya biçimler sorunudur. Bu da karmaşıktır. Siyasal yanı ağır basanlar kadar, askeri yanı ağır basan ayaklanmalar da olabilir. Yani, ayaklanmaların içine silah da girecektir. Ayaklanmanın silahlı ve silahsız biçimleri birlikte denenecektir. Kaldı ki, bu mevcut bölgelere dayatılacak hedeflere göre belirlenir. Kuşkusuz bu, bütün alanlar ve hedefler için aynı biçimde ileri sürülemez. Gerçekten ayaklanmaların biçimi çok çeşitli açılardan ele alınabilir. Bir bakarsınız tam da dişediş bir savaşım sonucunda bir kenti sınırlı olarak ve belli bir süreyle elde tutmak mümkün olabilir. Bir bakarsınız ayaklanmada ısrarla silah kullanmaktan kaçınılabilir. Bu, doğru bir devrimci tutum olarak kendisini dayatabilir.

Ayaklanma sürecini aniden parlayan bir ayaklanma biçiminde geliştirmek yerine, uzun bir süreye yaymak gerekir. Yani, ayaklanmada güncellik kadar sürekliliği de birlikte düşünmek önemlidir. Düzenleyeceğimiz ayaklanmalar kısa vadeli değil, uzun vadeli amaçlarla birlikte düşünülecektir. Dar amaçlı ve kısa süreli ayaklanmalar yerine, dar ve basit bir ekonomik amacı da olsa, siyasal amacı tırmandıracak ve daha ileri bir sürecin ön aşaması olacak biçimde ayaklanmalar düzenlemek gerekir. Birdenbire serîhildanlar ve eylemlerle hem herşeyin kazanılabileceği, hem de birçok şeyin yitirilebileceği yaklaşımı içinde olunmalıdır. Ama tamamen kendiliğindenci bir biçimde, ne de olsa ayaklanma uzun sürelidir diyerek, kendini mücadeleye tam katmama gibi bir yaklaşıma da fırsat tanımayacağız.

Halk milisleri kentlerde iyi bir hazırlık içinde olmalıdır. Mahalleler gerektiğinde milislerle savunulmalıdır. Milis, gerillanın bir alt basamağı olarak işlev görmelidir. Hemen katılmasa bile, halkın silahlı hazırlığı olmalı ve günü geldiğinde silahlarını çıkarıp kullanabileceği düzeye getirilmelidir. Kentler bazen elde tutulabilir, günlerce devrimci yönetim altına alınabilir. Bazı bölgelere ve bu bölgelerin çevresindeki gerillaya göre, kentlerdeki denetim kalıcı veya geçici olabilir. Bununla birlikte buralardaki hedeflere yönelme tarzımız tam düşürme ve devletin resmi kurumlarına el koyma temelinde de olabilir. Kentleri kolay kolay terketmeme ve düşmanı kolayca giremez duruma getirme yaklaşımı kendisini dayatabilir. Dışardan gelen gerilla güçleri de kentlere saldırabilir. Yine bizzat içerden gerekli hazırlıklar yapılabilir ve silahlı eylem biçimleri bulunabilir.

Özellikle dağlık alanlardaki kentlerin durumunu daha değişik biçimde ele almak gerekir. Bu tür kentlere silahla girmek, gösterileri silahla yönlendirmek ve halkı ayağa kaldırmak önem kazanmaktadır. Bu kentlerin küçüklüğüne ve büyüklüğüne göre bir biçim dayatılır. Yine bazı köyler silahlı güçlerin tam denetimi altına alınabilir. Birçok köyde halk meclisi temelinde denetim kurulabilir. Birçok köy ve kentin kurtarılması düşünülebilir. Bazı köyler savunma birlikleri tarafından korunabilir. Köy ve mahalle savunma birlikleri bu dönemde epeyce iş yapabilirler. Özellikle kırsal alanda devletin temsilcilerini ve işbirlikçilerini hem de yaygın bir biçimde barınamaz duruma getirebiliriz ve getireceğiz.

Bir eylem biçimi birçok mahalli iktidarı yıkıyorsa veya buna güç getiren bir eylemse, uygun bir eylem ve örgütlenme olayıdır. Eylem kırsal alanda daha fazla rol oynamaktadır. Ama kentlerde de az rol oynadığı söylenemez. Gerilla sadece halk gösterileriyle değil, iyi örgütlendirilmiş ve iyi hazırlanmış savunma birlikleriyle de güçlü bir rol oynar... Kırda ve kentlerde büyük yürüyüşler düzenlemek gerekir. Bu yürüyüşlerin belli bir savunma altında düzenlenmesi lazımdır. Bu yürüyüşler biraz gerillayla içiçe olabilir. Büyük kentlerde büyük gösteriler yapılabilir. Her büyük gösteri siyasal yönden bir kenti tam kazanmayı hedeflemelidir. Örneğin Diyarbakır için özenle hazırlanacak bir gösteri, artık bu kenti düşmanın denetiminden tamamen çıkarabilmelidir. Gösteri taktiğini çok yaygın bir biçimde hayata geçirerek, siyasal bakımdan Kürdistan'ın bellibaşlı bütün kentlerini düşürmek, bu kentlerin kırsal kesimlerini düşmanın kontrol altına alamayacağı bir duruma getirmek, mevcut örgütlülük düzeyini ve eylem biçimlerini somut hedeflere göre yeterli kılmak zorundayız.

Yine ayaklanma aşamasında üzerinde önemle durulması gereken bir nokta da, Kürdistan'da yaygın olan camileri ulusal kurtuluş mücadelemizin propagandasının yapıldığı merkezler haline getirmektir. Bu konuda sınırlı bazı çalışmalarımız olsa da, bunlar yeterli değildir. Bir bütün olarak camileri düşmanın denetiminden kurtarmak gerekir. Bu çalışmalar çok yönlü bir biçimde yürütülebilir. Örneğin cuma günlerinde hutbenin okunmasından sonra, ya cami imamı ya da bir cephe elemanı ERNK adına cemaatin karşısına çıkarak, içine girilen ayaklanma sürecine ve

bu sürecin dayattığı görevlere ilişkin konuşmalar yapabilir. Ayaklanmaya ve ulusal meclis çalışmalarına destek çağrısı yapılabilir. Bu sonuçlar ayaklanmaya yansıtılırsa, küçümsenmeyecek düzeyde bir destek sunulmuş olacaktır.

Beşinci tez olarak, ayaklanma sürecini aniden parlayan bir ayaklanma biçiminde geliştirmek yerine, uzun bir süreye yaymak gerekir. Yani, ayaklanmada güncellik kadar sürekliliği de birlikte düşünmek önemlidir. Düzenleyeceğimiz ayaklanmalar kısa vadeli değil, uzun vadeli amaçlarla birlikte düşünülecektir. Dar amaçlı ve kısa süreli ayaklanmalar yerine, dar ve basit bir ekonomik amacı da olsa, siyasal amacı tırmandıracak ve daha ileri bir sürecin ön aşaması olacak biçimde ayaklanmalar düzenlemek gerekir. Birdenbire serihildanlar ve eylemlerle hem herşeyin kazanılabileceği, hem de birçok şeyin yitirilebileceği yaklaşımı içinde olunmalıdır. Ama tamamen kendiliğindenci bir biçimde, ne de olsa ayaklanma uzun sürelidir diyerek, kendini mücadeleye tam katmama gibi bir yaklaşıma da fırsat tanımayacağız.

Günün yirmidört saatinde tam bir ayaklanma ruhuyla, bunun keskinliği ve taktik önderliğiyle soruna yaklaşırken, ayaklanmanın bir günün işi değil, uzun bir sürenin işi olduğunun da gözardı edilmemesi gerekir. Sabır gerektiren, uzun vadeli ve basitten karmaşığa doğru ilerleyen bir ayaklanma süreci içinde olduğumuzu, ama günün de öyle sıradan bir gün olmadığını unutmamalı; sanki bir günde halletmemiz gereken görevler varmış gibi bir yaklaşım içinde olmalı; yani son derece derli toplu ve doludizgin bir taktik anlayış kadar, sabrın ve olgunlaşmanın gereğini de gözardı etmemeliyiz.

Altıncısı, bu ayaklanma süreçlerinin kitlelerin örgütlenmesi için çok gerekli olduğunu, yani ayaklanmanın belli bir örgütlenmeyi nasıl gerekli kıldığını bilmek gerekir. Ayaklanma olmadan halkın geniş bir biçimde örgütlenmesine gidilemeyeceği gibi, hiçbir hazırlığa ve örgütlenmeye dayanmadan da ayaklanma olamaz. Nerede bir ayaklanmanın halkı daha çok örgütleyeceği, nerede bir örgütlülüğün ayaklanmayı daha iyi geliştireceği ayrımını mükemmel yapmak gerekir.

Kitleleri devrimci savaşa götürürken, ayaklanma çok önemli bir fırsattır; örgütlenmeyi ve eylemi bizzat geliştirir. Asgari bir düzeyden başlayarak, ayaklanma taktiğiyle örgütlenmeyi azamiye çıkarmak gerekir. Bunun için gerekli bir önkoşul da ayaklanma ile gerillanın içiçe geliştirilmesidir. Ayaklanma kitleyi siyasal bir olgu haline getirir. Bu, aynı zamanda çok önemli bir önkoşul durumundadır. Bu yeni durumdan hareket ederek, ayaklanmanın kendisini vazgeçilmez bir koşul biçiminde ele alıp kalıcı kıldığı ve tam bir ordulaşmaya ulaştırdığı teziyle hareket etmek gerekir.

Ayaklanma sürecinde bir **yedinci tez** olarak, gerilla büyük bir gelişme kaydedecektir. Binlerce kişi gerilla ordusuna akacaktır. Bir ayaklanma deneyimi, birincil hedeflere sahip bölgeler başta olmak üzere, hemen hemen bütün bölgelerde halk ordusunun çığ gibi büyümesi demektir. Ayaklanma kendi içinde halkı siyasal olarak tam bir ordulaşmaya ve halk milisini yetkin biçimde geliştirmeye götürürken, bu temelde gerilla ordusuna da muazzam bir aşama yaptıracaktır. Kısacası, gerilla ordusu ayaklanmaya birşeyler verirken, çok şeyler de alacaktır. Buna göre gerilla alanlarının şimdiden hazır tutulması, onbinlerin gerillalaştırılmasının planlanması, özellikle üs alanlarının belirlenmesi, binlerce savaşçının eğitilmesi, sevk ve idare, lojistik vb. sorunlarının çözümlenmesi ayaklanma tezlerimizin belli başlılarıdır.

Yani, "tam bir siyasal sonuç elde etmek için ayaklanma" demiyoruz; "daha büyük bir gerillaya ulaşmak için ayaklanma" diyoruz. Gerilla ve ayaklanmayı, dev gibi bir atılımla gerillayı derinliğine ve genişliğine büyütme koşuluna bağlıyoruz. Güçlü bir ayaklanmaya başvurmadan, gerillayı geliştiremeyiz; gerillayı ayakta tutamaz ve kalıcı kılamayız. Bunun için ayaklanma gerekiyor. Yine ayaklanmanın doğal bir sonucu ve resmi ifadesi olarak, Kürdistan'da ulusal halk temsilcileri meclisinin ve ulusal iradenin ortaya çıkması şarttır.

Sekizincisi, belki bu aşamada bir devletleşmeye gidemeyiz; ama halkın iradesinin belirleyici gücü, en yüksek karar organı ve ulusal kurtuluş devriminin yönetici gücü olacak bir Ulusal Halk Temsilcileri Meclisi ortaya çıkacaktır. Nitekim ulusal meclis, ayaklanmanın en önemli siyasal amacıdır. Ulusal meclis içinde bulunduğumuz süreçte gerçekten de bir ulusal devrim meclisi gibi çalışacaktır. Bu meclis Kürdistan çapında devrimin sorunlarının tartışılıp karara bağlandığı, ayrıca bir denetim organı işlevini gören ve bir yürütme gücünün ortaya çıkarıldığı bir organ rolünü oynayacaktır. Kendi bağrından tam bir hükümet olmasa da, hükümete benzer bir yürütme gücünü ortaya çıkaracaktır.

Her ayaklanma kitleleri muazzam bir birliğe ve örgütlülüğe götürür. Genelde bir ayaklanma halkın gizli enerjisini açığa çıkarır, kendini yeniden yapmanın muazzam olanaklarını sunar. Köylü kitleleri için ayaklanma, bir anlamda kendini yeniden yaratmadır. Veya ayaklanma bir anlamda bir halkın yeniden doğuşu demektir. Ayaklanma aynı zamanda emperyalizmin ve sömürgecilerin her türlü ajanlarının uzun yıllara dayanan dünyalarının yıkılması, birçok karşı-devrimci çıkarın yerlebir edilmesi, statükonun parçalanması ve halk açısından gerçek yaratıcı gücün açığa çıkması, uyutulan ve çürütülen bir halkın görkemli bir biçimde kendini yaşamın içine çekmesi, hele bu halk Kürdistan halkıysa bölgede en güçlü devrimin tahrik gücü olması ve öteki halkların yüzyıllardan beri içinde tutuldukları amansız baskı düzenine, köleleştirilme ve uykuda olma durumuna büyük bir darbe vurması, başka bir anlamda Ortadoğu halklarının özgürlük mücadelelerine büyük bir ivme kazandırarak dev bir atılım yaptırması, Ortadoğu halklarını stratejik anlamda devrime çekerek emperyalizmin ve gericiliğin o yüzyıllık denetimini çok büyük bir darbeyle aşması demektir.

Bizim bu aşamada Kürdistan'da öngördüğümüz ayaklanmanın önemli bir siyasal hedefi de budur. Otonomici reformist güçlerin meclise ilişkin yaptıkları çalışmalar, bir meclis oluşturmayı değil, tersine onu özünden boşaltmayı hedeflemektedir. Bu güçler şimdiye kadarki konumlarını bir üst düzeyde sürdürmede bunu bir kılıf olarak kullanmaya çalışmaktadırlar. Dolayısıyla bunların uydu bir meclis yaratmayı hedeflediklerini gözönünde tutarak, herhangi bir meclis değil, devrimci bir meclis düşündüğümüzü ve bunun da ayaklanmanın amacıyla sıkı sıkıya bağlantılı olduğunu unutmadan hareket etmeliyiz. Yine bunun doğal sonucu olarak, meclis seçimleri için yapılacak propaganda çalışmasıyla ayaklanma süreci içinde adayların ortaya çıkarılması; ne pahasına olursa olsun halkı temsil edecek, devrimin yasalarına bağlı kalacak ve ulusal çıkarları gözetecek bir adaylık sisteminin geliştirilmesi gerekmektedir.

Ayrıca meclis çalışmalarına veya seçim taktiğine bağlı olarak bir referandum da düşünülebilir. Özellikle şu amaçla bir referandum fikri yerindedir: "Kürdistan'ın bağımsızlığını ve özgürlüğünü esas alan eşit ve özgür temelde bir birliğe açık mısınız?" sorusuyla Kürdistan halkının nabzını harekete geçirmek. Yine halkın ezici çoğunluğunu özgür ve eşit bir temelde gerçekleşecek bir birlik için, "Bağımsızlık ve özgürlükten yana mısınız?" sorusuyla kendi kaderini uluslararası alanda da gündemleştireceği bir resmi karar düzeyine getirmek... Özcesi, bağımsızlık ve özgürlük kararını eşit ve özgür temelde birliği de esas alan bir çerçevede resmileştirmek, bu ayaklanma sürecinin bir diğer hedefidir.

Dokuzuncu tez olarak, bağımsızlık ve özgürlük referandumunu yapmalıyız. Ama eğer komşu halklar ve uluslar da istiyorlarsa, ortak bir birliğin eşit ve özgür temellerde olabileceğini bir politika olarak halkımıza sunmalıyız. Elbette bu konudaki hazırlıklarımız süreklidir.

Onuncu tez olarak, bütün alanlarda yürüttüğümüz faaliyetler bir anlamda ayaklanma hazırlığıdır. Bunun için daha şimdiden yurtdışı ortamını hazır tutuyoruz. Hatta çok ağır baskıların olması halinde, halkımızı bir yandan gerilla biçiminde dağlara çekebilir, öbür yandan cephe gerilerine taşırabiliriz. Yani Kuzey'den Güney'e bir yığınağı da biz yaparız. Doğu Kürdistan'a da yığınak yapabiliriz. Tabii diğer yandan Türk halkını harekete geçirmek, yine metropollerde ve ordu içinde yan çalışmalar yapmak ve bunun propagandasını sürekli geliştirmek yerindedir. Diplomasi kanallarını oluşturarak harekete geçirmek, ayaklanma süresi boyunca daha çok olanak dahiline girecektir. Yine düşman siyasal görüşmelerden yana ise, siyasal görüşme kanallarını açık tutmak ve bunun için de siyasal yöntemleri devrede bulundurmak bu çalışmaların bir gereğidir. Nitekim bu konuda şimdiye kadar bazı çalışmalar yürütülmüştür. Özellikle diplomatik alanı iyi hazırlamak gerekir. Devrime hizmet eden bir diplomatik çalışma tarzına da güç vermek gerekecektir.

Bu yeni dönem çalışmalarımızı sloganlar düzeyinde şöyle ifade edebiliriz:

Ya bir parça bağımsız Kürdistan, ya ölüm! Ya halka özgürlük, ya ölüm!

Ulusal Halk Temsilcileri Meclisi için ileri!

Silahlı halk ayaklanmasına hazırlanalım!

Her kentte bir ayaklanma!

Kürdistan kırlarının her yanında devrim ateşini tutuşturalım!

Eşit ve özgür temelde birlik istiyoruz!

Düşmanın her türlü dayatmasına ve reform taktiklerine hayır!

Düşman hükümetinde yer almaya, düşmanın denetimi altında bir otonomiye ve özerkliğe hayır!

Topyekün bir devrimci savaş için ileri!

Herşey devrimci savaş için! Herşey ulusal kurtuluş cephesi için!

Aramızdaki tali çelişkileri ikinci plana atalım, temel hedeflerde birleşelim!

Evet, döneme dayatılması gereken sloganları daha da çeşitlendirebiliriz. Tabii bu, yerine ve zamanına göre olmalıdır.

Şimdi içinden geçtiğimiz süreç zaten bir hazırlık sürecidir. Belli ki, bu hazırlık süreci değişik alanlarda değişik biçimler arzederek sürecektir. Bazı yerlerde şimdiden ayaklanma gibi durumlar yaşanırken, bazı yerler de yeni yeni uyanmaktadır. Kuşkusuz daha pratik bir ayaklanma komitesine gidilecektir. Genel bir ayaklanma komitesi gerekmektedir. Yine hemen hemen bütün alanlar için alt komiteler gerekir. Koordinasyon çok önemlidir. Zaten bunları daha şimdiden geliştiriyoruz. Kır ile kent bağlantısını ve sürekli iletişim ağlarını geliştirmek önemlidir. Hiç kuşkusuz Parti Önderliği'nin ayaklanmanın koordinasyonuyla içiçe olması, iç ve dış bağlantıların en üst düzeyde geliştirilmesi ve hatta alt düzeylere taşırılması, yine bir yayın organının geliştirilmesi ve sürekli bildiriler aktaran bir yayın komitesi oluşturulması çok önem taşımaktadır.

Bütün bunlar bir ayaklanma planı içinde düşünülmesi gereken hususlar olmaktadır. Ama daha başında da belirttiğimiz gibi, çalışmalara işlerlik kazandırmak için herşeyden önce devrimci militan olmak gerekir. Devrimci militanlar olmadan, çok becerikli ve usta bir biçimde kendilerini bu işe göre defalarca hazırlamış adamlarımız olmadan, burada dile getirilen ve yapılması zorunlu olan çalışmalar acı bir yenilgiyle karşı karşıya gelebilir.

Özellikle öncü koşulu bütün koşulların önünde gelmektedir. Öncünün en üst düzeyde sorumluluğu kendisinde duyması, başarının ve zaferin temelini kendi öz pratiğine bağlaması şarttır. İşleri öyle kendi başına bırakacak durumumuz yoktur. Öncü hem başarıyı hem de başarısızlığı kendi yeteneklerine ve çabalarına bağlayarak yola çıkmalıdır. Öncünün güç getirmesi elbette önemlidir. Öncü, "Ben burada ayaklanmayı yürütmeliyim, bunu gözüme kestirdim, hazırlıklarımı yaptım ve sonuçlarına katlanıyorum" diyerek, taktiği savaş cephesine oturtacaktır. Bunun yerine, "Partimiz, Parti Önderliğimiz ve gerillamız vardır, ben de birşeylerle uğraşırım, onlar tamamlar" demek, sorumsuz ve affedilmez bir yaklaşımdır. Kuşkusuz parti, Parti Önderliği ve gerilla da katkı sağlayacaktır, ama bu durum kişinin yerine getireceği göreve yanılgılı, gafil ve sorumsuz yaklaşımını asla kabul etmez. Tam tersine, kişinin daha fazla sorumluluk, kendisinde de daha fazla başarıyı doğuran bir ruh, bir mantık, bir çaba yetkinliği ve yeterliliği içinde olmasını şart koşar. Parti öncüleri ve militanları görevlere bu temelde yaklaşabilirler.

Mevcut ayaklanma sorunları ve görevlerine ilişkin hususları kısaca bu biçimde belirtebiliriz. Tartışmalar biraz daha derinleştirilebilir. Bunun için zamanımız vardır. Eğer mümkün olursa, bu hususlar kapsamındaki bir tartışmayı bütün çalışma birimlerimizde yaygınlaştırabiliriz. Böylelikle ayaklanmaya ilişkin daha ayrıntılı ve yetkin sonuçlara varılabilir. Sonuçta çok daha sağlam kararlara ulaşılabilir.

Ayaklanma sorunlarını tezler düzeyinde ana hatlarıyla belirttik. Daha ayrıntılı kararlar ve hatta ayaklanma yönetmeliklerine kadar ulaşabiliriz ve ulaşmalıyız. Özellikle daha pratik ayaklanma komitelerini hazırladığımız zaman, görevlendirmeler ve çalışma tarzına egemen kılınması gereken yönetmelik esasları somutlaştırılabilir. Ayrıca, alanları daha somut olarak belirleyebiliriz. Kent ve bölge çerçevesinde ülkeyi ayaklanma alanlarına bölüştürmek işleri daha da kolaylaştırabilir. Ülke genelini esas alan yaklaşım kadar, kentleri esas alan ve onunla bağlantılı bölgeleri içeren parçalı bir yaklaşım da gereklidir. Demek ki, bir de parçaları esas alan bir yaklaşımı geliştirmeliyiz. Bu tip bir yaklaşım, daha da somut olarak genel yaklaşımın içine oturtulursa ve buna verilmesi gereken gücün hazırlık düzeyini de iyi tartışırsak, sonucu daha iyi kestirebiliriz. Bundan sonrasının da artık devrimci militanın çalışmasına bağlı olduğunu kestirmek olanak dahiline girer.

Evet, şimdilik bu çok tarihsel ve bütün koşulların adeta bağıra bağıra artık içine girmemiz gerektiğini dayatarak gündemimize soktuğu ayaklanma gerçeğine böyle yaklaşıyoruz. Her geçen güne artan bir sorumlulukla yaklaşarak, düşüncesi bile insanı heyecanlandıran, ama ağır sorumluluğu itibarıyla insanın yüreğini ağzına getiren böylesi çalışmalara girmek tarihsel bir fırsat olduğu kadar, yanılgılı yaklaşımların da kişiyi son derece bedbaht kılacağı bir varolma ve yaşama gerçeği olmaktadır. Basit ve yüzeysel yaklaşımlar göstermek ve böyle bir katılım içinde olmak, bu dönemlerin kabul edemeyeceği bir tutumdur.

Bu dönemler, olağanüstü kişilik ister, kişiliğin kendinde yaratılmasını ve devrimcileştirilmesini ister. Bu dönemler müthiş ölçüde devrimcileştirici, özellikle Kürdistan halkı sözkonusu olduğunda saniyesi saniyesine onun o bin yıllık kölelik zincirlerini parçalayıcı ve paslarını temizleyici özellikte olan dönemlerdir. Dolayısıyla bir halk için devrimcileşme ne kadar sınırsızsa, öncü için bu çok daha fazla öyledir.

İşte bu dönemin hakkını vermek, onun bütün gereksinimlerini karşılamak, zamanı bunun için mükemmel kullanmak, oldukça açık bir biçimde böylesi bir dönemin görevlerine feda olmaya hazırlanmak en kutsal bir yaşam ve yerinde verilmiş bir karşılıktır. Bunun dışında gerçekten başka bir seçeneğin olmadığını gözönüne getirirsek, bütün gücümüzle yetkinleşmek, derinleşmek ve bütün yaşamımızı kapsayan bir kararlaştırma, başaran yaşama en layık olanı olacaktır. Görevlere ve bize layık olana böyle yaklaşırsak, o zaman yaptığımız çalışmaların bir anlamı vardır.

Biz devrimciler olarak, her zaman devrimci çalışmayı böyle ele almasını, görevleri mutlaka başarmasını ve bu temelde halkların sağlam öncüleri olmasını bilmeliyiz. Halklara verdiğimiz sözleri ancak böylesi bir sorumlulukla uygulamaya geçirebiliriz. Bu temelde başarmaya doğru gitmeliyiz.

17 Ocak 1992

Mavan (Samanlı) karakol baskını eyleminin planlanmasında ve hayata geçirilmesinde birinci derecede rol oynayan ARGK Komutanı bir yoldaşla yapılan röportajı yayınlıyoruz:

"Askeri açıdan Mavan yeni bir süreci başlatmıştır. PKK'nin siyasal çizgisinin askeri alanda yetkin bir uygulamasıdır. Silahlı-silahsız bütün kuvvetlerimize saldırı, intikam ve zafer talimatıdır!"

Soru: İçinde yaşadığımız yeni süreçte savaşımızın gelişme sorunları nelerdir? Sizce gelişimi nasıl sağlanmalıdır?

Cevap: Savaş olayında dikkat edilmesi gereken en önemli husus, yaşanan bir sürecin peşinden yeni bir süreci zamanında başlatmaktır. Aksi halde tıkanmalar, yozlaşmalar ve hatta önü alınmazsa tasfiye olayı gündeme gelebilir. Dikkat edilirse, bizde 4. Kongre'den sonra daha gelişmiş bir pratik vardır. Kongre sonrası, kongreyi hayata geçirmeye dönük belli bir yoğunlaşma sağlanmış ve bir sıçrama yaşanmıştır. Fakat bu, beraberinde birçok yeni sorunu da gündeme getirmiştir. Düşmanı yıpratma, düşmana etkili darbe vurma taktiği, düşmanı imha etme, söküp atma taktiğine yerini bırakınca, boy veren sorunlar eskiye göre daha ağırdır. Bu yeni taktiğin geliştirilmesi temelinde, komuta kademesinin oluşturulmasında, güçlerimizi savaş stiline göre eğitip örgütlemede, yine düşmanın karşı taktiklerini boşa çıkarmada, hedef seçmede, kısacası birçok noktada yenilenmek gerekiyor. Bu yenilikler yaşanmaksızın savaşın geliştirilmesi zordur. Bu dönem, esas sorunlarımız bu noktada ortaya çıkıyor.

Yine yeni bir sürece girerken, bu durum beraberinde birçok sorunları da getirmektedir. Örneğin, komuta kademesindeki yetkinleşme düzeyi çok yüksek olmalıdır. Önceki savaş yıllarında uzaktan düşmana darbe vurma biçiminde geliştirilen eylem tarzını bu dönemde hemen hemen bütün komutanlarımız gerçekleştirebilir, ama bu yetmiyor. Günümüzdeki savaş gerçekliğimiz planda, hareket tarzında ve düşmanı imha etmede alabildiğine bir yoğunlaşmayı zorunlu kılıyor; planlamada, hareket tarzında, gücümüzün örgütlendirilmesinde, sevk ve idaresinde, teknik alanda ve daha sıralayabileceğimiz birçok noktada yoğunlaşmak, buna göre savaş taktiklerini geliştirmek zorunludur. İşte, mevcut durumda ortaya çıkarabileceğimiz komuta kademesi, yetki verebileceğimiz yeni komuta kademesi, dönemin sorunlarına cevap verecek nitelikte olmalıdır. Savaşı kavrayan ve bunun taktik uygulamasına cesaret eden komuta kademesi şarttır. Demek ki sorun, eski komuta tarzını aşmaktır.

Komuta düzeyindeki bir değişim sancılı oluyor. Eski komutanlar geçmiş savaş tarzını, taktiğini, üslubunu aşıp, yeni sürecin önemini kavrayıp buna göre bir savaş pratiğine yönelmezlerse ayak bağı durumuna gelirler. Nitekim birçok savaş alanımızda komutanlar yeni dönemin savaş ihtiyaçlarına cevap vermekten uzak kalıyorlar. Geçmiş dönemin ihtiyaçlarını şu veya bu düzeyde karşılayan komutanlar, kendilerini yenileyemediklerinde ya düşüyor ya da duraklama dönemine girerek savaşın geliştirilmesi önünde engel oluyorlar. Bu, içinde bulunduğumuz sürecin önemli bir sorunudur.

Yine diğer bir nokta: Eskiden gücümüz temel olarak düşmanı yıpratma taktiği temelinde hazırlanırken, günümüzde ise, düşman hedefini imha etme, ele geçirme taktiği temelinde hazırlanmak durumundadır. Yani, güçlerimiz sonuna kadar saldırı ruhuyla dolu olmalıdır. Güçlerimize atılım ruhu bilinçle aşılanmalıdır. Geçmiş savaş tarzında olduğu gibi, birkaç yüz metreden düşmana darbe vurulmak istenilse, mevcut gücümüzün tümü, hatta savaş pratiğine gelemeyen bazı birlikler dahi buna ayak uydurabilir. Ama bu süreç aşılmıştır. Artık düşmanı imha etme ve ele geçirme taktiğiyle sürece cevap verilebilir. Ne var ki, bazı güçlerimiz buna hazır değildir. Çünkü kendisini yenileyememiştir, yenileme zorunluluğunu hissetmemiştir. Bu nedenle de döneme ayak uydurmada zorluklar yaşıyor. İşte bu güçlerimizin yeni döneme hazırlanması sorunu vardır. Bu temelde güçlerimizi savunma pozisyonundan çıkarıp, saldırı pozisyonuna hazır hale getirmek çok önemlidir. Bu da basit bir çaba ile gerçekleştirilecek gibi değildir; birkaç eylem, birkaç toplantı ve değerlendirmeyle güçler hazır hale getirilemez. Ancak, çok yoğun eğitim faaliyeti ve çok yoğun pratik faaliyetin yaşatılmasıyla hazırlıklar gerçekleştirilebilir. Aksi halde güçlerimiz döneme cevap veremeyecektir. Döneme cevap veremeyince de geriye dönüş veya geriye sayma olacaktır. Bunun için de önümüzdeki süreçte güçlerimizin eğitimi ve örgütlendirilmesi sorunu çözümlenmelidir. Çünkü bu dönemde harekete geçen küçük birimler değildir. Artık bölükler, taburlar düzeyinde savaşılıyor. Bölüklerin, taburların savaştığı yerde güçleri hazırlamak, sevk ve idare etmek basit değildir, onları saldırı konumunda tutmak sıradan bir çabayla olamaz. Bir takımla bir taburun durumu, hazırlanışı, saldırı konumunda tutulması aynı değildir. Bugün taburlar harekete geçirilmeksizin dönem yakalanamaz, savaş hızlandırılamaz ve büyütülemez.

Geçmişte bizde teknik olayı fazla ciddiye alınmazdı. Ama savaşın gidişatı tekniğin önemini büyütüyor. Artık saldırı konumuna geçen güçlerimiz teknikten yoğun bir şekilde yararlanmak zorundadırlar. Ancak teknikten gereğince yararlanma durumunu henüz yakalamış değiliz. Bu geriliği mutlaka aşmak zorundayız. Özel kadroların, özel birimlerin oturtulmasını dayatan bir dönemdeyiz. Böylesi bir dönemde güçlerimizi sürekli saldırı içinde tutmalıyız. Bir kez saldırı konumuna geçince de teknikte olduğu gibi, sayısal olarak da gelişmeyi sağlamak zorundayız. Artık öyle amatör, eğitilmemiş bir yapıya değil, iyi eğitilmiş, dönemi kavramış bir yapıya ihtiyaç vardır. Bu anlamda da bir yenilenme dönemini yaşamak gerekiyor. Yine, tüm bu savaş sorunlarının çözümü çok güçlü bir komuta kademesinin gerekli kılıyor.

Yeni taktiğin bir parçası olarak, başka bir sorun da, güçlerimizi koordineli çalıştırmak ve savaştırmaktır. Eğer bu sorun çözülmezse, kendisiyle beraber birçok sakıncalı ortamlar ortaya çıkarabilir. Önem taşıyan bir husus da dönemin taktiğini kavrama olayıdır. Bu taktik süreç başlatıldı. Bu taktik süreç güçlerimiz tarafından çok iyi kavranmalıdır ve buna göre hazırlanılmalıdır. Yoksa, taktik sadece bir bölgede, dar bir alanda uygulanmışsa, bu fazla sonuç getirmez. Taktik tüm alanlarda yaşatılmalı ve ülke geneline oturtulmalıdır. Bu bir kavrayış ve uygulama sorunudur. Son karakol baskınlarında verdiğimiz kayıpların nedenlerini burada aramalıyız. Yeni süreç dar bir alanda yaratılmış ve dar bir yerde yaşatılmıştır. Taktiği bilince çıkarmadan genel bir etkiyle ayağa kalkıp saldırıya geçen güçlerimiz kayıplar vermiştir. Bunun için önemle belirterek vurguluyoruz: Tepkiyle ayağa kalkma yerine, dönem çok iyi kavranmalı ve taktiği uygulama becerilmelidir. Bu kavrayış sadece genel bir kavrayış değildir. Güçlerin eğitiminde, sevk ve idaresinde pek çok yönüyle sürdürülmelidir. Yine toplantıları, güçlerin dağılıp toplanması ilkesini çok iyi kavrayıp uygulamak zorundayız.

Yeni dönemin komuta kademesi, düşmanın, partimize karşı geliştirdiği taktikleri boşa çıkaracak yöntemleri yaratan bir düzeye hızla ulaşmalıdır. Parti Önderliğimizin de belirttiği gibi, "Düşman yirmidört saat içinde taktik değiştiriyor. Öyleyse bizim tüm güçlerimizin de böylesi bir konumda olması gerekiyor." Böylesi bir kavrayışla ancak savaş sonuç alıcı bir tarzda geliştirilebilir. Savaşın bu sorunları dışında, lojistik, basın-yayın, eğitim vb. birçok sorunlarımız daha vardır ve bütün bu sorunlara cevap vermek için her alanda yenilenmek, döneme göre kendimizi yeniden üretmek zorundayız. Aksi halde savaş faaliyetinin birçok yönü sakat kalacaktır. Böyle bir durumun ortaya çıkması halinde de, birkaç eylemlilik ve birkaç sıçrama başarı getirse de, belli bir süre sonra bu yaşatılamaz.

Bunun için diyoruz ki, savaşın bütün alanlarında, savaşla ilgili tüm faaliyetlerde bir yenilenmeyi yaşamak zorundayız. Eğer bir yenilenme yaşanmazsa çok sakıncalı sonuçlar ortaya çıkacaktır ve hatta büyük kayıplar verme durumumuz bile gündeme gelebilecektir. Buna yol açmamak elimizdedir.

Yine savaş bizi çok hızlı gelişmeler içine çekebilir. Uluslararası alanda çok yönlü gelişmeler ortaya çıkabilir. Bütün bunlara cevap verecek tarzda yenilenmemiz şart diyorum. Siyasal mücadele sahası da açılıyor. Bu savaş sürecinde yeni birçok gelişme olacaktır. Bunları karşılamak için şimdiden hazırlanmak gerekir. Uluslararası alanda diplomasi sahası bize açılıyor. Diplomasi sahasından da azami düzeyde yararlanmak ve iyi kullanmak gerekir.

Bu dönem bir bütün olarak ileriyi dayatan bir dönemdir. Duraksamamak, gerilememek için bu süreçte uygun taktikler üretmemiz ve partimizin taleplerine doğru cevap vermemiz şarttır. Yani sürece öylesine yetişmeliyiz ki, herşey inisiyatifimizde olmalıdır. Dönemin ipleri elimizde olmalıdır ki, gelişmeleri istediğimiz yöne kanalize edebilelim.

Bu süreç çok hızlı gelişmeler ortaya çıkaracaktır dedik. Yeni gelişmeler, yeni taktik aşamalar ve yeni stil getirecektir. Bu nedenle yetersizliklerimiz, zayıflıklarımız bu süreci kesintiye uğratmamalıdır. Sınırlı kazanımlarla yetinemeyiz. Bu açıdan hızla ileriye atılmak, bağımsız Kürdistan hükümetinin oluşumu sorunlarıyla daha şimdiden uğraşmak zorundayız; siyasi, askeri, ekonomik, kültürel, kısaca her alandaki sorunlara cevap verecek düzeye ulaşmalıyız. En başta da yeni sürecin getireceği sorunlardan korkmamalıyız. Sorunlarımız ağır ve büyük olabilir. Fakat bu sorunlardan korkarak, ürküntüye kapılarak yerinde sayma ya da geriye çekilme, mücadeleye yapılabilecek en büyük kötülüktür ve kaldı ki ulusal kurtuluşçu kişiliğin de kabul etmeyeceği bir durumdur. Devrimci, sorunların çözümü için tüm yol ve yöntemleri araştırabilen, cesaretle üzerinde durabilen, derinleşmeyi sağlayabilen ve özgün yöntemlerle çözmeyi başarabilendir. Bizim de yapmamız gereken budur, bunu başarmalıyız. Çünkü, düşman dağılıp çözülme sorunlarını yaşarken, biz gelişme sorunlarını yaşıyoruz. TC, hükümet ve ordu olmaktan çıkmaya doğru giderken, biz hükümet olmaya çalışıyoruz. Dolayısıyla, bu dönemin sorunlarının çözümü TC'nin yenilgisi, bizim ise zaferimiz demektir.

Soru: Mücadelemizde taktik aşamanın başlangıcı kabul edilen Mavan karakol eyleminin komutanlığını yaptınız. Bu eylemin ARGK tarihindeki yeri nedir? Partimiz için nasıl bir anlam ifade ediyor? Daha önce Mavan'lar yaratılamaz mıydı? Geçmişte olmayan neydi, şimdi değişen nedir?

Cevap: Savaş tarihimizde Mavan türünden bazı eylemler vardır. İlki 1984 tarihindeki tarihsel **15 Ağustos Eruh Atılımı**'dır. İkincisi, yine **Agit (Mahsum KORKMAZ)** yoldaşın önderliğindeki Şikefta Reş karakol eylemidir. Yine Dersim'de **Mazlum (Vahap ÇOLAK)** yoldaşın gerçekleştirdiği Çiçekli karakol baskını vardır. Ancak sürekliileştirilemediği için, taktik bir aşama süreci yaratılamadı. Yani, eylemler sürekli kılınmadığı için, tek başına kaldılar ve taktikte bir sıçrama yaratılamadı. Mevcut durumda elimizde olan imkanlar, o dönemde elimizde yoktu. Teknik olanaklarımızın zayıf ve savaşın geri bir aşamada olması kuvvetlerimiz için bir dezavantajdı. Avantajlarımız ise, düşmanın özel savaşta fazla yetkinleşmemesi, gerilla savaşına karşı hazırlıksız oluşu, yine günümüzdeki mevcut güç yoğunluğunun olmaması ve tedbirlerin alınmamış olmasıydı. O dönemin avantajları iyi değerlendirilseydi çok daha farklı, büyük gelişmeler sağlanırdı. Çünkü yapılan çıkışlar çok önemli ve büyük çıkışlardı. Bu çıkışlar sürekliliştirilmiş olsaydı, günümüzde savaşın gelişim düzeyi çok daha ileri olacaktı.

Mavan eylemi eğer sadece Ma-

van'la sınırlandırılmış olsaydı, hiç kuşkusuz Şikefta Reş ve Çiçekli eylemlerinin sonuçlarından farklı olmayacaktı. Mavan'ı bunlardan ayıran, onun peşisıra birçok Mavan'ların yaratılmasıdır. Bu da, savaş stilinin süreklileştirilmesi anlamına geliyor ki, en önemli fark budur. Bugün Mavan kendi başına kalan bir eylem değildir. Taktik bir aşamayı ifade ediyor ve Mavan bu taktik aşamanın ilk adımı olmuştur. Bu anlamda Mavan eylemi önemlidir.

Mavan eylemi, 15 Ağustos Eruh eylemi kadar siyasi bir içerik taşımıyor. 15 Ağustos Atılımı'nın tarihimizdeki yeri çok farklıdır; bir savaş ilanıdır. Onun için de bir dönüm noktasıdır. Mavan eylemi ise, askeri açıdan yeni bir süreci başlatmıştır. Bu anlamda ARGK tarihinde önemli bir yeri vardır. Düşman güçlerine bitirici bir temelde yönelinmiştir. Karakol tümden imha edilerek ele geçirilmiş ve 7 asker esir alınmıştır. Yarattığı siyasal etkiyle beraber, askeri olarak da tam başarılı bir eylemdir. Bu eylem, PKK'nin siyasi çizgisinin askeri alana yetkince uygulanmasıdır. Saldırı, intikam duygularının taktiğe sonuç alıcı tarzda yansıtılması oluyor. Bu, tüm güçlerimizi harekete geçirmeyi sağlayan bir eylemdir; silahlı-silahsız bütün kuvvetlerimize saldırı, intikam ve zafer talimatıdır.

Sonuç alıcı eylemler neden daha önce yapılamadı? Aslında 4. Kongre sürecinde bu tür eylemler yapılabilirdi ve buna gücümüz de vardı. Ancak savaş faaliyetlerindeki sağ savunmacı anlayış, güçlerimizi sürekli savunmacı bir yapı içinde tutmuş ve saldırı konumundan uzaklaştırmıştı. Önceki süreçlerde saldırı konumundan uzak olduğumuz için inisiyatif hep düşmanın elinde olmuştur. Biz düşmanın üzerine gidip savaşmamış, düşman ağırlıklı olarak üzerimize gelmiştir. Her yerde sayısız çatışmalar olmuştur. Bunlar bizim inisiyatifimiz altında gelişen çatışmalar değildir, düşmanın inisiyatifi altında gelişen çatışmalardır. Bu tarzda gelişen savaş pratikleri güçlerimizi pasifleştirmiştir. Doğru tarzda bir savunma hareketi de gerçekleştirilememiştir. Yeni dönemi yakalayan eylemler de olmuştur, fakat bunlar süreklileştirilememiştir. Düşmanın zayıf noktalarına yönelik eylemler hemen hemen hiç gerçekleştirilmemiştir. Bu dönemde katılımda bir patlama söz konusudur. Ama dediğimiz gibi, sağ savunmacı anlayış, güçlerimizi eğitmemiş ve harekete geçirmemiştir. Mavan'ların gerçekleştirilememesinin en büyük nedeni budur.

Mavan eylemi, mevcut durumda düşmana önemli oranda geri adım attırmıştır. Öyle ki, düşmanın daha önce aldığı olağanüstü tedbirleri boşa çıkarılmıştır. Düşman yeni taktiğimiz karşısında acze düşmüştür. Savaş inisiyatifi elimizdedir. Biz istediğimiz yerde savaşırız, istediğimiz yerde imha ederiz. Güçlerimiz önemli oranda saldırı ruhu kazanmıştır ve tümüyle saldırıya geçmiştir. Gerek düşmanın savunma durumuna geçmesi, gerekse güçlerimizdeki saldırı ruhununun gelişmesi dönemin istediği ölçüdedir. Mavan eylemi aynı zamanda bizde hareketli savaşın başlangıcıdır. Yine Mavan, aynı zamanda denge aşamasına girişin bir adımıdır. Mavan eylemi, böylesi bir öneme sahiptir.

Soru: Yeni dönemde yaratılan taktik aşama karşısında, yeni Mavanların yaratılması karşısında, TC'nin ne gibi yönelimleri ve tedbirleri vardır? Düşmanın bu tedbir ve yönelimlerini boşa çıkarmak için hareket ve vuruş tarzı nasıl olmalıdır? Bu konuda bilgi verir misiniz?

Cevap: Mavan eyleminden sonra düşmanın içine girdiği pozisyon, ağırlıklı olarak güçlerini büyütme ve güçlendirme oldu. Örneğin, daha önce kırkbeş kişilik olan karakolların asker sayısı iki-üç katına çıkarıldı. Yine eskiden jandarma erlerinin bulunduğu bu birimlere şimdi komando birlikleri ve özel tim elemanları yerleştirilmiştir. Düşman, sınır karakolları arasında güçlü bir koordinasyonu geliştirmiş ve herhangi bir saldırı karşısında güçlerinin yardıma gelmesini daha iyi bir şekilde organize etmiştir. Ayrıca bu güçlerini her an müdahaleye hazır hale getirmiştir. Bir patlama karşısında o noktalara kaydırmak üzere özel eğitilmiş bazı güçleri sürekli el altında hazır bulundurmaktadır. Düşman teknik gücüne ağırlık vermiş; daha önceki karakollarda iki adet MG-3 bulunurken, şimdi dört adet MG-3, bir ağır silah ve havan topu bulundurmaktadır. Düşman, karakolların etrafındaki kanalları, mevzileri, tel örgüleri, ışıklandırmayı tekrar gözden geçirmiştir. Mevzi sayısını artırmış, karakolların etrafındaki kanalları yeniden düzenleyerek savunmaya hazır duruma getirmiştir. Bulundukları tepeciklere kadar takviye yapmışlardır. Bütün bunlara rağmen, düşman yine de kendisini rahat hissedememektedir. Bizim yutulacak bir lokma olmadığımızı bildiği için, karakolları sürekli alarmda tutmaktadır. Karanlığın çökmesinden başlayarak, sabaha kadar tüm güçlerini alarm halinde tutmaktadır; bu, karakol etrafında pusuya yatılarak yapılmaktadır. Tek bir askerin bile bu süre içinde uyuması yasaktır. Ele geçirdiğimiz belgelere göre, düşman, askerlerine onaltı saat nöbet tutturmaktadır. Ve askerlerde yaratılan psikoloji, "Yatarsan ölürsün, canını seviyorsan nöbette uyumazsın" temelindedir. Düşmanın tedbirlerini öz olarak bu biçimde izah edebiliriz. Ancak hemen şunu belirtmek gerekir ki, böyle bir psikoloji altında olan askeri birlikler, kurşun patlamadan savaşı kaybetmiş olurlar.

Yaptığımız son eylemlerde de ortaya çıktığı gibi, ilk patlayan silah sesiyle düşman askeri silahını ve mevzisini bırakarak canını kurtarmaya çalışmaktadır. Mevzisinde kalan, karakolda kalan imha olur psikolojisiyle kaçıyorlar, savaşmıyorlar. Bu anlamda da cesaretleri kırılmıştır. Esir askerlerin belirttiği bir gerçek vardır: Düşman askeri mevzide korkmakta, tutunamamaktadır. Böylesi yoğun ateş altında korunamıyorlar ve imha oluyorlar. Askerler bu gerçeği görmüştür. Onun için de asker savaşmayıp canını kurtarmaya çalışıyor. Düşman mevcut durumda savunma içine girmiştir. Mevcut sabit noktalarını güçlendirmektedir. Onun için de düşmanın etkili hareketliliğine rastlanılmamaktadır. Geçmişte her gün operasyon gerçekleştiriyorlardı, her stratejik noktada asker vardı. Fakat bugün düşman stratejik noktaları tutamamakta, operasyona çıkamamaktadır.

Kısaca durum böyledir. Bizim düşmanın üzerine gitmemize, düşman düzenli olarak küçük birliklerini biraraya toplayacak, karakol düzeyindeki güçlerini birleştirmek zorunda kalacak, güçlerini taburlar düzeyinde mevzilendirecektir. Düşmanın askeri tedbir olarak yapabileceği budur. Fakat, onun bu tedbirlerine karşı, bizim de süreci daha da hızlandırmamız gerektiği gözönüne getirilirse, kuşkusuz gerekli tedbirlerimiz olur. Bunların karşısında güçlerimizi daha fazla yoğunlaştırmamız gerektiği açıktır. Nicel ve nitel olarak güçlerimizi büyütüyoruz. Düşmanın saldırısını beklemeden bir saldırı harekatı içinde olacağız. Örneğin, bizim sabahın erken saatlerinde saldırı yapmamızı düşman beklememektedir. Gerekirse akşam vuracağız, gerekirse öğlen vuracağız, gerekirse sabahın erken saatlerinde vuracağız. Kısaca burada fırsat kollayacağız. Bu anlamda zamanı çok iyi değerlendirmemiz şarttır. Ama esas olan bu değildir; bu, işin bir yönüdür. Diğer yönü ise; madem düşman karakollara girmiyor, devamlı açık alandadır, o zaman bizim yapacağımız, düşman güçlerinin etrafını sarmak, düşmanın karakola girmesini sağlamak, ondan sonra da imha etmek olacaktır. Esas olan budur. İmhayı içeren eylemler yapmamız dönemin dayattığı bir ihtiyaçtır. Dönem bunun gerisindeki bir eylem tarzını reddediyor. Elbetteki bununla yetinilmemelidir, keşifi iyi yürütüp, düşmanı söküp atmak için ne gerekiyorsa onu yapmak gerekir. Kısacası bir yerden vurup diğer bir yerden çıkmalıyız. Düşman çember içine alınıp, kendisini rahat hissettiği bir anda tekrar imha hareketine geçilebilir. Bunlar taktiği geliştiren, dönemi hızlandıran eylemlerdir.

Başarılı olabilmek için düşmanın yoğunlaştığı alanlarda gerillayı güçlendirmemiz ve aynı zamanda buna cevap verecek güçlü komutanlar yetiştirmemiz önemli görevlerimizin başında gelir. Yine araziden en iyi bir tarzda yararlanma, düşmanın durumunu gözönünde bulundurarak güçlerimizi en iyi biçimde mevzilendirme, teknikten iyi yararlanabilme, savaşın bütün sorunları üzerinde yoğunlaşma, en yaratıcı taktikleri geliştirme ve giderek denge aşamasını iyi yakalayarak mücadeleyi yükseltme, önümüzde duran görevler olmaktadır. Bu görevleri gerçekleştirirken, özellikle güçlerimizin örgütlendirilip iyi mevzilendirilmesi, harekete geçirilmesi, güçlü bir denetim altında saldırı halinde tutulması ve bütün güçlerimiz arasında iyi bir koordinasyonun sağlanması çok önemlidir, dikkat edilmesi gereken en önemli husus budur. Bunun için de geçmiş savaş pratiğimizden derslerin iyi çıkarılması, özellikle hatalı hareket ve savaş tarzından kaynaklanan kayıplarımızın iyi irdelenmesi ve özümsenmesi şarttır.

Bir kere eski örgütlenme tarzını aşmak ve yeniden bir düzenlemeyi sağlamak gerekir; yerel komiteleri güçlendirmek, hareketli birlikleri döneme göre sağlam esaslarda geliştirmek, keşif ve istihbarat konularını iyi ele almak, her alanda mücadeleye yeni bir boyut kazandırmak yeni dönemin beklentileridir. Hareketli birlik dedik, bu önemlidir. Bu, dönemin savaş tarzını uygulayabilecek nitelikte ve bileşimde bir örgütlenmedir. Bunun yanında lojistik destek güçlerini hazırlama sorunumuz var. Bunların görevleri ağırlıklı olarak lojistik sorunları çözmektir. Çünkü büyük güçlerle hareket edildiğinde, lojistik, önemli bir sorun olarak karşımıza çıkmaktadır. Yiyecekten giyeceğe kadar sağlamak üzere önce özel birlikler, sonra özel takımlar oluşturulabilir. Ayrıca bu lojistik birlikleri, savaş birlikleri harekete geçtiğinde, diğer güçlerle birleşme yeteneğini güçlendirmelidirler, böylece salt lojistik ihtiyaçla ilgilenecek bir konumdan çıkıp, hareketli birliklere katılarak savaş dışı kalmamaları sağlanmış olacaktır.

Yine ihtiyat birlikleri oluşturmamız gerekir. Doğabilecek herhangi bir boşluğu anında doldurmak, yıpranmış güçlerin değişimini sağlamak ve savaşta hantal güçlerin savunması için el altında ihtiyat bir güç bulundurmak zorunludur. Öyle ki, bu ihtiyat güçleri boşluk doğduğunda hemen doldurabilmeli, düşman saldırısı olduğunda hemen saldırıyı boşa çıkarabilmeli, yıpranan güçlerle değişimi yapabilmelidirler. Bu biçimdeki bir örgütlenme tarzı önümüzdeki dönemde kendisini dayatacak olan bir örgütlenme tarzıdır. Sonraki süreçte de bu sorun üzerinde durulabilir ve daha sağlıklı bir örgütlenmeye gidilebilir.

Burada önemli bir noktaya daha dikkat çekmek isterim: Düşmanın savunma konumuna girmesi karşısında, bizim kesinlikle rahatlığa kapılmamamız gerekiyor. "Nasıl olsa düşman savunmaya girmiş, denetim sağlayamıyor ve ben de rahatıma bakayım" gibi bir anlayış doğru değildir ve tehlikelidir. Yani birliklerimiz ne rahata ve ne de zafer sarhoşluğuna kapılmalıdırlar. Bir taraftan başarı kazanırken, diğer taraftan bu başarıyı gölgeleyecek her türlü hareketten uzak durmak gerekir. İlkeli, programlı gerilla yaşamı esas alınmalıdır. Güçlerimizi sürekli saldırı konumunda hazır bulunduracağız. Bu, canalıcı bir sorundur ve her türlü kazanımı gözönünde bulundurarak hareket tarzımızı düzenleyeceğiz.

Soru: Dönemi yakalayan bir komutanlık nasıl olur? Özellikle genç komutanlara ve komutan adaylarına vereceğiniz perspektifler nelerdir?

Cevap: Mücadele kendi komutanlarını savaş içerisinde çıkarır. Hiçbir zaman komutan savaş dışında çıkmaz. Sıcak savaş alanında, bilinciyle, yüreğiyle, herşeyiyle kendisini savaşa adayan ve bunun için yaşayan, komutan olabilir. Bunun aksini düşünmek bir yanılgıdır. Bilinir ki pasif, yaratıcı olmayan ve bilinçsiz komutan savaşı ilerletemez ve bu gerçek bizim pratiğimizde de ortaya çıkmıştır. Bu konumda olanlar kendilerini yenilemeliler. Geçmişin savaş tarzını yaşatanların bunu mahkum etmesi ve yeni dönemin savaş tarzını yakalamaları, önlerindeki en temel görevdir. Sıcak savaş alanı güçlü komutanların ortaya çıkması için alabildiğine imkan sunuyor ve bu önemli bir fırsat olarak değerlendirilmelidir. Diğer önemli bir husus da güçleri sürekli saldırı konumunda tutmaktır. Bu bize, zafer de dahil her şeyimizi yeniden kazandıracaktır. Ufak taktiksel bir hata, bizi çok kötü yenilgilere götürebilir. Bu nedenle bize gerekli olan, sonuç alıcı saldırıları gerçekleştirmektir. Sonuç almak için çözümler üretmek ve beyni savaş sorunları üzerinde yoğunlaştırmak şarttır. Artık dönem eskisi gibi birkaç komutanla kurtarılamıyor. Bu süreç, yüzlerce komutan ve kadro ister. Bu süreçte yaratıcı olan, savaşı geliştirecek yetenekte olan çok sayıda komutan yetiştirmek, önümüzdeki bir görevdir. Mücadelemize her alanda cevap verebilecek komutanların yetiştirilmesi, büyük gelişmeleri de beraberinde getirecektir.

Soru: Son olarak, silahlı kuvvetlerimize ve halkımıza iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

Cevap: Bugün her yönüyle tarihsel bir aşamanın içindeyiz. Öyle ki, süreci yakalamama, görevlere doğru yaklaşmama büyük kayıplara yol açabilir. Buna karşılık süreci doğru algılama, görev ve sorumluluklara doğru sahip çıkma ve savaşı geliştirme bize zaferi garantileyecektir. Onun için bu sürece halk olarak da çok güçlü bir şekilde cevap vermemiz gerekir. Herkes kendi çapında mutlaka çaba harcamalı; tüm yeteneklerini ve gücünü bunun için seferber etmelidir. Serihildanlar ve gerilla savaşının birbirine bağlı, birbirini etkileyen tarzda geliştirileceği ve biri olmadan diğerinin zorlanacağı gerçeğini dikkate alarak, bizim, halk ve silahlı kuvvetler olarak her iki cephede de görevlerimizi layıkıyla yerine getirmemiz gerekir. Onun için, tüm bilinç, yetenek ve imkanlarımızı seferber ederek, sonuç almak için harekete geçmeli, gücümüze daha fazla güç katmak için yoğun bir çabanın ve emeğin sahibi olmalıyız.

Biz, yoktan bu güne geldik. Ama bugün zafere doğru hızlı adımlarla ilerliyoruz. Zafere doğru giderken hiçbir fedakarlıktan kaçınmamalıyız. Biz, tüm Kürt halkının ve tüm yoldaşların bu bilinçle hareket edeceklerine ve görevlerini yerine getireceklerine inanıyoruz, buna güvenimiz sonsuzdur.

Soru: Sorularımıza cevap verdiğiniz için teşekkür ediyor ve yeni dönem mücadelesinde bütün parti, cephe ve ordu güçlerimize başarı dileklerimizi iletiyoruz.

Cevap: Biz de teşekkürlerimizi iletirken, mücadelemizin bu yeni dönemine tüm bilincimiz ve gücümüzle cevap vereceğimizi ifade ediyor ve çalışmalarınızda başarılar diliyoruz.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Türkiye soluna yönelik eleştirisel değerlendirmesi ve tüm devrimcilere çağrısı:

Türkiye'de yeni bir devrimci süreç başlarken solun durumu ve görevler

Baştarafı 1. sayfada

Adına devrimci hareketler, gruplar dediğimiz güçler neden böyleler? Bu durumu birçok yönden ele almak ve bazı nedenlere bağlamak mümkündür. Bunların çıkış noktalarını dikkatli değerlendirmek bir ipucu verebilir. Yöneldikleri amaç ve programa bakılarak durumları biraz anlaşılabilir. Yine esas aldıkları ideolojiye yaklaşımları incelenebilir. Örgütlenme süreçleri ve dolayısıyla örgütsel yaşamları gözden geçirilebilir. Ve yine değerlendirmenin temel bir kıstası olarak, savaşım süreci boyunca ne yaptıkları ve ne yapamadıkları tahlil konusu yapılabilir. Benzer noktalarda eleştiriler geliştirilebilir.

Mücadele meydanı, devrim istismarcılarına bırakılamaz

PKK'nin dikkat etmesi gereken esas yön, kendisi önemli bir toplumsal-ulusal hareketlenmeye yol açmada başarılı olurken, bu hareketlerin çok iddia ettikleri ortak amaçlarla omuz omuza yürümeye neden gelemedikleridir. Ve hatta akım düzeyinde çok kötü yenilmeleri ve yenilgiyi de bir türlü değerlendirememeleridir. Hareketimizin, etkilerini Türkiye somutunda mutlaka halk lehine, emek lehine yansıtmak gibi bir görevi vardır. Bunu istismar ettirmeme, harcattırmama, emeğimizle yarattığımız sonuçların başkaları tarafından çıkarları için kullanılmasına müsaade etmeme durumundayız. Yine bizim sayemizde ayağa kalkan farklı kesimlerden kişilerin çok kötü bir biçimde harcanmamasına gözkulak olmalıyız. Evet, bu yönlü görevlerimize mutlaka sahip çıkmalıyız.

PKK'nin direkt etkileri vardır; kendi halk yığınlarını savaşa çekerken, tüm sorumluluğu ile elinden geleni yapar. Aynı zamanda, dolaylı etkileri de vardır ve bunları da çok iyi gözetlemek durumundadır. Örneğin, Türkiye emekçi halkına devrimi yansıtmak ve bu devrimi güçlendirmek çok önemli bir görevken, bunun küçük-burjuva güçler tarafından kullanılmasına seyirci kalamaz. Örneğin, hükümette olan Demirel'den tutalım da bir Dev-Sol'a kadar, ister düzen içinde ve isterse düzene karşıtlık temelinde olsun, hiç kimsenin, yarattığımız mirası çok kötü veya oportünistçe harcamasına seyirci kalamayız. Bizim, bu temeldeki yaklaşımımızla, kendi mirasımızdan halkın lehine sonuçlar ortaya çıkaracak bir mücadeleyi gerçekleştirmemiz gerekir. Bu, aynı zamanda, dışımızdaki solun saflarında dürüstçe hayatını ortaya koyan devrimcilerin anısına mutlaka sahip çıkmanın ve bu konuda duyulan sorumluluğun da bir gereğidir. Orta yerde kariyerist, istismarcı ve yoz yapılarıyla kendi çıkarlarını allayıp pullamakla meşgul olanlar varsa, bunları da teşhir ve tasfiye etmek önemli bir görev olarak karşımızda duruyor demektir.

Demek ki, esas itibariyle bizi ilgilendiren yön, PKK'nin egemen düzene karşı yürüttüğü başarılı mücadelesinin etkilerini sömürtmemek, bu etkilerden halkı yararlandırmak, dolayısıyla bu amacın önündeki engelleri aşarak böylesi bir göreve hakkıyla karşılık vermek oluyor.

Bilindiği gibi biz, özellikle de bazı sol güçlere, uzun süre, "sosyalisttirler, devrimcidirler, halkçıdırlar" diye anlayışla yaklaştık. Hele muazzam savaş gerçeğimizi gördüklerinde bundan iyi güç alırlar, ciddi sonuçlar çıkarırlar ve kendilerini düzeltirler diyerek böyle bir beklenti içinde olduk. Fakat görüyoruz ki, tersi sonuçlar çıkarıyorlar. Mücadelemizin sonuçlarını faşizme karşı düzen partileri kadar bile değerlendiremiyorlar. Yüz defa yenilmiş bir kişiliği, utanmadan sosyalizm ve devrimcilik cilasıyla allayıp pullayarak çok basit bir yaşam uğruna sürdürme cüretkarlığını gösteriyorlar. Kısacası, tipik bir lümpen, kabadayı, istismarcı, çıkarcı, hırsız tavrıyla karşı karşıya geliyoruz. Bizim saflarımızdaki hırsızlar ve çıkarcılar belki başarısızdırlar ama, bu tiplerin kendi çaplarında çok iyi çalıştıklarını biliyoruz.

İşte bütün bunlar gözönüne getirildiğinde ve bir de bu durum düzenin teşvikçiliğiyle birleştirildiğinde, Türkiye alanında muazzam denetimsizlik olduğunu, devrimin ve devrimcilerin anılarının bol sayıda tüccarı, hırsızı, çıkarcısının ortaya çıkabileceğini kestirmek zor değildir. Orta yerde şöyle bilmem bazı ideolojik çizgileri var demekten veya programlarını eleştirebilmekten de öteye, meseleye biraz böyle bakmak gerekiyor.

Sanmıyorum ki ideoloji, politika ve örgüt endişesi, bunlar açısından çok ciddi boyutlarda bir sorun olarak kendisini dayatsın. Bunlar bazı şeyleri kurtarmak istiyorlar, can telaşının olmadığı bir kişisel yaşamı kurtarmaya çalışıyorlar. Egemen olan durum budur. Tabi bunu, devrimin prestijini kullanarak ve bu anlamda da karşı-devrimci bir rol oynayarak gerçekleştirmek peşindedirler. Devrime olan ilgi ve sempatiyi, gerçekten kaşarlanmış bazı tiplerin, kendilerini allayıp pullayarak ve hatta gizleyerek kullanmaya çalışmalarıyla karşı karşıyayız. Dolayısıyla, görünüşteki lafazanlığa değil de, daha çok onları harekete geçiren güdüye bakacağız.

Kendi saflarımızda da var böyleleri. Burada bilinçlilik hiç önemli değildir, güdüler bile kendi başına bu tipleri ortaya çıkarabilir. Kişisel yaşam endişeleri ve küçük-burjuva ihtirasları, çok rahatlıkla çok büyük baş belalarını ortama egemen kılabilir. Özellikle bunlardaki ihtiras, kurnazlık ve sinsilik bu kadar gelişmişken, bunu toplumumuzda çok utanmazca ve saygısızca yapıyorlarken, bunların ortama hakim olmak için herşeyi ortaya koyacakları ve ciddi devrimci bir örgütlenme ve hareket olmadığından da bunu artan olanaklarla yürütecekleri beklenmelidir. Devrim gibi ideolojisi ve pratiği çok büyük sorumluluk isteyen bir meselede, bunların en de-classe (sınıf dışı), en toplum dışı kalmış ve yozlaşmış unsurlar olarak yanlarına varılamaz, bir şey tartışılamaz, dolayısıyla bir sonuca varılamaz bir konumu işgal etmeleri, daha dikkatle ele alınması gereken yanlar oluyor. Burada artniyet veya iyi niyetten de öteye, gerçeğe, yani orta yerdeki olguya bakmak önem taşır.

Herşeyden önce, devrimcilik de bir iştir; en başta kendini terbiye etme ve yüce amaçlara bağlama dürüstlüğünü gösterme, bunun için de en değerli varlığını, canını adama meselesidir. İşte ancak bunu başaran devrimcidir. Başaramayan ise, ağzıyla kuş da tutsa devrimin bir sahtekarıdır. Ortalıkta dolaşıp da asgari saygı kurallarını bile bilmeyen, bir sözü doğru anlamayan, sonuç çıkarma gücü bile olmayan, işigücü bozma ve yozlaşma olan, serbest bırakırsan nereye gideceği ve nasıl düşüp nereyi parçalayacağı belli olmayan budur. Böyle bir tipi, devrimci diye içimizde barındırmayız. Devrim, her zaman çok açıkça ortaya koyduğumuz gibi, sözü ve eylemi birleştiren, özü ve biçimi net, bunu kesin sürükleyebilecek düzeye getirebilen, bu konuda cesaret ve fedakarlığı eksik etmeyen son derece faal bir tipin yaşam tarzıdır. Her gün bunalım teorileriyle "neden ve nasıl yürüyemiyorum", "işleri arkadan, önden, sağdan, soldan saptırıyorum" havası içerisinde olanlar, devrimin dışında ve devrimi geriye çekenler olarak değerlendirilebilir. Kendine güvenemeyenler gelmesinler; her zamankinden daha fazla bir güçle devrimin netliğini ve keskinliğini kavramak zorundayız.

Türkiye'deki adına devrimci sol denilen ortamı, bugün en karmaşık, her tarafa çekiştirilen, içinde her türlü entrikanın boy attığı, insanlarla, duygularla ve niyetlerle oynandığı ve sonuçta da işkenceden, acıdan başka birşey bırakmadığı görülen bir ortam olarak sağlıklı değerlendiremeyiz. Bu ortam için, "İyi yoldadır" diyemeyiz. Birliğe gelme, kendi soylu hedeflerine uygun bir düzenleme, bir örgüt ve mücadele yoktur. Düşünceleri varmış, programları varmış, birtakım atraksiyonları varmış!.. Bunlara takılmak taktik bir hata olur. Türkiye'de adına sol, düzene muhalif veya devrimci gençlik denilen olay, şu aşamaya kadar, objektif olarak toplumun önünde bir engel konumunu ifade ediyor. Ne toplumun bunalımsız bir durumuna denk geliyor, ne de bunalım içine giren toplumun umudu olma durumuna gelebiliyor. Sorumsuz, keyfi, toplum üzerinde bol ahkam kesen, ama hiçbir çare ve çözüm olamayan bir durumu ifade ediyor.

"Devrimci saflardadır" veya adına "devrimci" denilen ve Türkiye'de ayakta tutulmaya çalışılan haddinden fazla böyle lümpen topluluk sözkonusudur. Devrim emek ister; devrimci emek de, hiç şüphesiz görevlere başarılı bir katılımcı yaklaşımla devrimci emek özelliğine sahiptir. Bunu yapamadı mı, geriye üretime katılma da olmuyor, doğru dürüst öğrencilik de yapamıyor. Böyle olunca da, son günlerin bol bol izah edilen kuyumculuğu ortaya çıkıyor. Bu, tipik bir lümpen yaşam tarzıdır.

Bütün bu kuyumcular suçlu mudur, yani bu kuyumcuların herşeyine el atmak acaba hak, adalet açısından doğru mudur? Bunun değerlendirilmesi gerekir. O kadar banka vb. soyuluyor, yine bunların tümü hak etmiş midir? Görülüyor ki, hırsızlık var ortada. Örgüt bozanları devlet besliyorsa, bu da bu temelde bir beslenmedir, haksız ve adaletsiz bir beslenmedir. Başlangıçta hırsız olan ve hakkı olmadığı halde el koyan bir örgüt, devrim yapsa neye yarar? Bugün insanları böyle soyan, yarın topluma ne yapar? Yarın toplumu da soyup soğana çevirebilir. Bunların yaşam tarzına bakalım; yaşam tarzlarına bu kadar çıkarcılığı, hırsızlığı yakıştıranlar, sınır tanımadan başkalarının değerlerine el koyanlar, yarın nasıl bir toplumsal yaşamı örgütleyecekler? Ve zaten topluma model oluşturamamaları ve bu konuda çekici olmamaları, içinde bulundukları bu yaşamdan ileri gelmektedir.

"Ne söylediğine değil, ne yaptığına bakın" diye bir halk sözü vardır. Bunların yaşamı ve yaptıkları böyleyken, biz onların söylediklerine nasıl inanabiliriz? Burjuva toplumundaki tartışma gücünü ve hoşgörüsünü bile gösteremeyen, kendi elemanlarının ağzını tıkayan ve gerekirse canından bile edenler, nasıl bir demokrasi tavsiye edebilirler?

Belli ki bir sapkınlık olayıyla karşı karşıyayız. Eskiden çok sayıda mezhep vardı ortaçağda, islamiyette ise sayısız vardır. Şimdi bunların rengi değişmiştir. Bu sefer sol maskeli mezhepleşme ile ve sapkın mezheplerle karşı karşıyayız. Zaten çoğunun eski mezhepleşmelerle de bağları vardır. Türkiye'de mezheplerin bir özelliği vardır; iktidara ve düzene tepki duyarlar, fakat yıkma gücünü gösteremezler. En tipik özellikleri budur. Yüzyıllardan beri düzene, iktidara hep öfkelidirler, kendi izleriyle ve kendilerine özgü bir yaşam geliştirirler. Bu yaşam renkten, kuraldan, kaideden geçilmez. Fakat iddia ettikleri gibi, doğru dürüst savaşları yoktur. İnanç savaşını vermekle yetinirler ve tabii ki bu da devrimci siyasal bir savaşım değildir. Tipik bir mezhep mücadelesidir. "Benim doğrularım daha geçerlidir, benim dogmalarım daha geçerlidir" diyerek habire bölünürler. Her seyid, her pir bir tarikat başlatır. Sonuçta ortaçağın o çok bölünmüş ve doğru dürüst resmi iktidara karşı başarılı olamayan uçsuz bucaksız bir çatışma dönemi sözkonusu olur.

Bu özellikleri, günümüzdeki sol mezhepler için de aşağı-yukarı belirtebiliriz. Düzene tepkileri kesindir, fakat bu nasıl bir tepkidir? Bu düzeni devirme istekleri varsa bile, geliştirdikleri araç ve yöntemler buna ne kadar uygun? Uygun olsa bile bunu uygulayanlar ne kadar kararlı? Kararlı bile olsalar, yaşam ve savaşım tarzları ne kadar sağlam? Ve en önemlisi de ne kadar başarılı? Eleştirdikleri kadar yerine getirmek istedikleri nedir? Beğenmedikleri toplum yerine geliştirmek istedikleri toplum nedir? Ve öncelikle kendileri, yaratmak istedikleri toplumu yaşıyorlar mı? Kapitalizmi, her türlü burjuvayı yerle bir edeceksin, ama kendin fırsat buldun mu bir kapitaliste taş çıkartırcasına, bir küçük-burjuvayı aratmayacak cinsten bir burjuva olacaksın, daha gözükara bir küçük-burjuva olacaksın! Yaşanan durum çoğunlukla budur.

İşte böyle olanların düzen eleştirileri ve yeni toplum önerileri hiçbir anlam ifade etmez. Şimdi orta yerde olanların büyük bir kısmı böyledir. Düzene tepkileri var ve eleştiriyorlar da, yerine koyma projeleri diye tabir edebileceğimiz bazı program tipi tasarılar da ortaya çıkarıyorlar. Fakat mevcut iktidar gücünü yıkmak için, bunu uzun soluklu ve çok tedbirli bir şekilde gerçekten halk için yapma, halka uzanma, halkı isyana çekme, onun örgütlenmesini geliştirme ve çok büyük bir özveriyle bu isyanın başında yer alma sorumluluğu ortada yok. Tersine, devrime inanan bazı devrimcilerin kararlı mücadeleleri ve özellikle de kanları üzerinde bir istismar sözkonusu. Yani bir de o mezhepçilerin post kavgası gibi koltuk kapma uğruna yürütülen bir kavga söz konusudur. Türkiye'deki bu fraksiyonlar arası kavganın hepsi, bir anlamda post kavgasıdır. Tabii ilk çıkışı yapanların devrimciliği vardır; devrime soylu katılmışlar ve bir gelenek yaratmışlardır. Daha sonra alabildiğine yapılan ise, işte bu geleneğin postunu kapma savaşıdır.

Demek ki, bir yanıyla olayı böyle görmek gerekir. Evet, düzene tepkiyi ifade eder, belki iyi projeler tasarlayanlar da vardır; fakat pratik yaşamlarıyla, örgüt düzenleriyle, savaş tarzlarıyla bunun çok uzağında olan, sürekli bazı dogmaları tekrar-

Türkiye'deki adına devrimci sol denilen ortamı, bugün en karmaşık, her tarafa çekiştirilen, içinde her türlü entrikanın boy attığı, insanlarla, duygularla ve niyetlerle oynandığı ve sonuçta da işkenceden, acıdan başka birşey bırakmadığı görülen bir ortam olarak sağlıklı değerlendiremeyiz. Bu ortam için, "İyi yoldadır" diyemeyiz. Birliğe gelme, kendi soylu hedeflerine uygun bir düzenleme, bir örgüt ve mücadele yoktur. Düşünceleri varmış, programları varmış, birtakım atraksiyonları varmış!.. Bunlara takılmak taktik bir hata olur. Türkiye'de adına sol, düzene muhalif veya devrimci gençlik denilen olay, şu aşamaya kadar, objektif olarak toplumun önünde bir engel konumunu ifade ediyor. Ne toplumun bunalımsız bir durumuna denk geliyor, ne de bunalım içine giren toplumun umudu olma durumuna gelebiliyor. Sorumsuz, keyfi, toplum üzerinde bol ahkam kesen, ama hiçbir çare ve çözüm olamayan bir durumu ifade ediyor.

layıp duran ve bazı çıkışlar yapmak istediklerinde de intiharvari çıkışlar olmaktan öteye gidemeyen bir mezhepleşme olayıyla karşı karşıyayız. Bunların iktidar ufku bitirilmiştir, yukardakileri yıkma azmi kırılmıştır. Bunun için, projesini çizdikleri toplumu kendi yaşamları şahsında ortaya koyamıyorlar. Amaçlar böyle yitirildikçe geriye ne kalır? Besbelli ki post kavgası kalır. Hele hele bu biraz da çıkar vaadediyorsa, o zaman buna daha da sıkı sarılınır. Nitekim ortada olan da budur.

Bütün bunları belirtirken, çok iyi niyetli kişileri, grupları kastetmiyorum, sadece ana özellikleri sergilemeye çalışıyorum. Olaya bir de bu yönüyle yaklaşım gösterilebileceğini vurguluyorum. Neden böyle sürekli bir mezhepleşme durumuna düştüler? Hiç şüphesiz bunu, devlet ideolojisinin, kemalizmin güçlü etkilerine bağlamak gerekir. Bir burjuva ideolojisi olarak kemalizm, iktidar yıkmış ve iktidar kurmuştur; imparatorluk yerine bir cumhuriyet kurduğu iddiasındadır. Bir burjuva sınıf ve hatta kapitalist bir altyapı da oluşturmuştur. Uzun bir tarihi geçmişi sözkonusudur. Özellikle okulda, basında, radyo-televizyonda, yani her türlü yayın faaliyetlerinde, günlük olarak kişilerin beynini ve yüreğini biçimlendirmesi durumu vardır. Toplumu ve bireyleri denetlemede bu yöntem önemli bir rol oynar. Hatta birçok sahte sol örgütlenmeyi bile geliştirip yürütme durumunda olan kemalist ideoloji, bu denli ortama egemendir. Böyle bir ideoloji ve iktidar gücü karşısında, bahsettiğimiz yeniyetme solculuk ve devrimcilik ne yapabilir? Çok köklü, çok azimli, çok ufuklu ve çok dürüst bir yaklaşım sahibi olunamazsa, kendini bile idare etmekten aciz olanların devrimciliği mümkün müdür? Bu kadar örgütlü bir yapıya karşı nasıl ve ne kadar ayakta tutabilirler kendilerini?

İşte mezhepleşmenin, lümpenleşmenin bir nedeni de, karşıdaki düzenin güçlü örgütlenişi ve hatta objektif olarak bunları da yapılandırışıdır. Yani bu yapıya karşı savaşanların kendileri, bu yapı tarafından biçimlendirilmiştir. Bu, yeniyetmenin babasına karşı savaşması gibi bir şey oluyor. Mevcut sol, büyük çoğunlukla, egemen ideolojinin denetimi ve ana özellikleri altında biçimlenmiştir. Bu nedenle, yapacağı isyancılık da biraz bu temelde oluyor. Düzenle bağlarını köklü olarak koparmayanların yapacağı bu olacaktır. Düzenle köprüleri uçurmama, devletin fideliğinde ve sosyal ortamında yetişme ve ayrılırken de köklü kopuş gerçekleştirmeme, ideolojik ve pratik yaşamda devlet tarafından kolayca yutulma sonucunu doğuruyor. Yani onu yaratan düzene kolay eklemlenme gerçekleşiyor.

Bilimsel sosyalizmde taklitçilik olamaz

Bazıları ideoloji olarak sosyalizmi benimsediklerini söylüyorlar, ama benimsedikleri sosyalizm daha çok reel sosyalizmdir. Biz, başlangıçtan itibaren reel sosyalizme biraz kuşkuyla bakıyor, bilimsel sosyalizme denk gelmiyor diye ihtiyatlı ve eleştirel yaklaşıyorduk. Türkiye'de ise bunlar, doğuşlarıyla birlikte bazı merkezlerin propagandacısı biçiminde ortaya çıktılar ve öyle de kaldılar.

TKP geleneği, zaten harfi harfine ve midesinden tutalım beynine kadar reel sosyalizmin geleneğine bağlıdır. Bu geleneğin kemalizm karşısında yenildiğini, yenilmekten de öteye kemalizmin hizmetine daha 1920'lerde koşturulduğunu biliyoruz. Yenilmişti ve ayrıca objektif olarak ajan durumuna da getirilmişti. Bunun üzerinde yeni ideolojik çizgi, yeni program fazla anlam ifade etmez. Yenilmişti ve ruhen kemalizmle bütünleşmişti. Şimdi objektif olarak da onun ajanlığını yapıyor. Kaldı ki subjektif ajanlar da içlerinde az değildir. Yaratıcı sosyalizm, bilimsel leri bile kendi mezheplerini bu kadar kolay terketmezler. Fakat bunlar, tamamen midelerinden bağlı oldukları için, para kesilince bir çırpıda bağlarını koparmakta tereddüt etmediler. Yani, bir mezhep üyesi kadar bile miraslarına ve geleneklerine saygıyı ifade eden cesareti gösteremediler. Parasını ve itibarını kullandığın zaman "çok iyidir" deyip göklere çıkartacaksın, bunlar kesildiği zaman ise "beş paralıktır" diyeceksin; bunu yapan, çok çıkarcı ve istismarcı bir kişiliktir. Ve nitekim böyle oldukları da çok açıktır. Diğer birçok Çin merkezli, Arnavutluk merkezli grup da, bağlı oldukları merkezler aşılınca, kendileri de aşılmaktan kurtulamadılar. Bunların öyle ölesiye, fazla ciddi bir bağlılıkları da sözkonusu değildi.

Sosyalizm öğretisinin özü nedir? Bu öze nasıl ulaşılır? Bu konuda bilimsel bir çabayla, inanarak ve de uğruna mücadele ederek bir katılım sözkonusu olmadığı için, merkezler ne söylerse kolayca onun propa-

Sosyalizmi bilimsel olarak değerlendirme, kendi toplumuna uyarlama ve buna inançla bağlanma, Türkiye'deki grupların yapmadıkları bir faaliyettir. Türk tipinin belirgin bir özelliği vardır: Taklitçilik ve dış merkezlere bağlılık. Eskiden islama böyle bağlılıkları vardı. Şimdi partilere bağlılıkları da böyledir. Nasıl düzen partileri liberalse, Moskova da kendine bağlı olarak solda o şekilde "sosyalist" örgütler veya partiler ortaya çıkarmıştır. Bu bağlanma daha çok da çıkar merkezleri tarafından yönlendirildiği için, bağımlı güçlerden yaratıcılık beklenemez. Güçlü bir bilimsel sosyalist gelenek beklenemez.

sosyalizm, bunların kenarından bile geçmedikleri bir ideolojidir. Örneğin, reel sosyalizm yıkıldı, bunların en önde gelenleri de yenildiler ve "Sosyalizm yenildi, artık kendimize başka ideolojiler aramalıyız" diyebilecek kadar aşağılık bir durumu sergilediler. Eski mezheplerin izleyici-gandacısı olmak, özellikle etkili oluyorsa buna oldukça gözükara sarılmak, yok eğer fazla başarı şansı vermiyorsa bundan kolayca ayrılmak durumu ortaya çıkıyor. Bir mezhepten diğer mezhebe üye kaydolur gibi kaydolmak, içine girdikleri böyle büyük yetmezliklerin sonucudur.

Sosyalizmi bilimsel olarak değerlendirme, kendi toplumuna uyarlama ve buna inançla bağlanma, Türkiye'deki grupların yapmadıkları bir faaliyettir. Türk tipinin belirgin bir özelliği vardır: Taklitçilik ve dış merkezlere bağlılık. Eskiden islama böyle bağlılıkları vardı. Şimdi partilere bağlılıkları da böyledir. Nasıl düzen partileri liberalse, Moskova da kendine bağlı olarak solda o şekilde "sosyalist" örgütler veya partiler ortaya çıkarmıştır. Bu bağlanma daha çok da çıkar merkezleri tarafından yönlendirildiği için, bağımlı güçlerden yaratıcılık beklenemez. Güçlü bir bilimsel sosyalist gelenek beklenemez.

Kuşkusuz Türkiye'de vicdanını ve bilincini satmayan kişiler de var. Bunca acıyı, cefayı ve şahadeti göze alanlar var. Biz bunları sürekli yüceltiyoruz. Evet, TKP tarihindeki bir **Dr. Hikmet Kıvılcımlı**'dan tutalım, 1971'lerin büyük direnişçilerine kadar, devrimci değerler yaratan ve halen de devrimci onurunu satmayanlar var. Diğer tarafta ise, o denli büyük bir yenilgi durumu sözkonusudur.

Kuşkusuz Türkiye'de vicdanını ve bilincini satmayan kişiler de var. Bunca acıyı, cefayı ve şahadeti göze alanlar var. Biz bunları sürekli yüceltiyoruz. Evet, TKP tarihindeki bir Dr. Hikmet Kıvılcımlı'dan tutalım, 1971'lerin büyük direnişçilerine kadar, devrimci değerler yaratan ve halen de devrimci onurunu satmayanlar var.

Demek ki, sağlam bir sosyalist yaklaşıma sahip olunmazsa, kemalizmin egemen ulus şovenizmine ve hatta gerici ideolojinin çeşitli biçimlerine saplanmaktan kurtulunamaz. Nitekim, egemen sömürücü sınıfların bütün kurumlarını karşısına alma, halkı ve emekçi sınıfları kendine temel yapma, düzene karşı olma, düzenin ideolojik ve politik egemenliğine karşı, devrimci sosyalist ideolojiye sağlam yaklaşma ve onu yaşamın ayrılmaz bir parçası haline getirme güçlü bir biçimde gerçekleşmemiştir. Bu yüzden, reel sosyalizmin çözülüşü, bunların da çöküşü ve bitişi anlamına geliyor. Örneğin, islamiyet bugün Mekke'de sona erse, Türkiye'de tek bir müslüman kalmaz. Zaten müslümanlığı da doğru anladıkları kanısında değilim. Müslümanlığın içinde doğduğu Araplar onu başka türlü yaşar. Ben bu farkı çok iyi gördüm. Araplardaki islami yaşamla Türkiye'deki yaşam arasında dağlar kadar fark var. Araplar, yaşadıkları islamı, kendi tarihi gelenekleri içinde olduğu için, hem dillerinden olduğu ve hem de geleneklerinde çok iyi dile getirildiği için, bundan uzak olmadıkları için, az çok bir tarihi kültür olarak yaşarlar ve bunun bir anlamı vardır. Fakat Türkiye'dekinin, hele ta o Karadeniz'dekinin, hiç anlamını bilmediği duaları müthiş tekrarlaması ve yine anlamını bilmediği o kuralları çok bağnazca savunması sözkonusudur. Düşünelim yani, ne kelimenin anlamını biliyor, ne de davranışın. Fakat böyle çok bağnazca savunan tip neye çözüm getirebilir?

İşte Türkiye'deki islamcılık, tarikatçılık bu temeldedir ve verebileceği bir şey yoktur. Ne var ki, sosyalizmi de böyle anlamışlardır. Sosyalizm yaşam tarzının yüceliğidir. Uğruna neler sarfedilmiştir? Başarısı ve başarısızlığı nereye bağlıdır? Emekle, özgür emekle ilişkisi nedir? Bunlar hiç umurlarında değildir. Her an, "merkez ne demiş, kazanmış mı kaybetmiş mi" ona bakarlar. Adeta onların morallerini yükselten de, indiren de budur. Taklitçilik ve mezhepçilik dinde olabilir, fakat bilimsel sosyalizmde olamaz. Merkezlere bağlılık dinlerde, felsefede olabilir, fakat bilimsel sosyalizmde olamaz. Sosyalizmin merkezi yoktur. Partiler vardır, çeşitli dönemlerde bilimsel sosyalizmin güçlü ve yaratıcı uygulayıcısı olan partiler gelişebilir. Bir ülkede bir parti olabilir, fakat bilimsel sosyalizmi yaratıcı uyguladığı sürece bu böyledir. Yoksa bir partinin sürekli merkezî olma durumu olamaz. Merkez, sosyalistlerin kafasıdır, onların inceleme ve araştırma tarzıdır, eylemidir. Türkiye'de sosyalizme bu tarz bir yaklaşım çok zayıftır. Var olan bazı yaklaşımlar da yetersizdir, örgütsüzdür, dolayısıyla egemen değildir.

Solun yenilgisi, yola çıkıştaki yanılgılardan kaynaklanıyor

Diğer bir yönden yaklaşırsak; gerçekten yola çıkışta devlet mi hedeflendi, sosyalizm mi istendi? Aslında bu belli değildir. Örnek olması açısından yine TKP'ye bakalım. TKP ilk oluştuğunda Ekim Devrimi'nin aşkıyla yola çıktı; ama Ekim Devrimi'nin ne olduğu bunlar tarafından bugün bile henüz anlaşılamamıştır. Bu konuda ne kadar öğrendiler ve özümsediler de gelip Türkiye'ye uygulamak istediler? **Mustafa Suphi'**nin gelişi o kadar safça ve o kadar dogmatikçedir ki, arkadaşlarıyla birlikte Kars'tan itibaren kemalizmin kontrolüne girerler ve Karadeniz sularında boğulduklarında bile bunu farkedemezler. Bir sosyalist hiç o kadar saf ve gafil olabilir mi? Örneğin, biz bile bu halimizle buralara kadar geldik, öyle bir durumun kenarından bile geçmedik. Bizim arkamızda Ekim Devrimi yoktu. Bir devlet arkalarında var ve çok görkemli bir yükselişi yaşıyorlar. Bu yükselişten nasıl bir sonuç çıkarmışlar da, Kars'tan geçer geçmez kemalist entrikanın etkisine girmişlerdir? Kaldı ki, bu dönemde kemalist hareketin yaşayıp yaşamayacağı da belli değildir. 1920'lerdeki kemalizm, çok silik, çok korkak, daha çok bazı fırsatlardan yararlanıp bir şeyler yapmak isteyen bir hareket durumundadır. Yani, biraz gücün olsa ve çok usta taktiklerle üzerine gitsen, onu Ankara'dan kovmak mümkündür. Bir **Çerkez Ethem** bile o dönemde bir isyandan dönerken diyor ki, "Gideyim, onu kovayım Ankara'dan." Aslında taktik hata yapmasa ve yenilginin kurbanı olmasa başarabilirdi. Çünkü kemalistler, tiril tiril titriyorlar Ankara'da; "kovabilir, asabilir, hali çok acayip" diyorlar. Zaten bu korku nedeniyle Çerkez Ethem'i oyuna getirip Ege'den attırdılar. Mustafa Suphi'den de biraz korkuyorlar. Sanıyorlar ki arkasında Ekim Devrimi var ve de örgütlüdürler. M. Kemal, o kendi paşalık, burjuvalık mantığıyla bunu çok iyi değerlendirerek tedbirini alıyor. Nitekim, hem Çerkez Ethem'i, hem de Mustafa Suphi'leri çaktırmadan tasfiye ediyor.

Demek ki, Mustafa Suphi ve arkadaşlarının yaratıcılıkları ve karşılarındaki burjuvaları değerlendirebilecek güçleri yok. Yani bilimsellik yok ve büyük yanılgı var. Büyük yanılgı olmasaydı, böyle tepe taklak, yönleri Erzurum'dan Trabzon'a çevrilerek ve Trabzon'dan da bir gemiye bindirilerek ölümün koynuna bu kadar ucuz gidilir miydi? Bizde de bazı gafil kişilikler var, ona çok benziyorlar. Kişiliğini tam devrimcileştiremeyenlerin gafletidir bu. Aslında Mustafa Suphi'nin bazı önyargıları var, "kemalizm, anti-emperyalizmdir" sanıyor. Kendine mektup yazıp, "gelebilirsin" demişler ve buna da inanmıştır. Yani yanılgıları, sakat inançları vardır. Tamamen bu anlayışla yola çıkıldığı için, sonuna kadar M. Kemal'i kurtarıcı olarak görür. TKP'nin başlattığı sol gelenek işte böyledir. Mevcut sol da, çoğunlukla halen onu böyle görerek, "ilericidir, ittifak yapabiliriz" diyor. Görüyoruz işte, daha ilk adımda beyin imha edilmiştir, fakat yetmiş yıldır hala ders çıkarılmamıştır.

Aslında yanılgılar ve gafletler sanıldığından daha fazla kişileri böyle uzun süre bağlar, çürütür ve hem de bu farkedilemez. Bu önemli; dolayısıyla yanılgıların ve gafletin kurbanları olmamaya büyük özen göstermek gerekir. Bizde de halen gafillerin, yanılgı sahiplerinin sayısı az değildir. Ve gerçekten önemli kayıpların temelinde bu gafleti aramak, yanılgıyı aramak yerindedir. Demek ki çıkışlar yapılırken, bunlara dikkat etmek gerekiyor. Eğer yanılgı ve gaflet yaşanmışsa, sonuç da öyle olur. Bu, daha çok sınıfsal temelden de kaynaklanır. Adamın sınıf temeli küçük-burjuvadır; küçük-burjuva ise, bir yanılgılar ve ütopyalar toplamıdır.

Şimdi bir de 1970 çıkışına bakalım. Aslında devrime inanıyorlar, fakat değerlendirmeleri oldukça hatalıdır. Ordudan beklentileri var, gerçekçi olmayan bir tarzda sınıfa umutları var, hem de sınıfın ne durumda olduğunu iyi bilmeyen bir tarzda. Devrimci savaşa inanıyorlar, ama devrimci savaşın nemenem bir şey olduğunu, nasıl bir hazırlık ve örgütlülük istediğini bilmeyecek bir düzeyde. Biliyoruz, bu yanılgılar, çok kısa bir süre sonra çıkışın bir yenilgi ile yüzyüze gelmesine yol açıyor. Bunlara bir de sosyal yaşam, kişilik oluşumu ve imkansızlıklar eklenebilir.

Bu dönemde yapılanları küçümsememekle birlikte, bunların kendi başına yetmediğini, devrimci kişiliğin çok ciddi bir savaşı sürekli kılması ve bunu bilimsel bir temelde halkın lehine ilerletmek için bütün çabayı ortaya koyması ve bir de başarılı olmayı bilmesi gerektiğini belirtmek gerekiyor. Böylesi bir yaklaşım, 1970'lerin çıkışında da kendini fazla gösteremiyor ve başarılı kılınamıyor. Çok hazırlıksızlık, ciddi bir durum değerlendirmesi yapmama, yapılsa bile çok yanılgılar taşıma ve rejimi tanımama gibi durumlar vardır.

1960'ların yığın hareketi, aslında devlet içinde bir kesimi hedefliyor ve devlet içinde bir çatışma olacağını bekliyor. 1970 çıkışı da bunun bir devamı oluyor. Bunlar devleti tümden yıkmayı amaçlamıyorlar. Kendilerine göre devleti yeni bir proje içinde yeniden ele almak istiyorlar. Evet, yıkma diye bir amaçları yok, fakat biraz daha radikalleşmeye açık bir durum yaratıyorlar. Bununla birlikte radikalleşme ve devrimci gençlik hareketi doğuyor. Devrimci gençlik, aslında etkilendiği kaynağın devleti hiç de hedeflemediğini görmek istemeyerek, devlete yöneliyor. Bu, devlete hesapsız bir yönelmedir. Zaten kendilerinin de ordu içindeki cuntalardan beklentileri var. 12 Mart cuntasının nemenem bir cunta olduğu anlaşılıncaya kadar, direniş de önemli oranda darbeleniyor. Büyük bir yanılgı var aslında!

Çıkış noktalarında, olmayan şeyi varmış gibi görme, yine görülmesi gerekeni görmeme durumu sözkonusudur. İşte bir dönemin de böyle geliştiğini görüyoruz.

Aslında daha sonraki süreçte bu yanılgılar daha da derinleşiyor. Yani sonraki sakat çıkışlar, köklü bir özeleştiriyle bu yanılgıları giderme yerine, bunları incelterek sürdürüyorlar. 1971 direnişçilerinin mirasını kullanmak istiyorlar. Daha önce de TKP mirası biraz kullanılmak istendi, işte İsmail Bilen'ler uzun süre Moskova'da iyi yaşadılar.

12 Eylül faşizmi bunları neden böyle kolay bir şekilde tasfiye etti? İşte belirttiğimiz bu özellikleri nedeniyle. Çünkü, çıkış temelleri yanılgılı ve hazırlıkları yok denecek kadar az. "Devleti hedefliyoruz" gibi gösteriyorlar, fakat özünde devleti hedeflemeleri yok. "Sosyalizmi istiyoruz" diyorlar, ama örgütsel yaşamla alakaları yok. Bunlardan birini, 24 saat bile örgüt disiplini içinde tutamazsın. Bu halleriyle de, dev gibi örgütlü bir düzene, dünyada saldırganlığıyla bilinen büyük bir orduya karşı sözümona savaşacaklar! Bir aileyi düzenleyemeyecek kadar zayıf olan bu kişilikler, Türk ordusu gibi nizamda dünyada eşine ender rastlanan bir orduyu karşılarına alıp yenebilecekler mi? Bu mümkün değil. Nitekim ordu, bu sol denilen güçlere karşı sadece bir-iki hamleye katıldı, çok sınırlı bir süreyi kapsayan bu hamle karşısında bu sol toz olup gitti.

Bu solun işi nasıl görüldü? İstihbarat düzeyinde MİT, daha çok inceleme-araştırma temelinde yöneldi. Gerisini ise polis teşkilatı tamamladı. MİT'in araştırma ve incelemeleri temelinde ortaya çıkan perspektifler esas alınarak kırda jandarma ve kentte de polis harekete geçti ve solu darmadağın etti. Çoğu, savaşmadan safdışı edildi. Dikkat edelim; TKP geleneğinden tutalım en son TİKKO geleneğine kadar, bunların elleri kolları bağlıdır. Evet, içlerinden iyi savaşçılar ve iyi eylemciler de çıkabilir; ama bu, çizginin durumunu değiştirmez. Yetmiş yıldır TKP bırakalım savaşmayı, en son, düzenle çok güzel uyuştu. Uyuştu da ne oldu? Eriyip gitti. 1971 direnişçi geleneği THKP-C, THKO ve TİKKO, ordu ve cephe kurdular da ne oldu? THKP-C bir bildiri çıkardı ve sonu Kızıldere eylemiyle noktalandı. THKO Nurhak dağlarına çıktı ama, bir ay bile yaşam sürdüremedi. TİKKO Dersim'de benzer bir durumu yaşadı. Ondan sonra da şehit kanı yerde kaldı. Bu mirası da böyle mezhepçi bir tarzda ve post kavgası biçiminde değerlendirdiler.

Eğer bunlar, savaşçı olduklarını, hem de ordulaşmayı, cepheleşmeyi, gerillayı sürdürdüklerini ısrarla iddia ediyorlarsa, kendilerine şunu sormak gerekir: Yirmi yıldır sizin bu ordulaşmanız nerede ve bu ordu niye tek bir ciddi gerilla çarpışmasını gerçekleştiremedi? Kaldı ki, hepsi de halk savaşından yana. Fakat yirmi yıldır bir tek halk savaşı eylemi niye örgütlendirilmedi? Bunlara en çok sorulması gereken yan burasıdır. Evet, yirmi yıllık miras var, bazıları TKP mirasına da sahip çıkarlar, dünyadaki bütün ulusal kurtuluş savaşları mirasını esas aldıklarını ve Çin'e bağlı olduklarını söyleyenler vardır. Fakat Çin'de ve Vietnam'da nasıl bir halk savaşı verildiğini biliyoruz. Her iki ülkede de partiler kurulur kurulmaz gerilla başlatılıyor, ayaklanmalara başvuruluyor. Bunların yanısıra bir Küba örneği de vardır, Nikaragua'da da benzer bir pratik yaşanıyor. Sonuç olarak bakıldığında, yirmi yıldır "ben partiyim" veya "halk savaşı veriyorum" diyenlerin ya zafere gitmeleri ya da başkalaşıma uğramaları sözkonusudur.

Demek ki, diğer ülke pratikleri yanında Türkiye'deki durum ilginçtir. "Sonuna kadar halk savaşından, devrimci savaştan yanayım" diyeceksin, ama kentlerde birkaç suikast yapmaktan öteye gidemeyeceksin! İşte Dev-Sol örneği. Yine işte TİKKO, Dersim'de birkaç muhtar öldürmekten öteye gidemedi. Elindeki güçle bile doğru dürüst bir tane gerilla eylemi düzenleyemedi. Halbuki bu süreçte saflarındaki onlarca devrimci katledildi düşman tarafından. Bunların intikamını alan birkaç pusu eylemi bile gerçekleştirilemedi.

Örneğin Dev-Sol, şehirlerde birkaç emekli subay vurmaktan, kuyumcu ve banka soymaktan öteye, kaç tane şehir ayaklanması gerçekleştirebildi? Bırakalım şehir ayaklanmasını, güçlü bir siyasi gösteriye bile yol açabildi mi? Sözümona bir halk savaşını esas alıyor. Yirmi yıldır tek bir uygun araziye güç çıkarabildi mi? Bu hazırlık yirmi yıldır bitmedi mi? Eğer bitmemişse ne zaman bitecek, bitmişse ürünleri nerede? Dağlar mı yoktu, halk mı yoktu, devrimci mi yoktu, para ve silah mı yoktu? Hepsi var, bunların hepsinin varolduğunu biliyoruz. O halde niye bir gerilla adımı yok?

Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç, silahlı mücadeleyi esas aldıklarını söyleyenler de dahil, bunların tutarlı olmadıklarıdır. Aslında halk savaşının teori ve pratiğine bağlı değiller. Bunların bir kesimi, "Silahlı mücadele, taktik olarak Türkiye'de doğru değildir" diyorlar. Peki doğru olan nedir, siyasi mücadele mi? Bunu söyleyen TKP, TİKP, Sosyalist Parti ve diğerleri ne yapıyorlar? Örneğin birisi yetmiş yıldır sosyalist hareketin öncüsü olduğunu söylüyor ama, şimdiye kadar hangi kitle gösterisine yol açtı? Oy tabanları binleri bile bulmamıştır şimdiye kadar. Evet, 70 yıllık parti olacaksın, 25 yıllık parti olacaksın, ne bir fabrika işgal edebileceksin ne de bir halk gösterisi düzenleyebileceksin! Ondan sonra da silahlı mücadelenin yanlışlığından ve siyasi mücadele yürütmekten söz edeceksin!

Şimdi var olan biraz kitle gelişmesi de ayrı bir olaydır. Bunun bizim mücadelemizle bağlantısını görmek gerekir. Yani, "Siyasi cephede savaşım yürütüyorum" diyenlerin ne konumda oldukları açıktır. Bir seçimlerde, kitle gösterilerinde durumları belli olmuş, siyasi mücadele ile örgütü sürekli götüremedikleri ortaya çıkmıştır. Kitle teorisini esas aldıklarını söyleyenlerin pratikleri nettir. Ayrıca silahlı mücadeleyi esas aldıklarını söyleyenlerin yirmi yıllık pratikleri de birkaç suikastten ve girdikleri birkaç çatışmadan ibarettir ve çoğunlukla da kaybedilmiştir. Bu bir yenilgidir, kesinlikle böyledir ve hem de stratejik bir yenilgidir.

Bu yenilgi 12 Mart'ta çok açık yaşandı. 12 Eylül'e geldiğimizde ise yenilgi çok daha katmerleşti. Dolayısıyla 12 Eylül'e karşı direnme ne başlangıçta vardı ve ne de daha sonra gelişti. Daha önce yenilmiş olanın tekrar yenilmeyeceği açıktır. Aslında bu doğrulanıyor. Bunlar, daha 12 Eylül'e gelmeden önce, 12 Mart'ta yeniliyorlar. Fakat bu yenilginin köklü derslerini ortaya çıkaramadılar. "Neden yenildik, yenilginin objektif ve subjektif nedenleri nelerdir, bu durum nasıl aşılabilir" şeklinde bir tartışmaya asla girmediler. "Filankes ihanet etti, filankes oportünist çıktı" diyerek bunu geçiştirdiler. Yani karşılıklı suçlamalar, asla öze inmeyen yaklaşımlar ve habire bölünmeler, 12 Mart yenilgisini izah etmeye yetmez.

Çok iyi biliyoruz ki, 12 Mart'tan sonraki süreçte faşist MHP tırmandı, kontr-gerilla terörü tırmandı ve 12 Eylül'e gelindi. Bu süreçte, 1971 çıkışını aşan ciddi bir devrimci adım atılmadı. Neden? Çünkü, yenilgiden ders alma, başarıya giden doğru yolu bulma ve bu yolda doğru bir örgüt ve eylem çalışması yapma durumu yok. Soruna bu temelde el atma sözkonusu değil. Bunun sonucu da, savaşmadan yenilme, yakalanma ve düşme oluyor.

İyi biliniyor ki, zindanda direnilebileceğini ve başarı sağlanabileceğini de biz ispatladık. Kaldı ki, 12 Eylül darbesinden sonra, bunların bizden yüz kat fazla kadro ve taraftarları dışarda vardı. Bunlardan biri direnişi alıp götürebilseydi durum çok farklı olurdu. Fakat götüremedi; çünkü örgütsel yapı yenilmiştir. Perspektif düzeyinde, ruhi yönde ve örgüt çapında yapı yenilmiştir. Kazanmak isteyen ruh, gözünü başarıya diken bir militan yok. Ortada bir örgütlenme isteği de yok.

Bu, hangi durumu ifade eder? Tipik örnek olan Dev-Yol'un durumunu ele alalım. Çok iyi biliyoruz ki, darbe karşısında kendi kendini beyin olmaktan çıkarıyorlar veya var olan beyin, "Yüzde yüz yenildim" diyor. Beyin, yani merkez böyle olursa, kol ve bacak olarak kalmış olanlar da yenilgiyi yaşamaktan kurtulabilirler mi? Elbetteki hayır. İşte bu, dört dörtlük bir tasfiyeciliktir. Devrime umut yok, devrimin başarısına inanç ve çaba yok. Neymiş, "Biz Dev-Yolcuyuz" diyorlarmış! Mezhepler bile bu kadar düşkünlüğü kabul edemez. Başlangıçta 1971 direnişçiliğinin kötü bir istismarı sözkonusu olmuştur ve 12 Eylül döneminde de bu çok daha net bir şekilde açığa çıkmıştır. Bunlar devrimin mirasını kemirmek istiyorlardı; çok iyi biliyoruz ki, bazı şahıslar, "Maddi imkan veriyor, iyi aidatlar alınıyor, biraz da siyasi itibarı var" diyorlardı. Bunun üzerine dayanarak yaşamak istediler. Merkez, ağırlıklı olarak böyleydi. Tabandan ileri fırlamak isteyenler de, sağdan soldan para alarak ve birkaç soygun eylemi yaparak böylece lümpen bir yaşamı örgütlemek istedikleri için, "Biz Dev-Yol'cuyuz" dediler.

Dev-Solcular daha kabadayı olduklar için, "Biz daha iyi bakkal, banka soyarız, biz daha çok kabadayı adam buluruz ve böylece parsayı biz toplarız" dediler. Çok iyi biliyoruz ki, bunların başvurdukları bu yöntemler aslında devrimci anlayışla açıklanamaz. Bu nasıl bir örgütlenme ve ilişki biçimidir? Gerçekte halkın bu yönlü bir bağışı yoktur ve orta sınıfı soymak da devrimci bir eylem değildir. Çünkü bu, hepsini devrimin aleyhine kışkırtır. Nitekim öyle de oldu. Aslında bu yönlü belirtilebilecek daha birçok nokta vardır. Devrimcilerin örgütlenme tarzı böyle olamaz ve devrimci ideoloji bu yöntemleri örtmek için bir cila gibi kullanılamaz. Eğer yaptıklarımız devrim amaçlıydı diyorlarsa, o zaman devrimci eylemlerini göstersinler. Birkaç emekli generali vuracaklarına, önce ordu birliklerine saldırsınlar, birkaç karakolu silahsızlandırsınlar. Evet, halk düşmanı işkencecileri cezalandırmak iyidir de, tek başına işkencecileri vurarak biz düzeni devireme yiz ki. Bir yıl öyle yaptınız, iki yıl, üç yıl, dört yıl öyle yaptınız, ama bunu artık daha sistemli ve büyümüş ordu örgütlenmesine götürün. Adlarından çok bahsettiğiniz El Salvador'da, Nikaragua'da ve Küba'da bu iş nasıl yapıldı? Kısa sürede on bin kişilik ordulara ulaştılar. Sen ise, yirmi yıldır daha bir grup olmaktan kurtulamadın.

Bunun için, "Fırsat bulamadık, darbe aldık" denilemez. Devrimciler, fırsat bulan, darbeye karşı kendini koruyabilen ve devrim yapan insanlardır. Devrimci önderlikler bunu sağlayan önderliklerdir. Aksi halde derler ki, "Başaramadım, yenildim" veya "Tasfiye oldum, oportünistlik yaptım." Sen on yılda başaramazsan, yirmi yılda başaramazsan, bunun adı yenilgidir, oportünizmdir, tasfiyeciliktir. Bunun böyle olduğunu örtbas etmek için sağı-solu suçlamak, örgüt içini terörle susturmak, siyasi değeri yüksek olmayan birkaç eylem düzenlemek, bununla başkalarını ve kendini kandırmak, ondan sonra da "ben bu kadar devrimciyim" diyerek bağını sürdürmeye çalışmak olmaz. Bütün bunlar, son derece yapay, olumsuz, son tahlilde devrim adına gericiliğe hizmet etmekten öteye götürmeyen yaklaşımlardır.

Bu noktada söylenmesi gereken, ister silahlı ve ister silahsız olsun, devrimci veya reformist sol muhalefetin aslında düzen karşısında yenik düştüğüdür. Evet, 1971'de de bir yandan yenilgi vardı, ama diğer yandan da kahramanca direnilmişti. Ama bunun dersleri iyi çıkarılmadığı için, direnmenin ve yenilmenin objektif ve subjektif nedenlerine inilmediği, yanılgılar ve eksiklikler aşılmadığı için, hatta yenilgi nedenleri ısrarla ve daha da ince bir tarzda yaşandığı için, 12 Eylül karşısında bu sefer kahramanca bir direniş de sergilenememiş ve çok iğrenç bir tasfiyecilik içine girilmiştir. Bizim, hepsinden fazla darbe almamıza rağmen, daha bu dönemlerde içine girdiğimiz direniş vardır. Zindanda ve dışarda çok açık bir devrimci direniş hattı tutturulmuşken, bütün çabalarımıza rağmen bunların bu hat'a gelmediklerini, zindanda tasfiyeciliği daha da derinleştirdiklerini, dışardaki kalıntılarının Avrupa'da müthiş yozlaştıklarını ve sonuçta düzene bir fiske bile vuramayacak duruma düştüklerini çok iyi biliyoruz.

1971'de de bir yandan yenilgi vardı, ama diğer yandan da kahramanca direnilmişti. Ama bunun dersleri iyi çıkarılmadığı için, direnmenin ve yenilmenin objektif ve subjektif nedenlerine inilmediği, yanılgılar ve eksiklikler aşılmadığı için, hatta yenilgi nedenleri ısrarla ve daha da ince bir tarzda yaşandığı için, 12 Eylül karşısında bu sefer kahramanca bir direniş de sergilenememiş ve çok iğrenç bir tasfiyecilik içine girilmiştir.

Tek kalmış olmaları, koşulların zorluğu ve benzeri şeyler bu noktada gerçeği değiştirmiyor. "İyi niyetliydik, aslında böyle düşünmemiştik, iyi şeyler düşünmüştük" demek, mevcut gerçeği değiştirecek bir anlama sahip değildir. Dolayısıyla böylesi sola biz yenilmiş sol diyoruz. Yenilmiş olanın, "Ben yenilmedim" demesi, üç defa yere serilip de habire güreş isteyen pehlivanın durumuna benziyor. Bir defa yenilirsen, rövanş ancak altı ay sonra olabilir. Bunlar habire sırtüstü yere çakılıyorlar, fakat hala "biz varız" diyorlar. Bu ucuz direnişçilik işte bu anlamda geliyor. En kötüsü de, yenildiği halde, bunu, ucuz bir örgüt ve eylem anlayışıyla yengi gibi etrafa gösterme çabası oluyor.

PKK'nin başarısı, bugünkü solun varlığı için belirleyicidir

Gerçeğin böyle olduğunu, bir de PKK pratiğine bakarak izah edebiliriz. Dikkat edelim; PKK pratiği, kendi başına, aslında Türkiye solunu analiz etme ve ne değer ifade ettiğini ispatlama hareketidir. Türkiye solunu anlamak ve hakkında bir değerlendirmeye gitmek mi istiyorsunuz, bunu PKK gelişimine ve başarısına bakarak yapın. Kuşkusuz bunun nedeni ve nasılı vardır. Çünkü, 12 Eylül'de en çok darbe yiyen, darbenin ağırlıklı olarak kendisine karşı yapıldığı, yine imkanları en az olan hareket, PKK hareketidir. "Hilvan, Siverek ve Batman'ı gezdik ve darbeye orada karar verdik. Kürtçülük başını almış gidiyor, Apoculuk Doğu'yu kasıp kavuruyor" diyordu darbenin başı. İşte bu gerekçelerle geldi 12 Eylül. Kaldı ki, bizim gücümüz 12 Eylül'den önce de darbe yemiş, ihanete uğramıştı. Ayrıca olanaklarımız da çok azdı.

Peki bu gerçek konumdan kalkarak biz nasıl yaşayabildik? 12 Eylül'ün öncesinde ve sonrasında içine girdiğimiz yönelimler vardır. Bir yurtdışına çıkış ve onun devrimci bir tarzda ele alınması deneyimi vardır. Yine ülke içindeki olumsuz durumlar giderilmiştir. 12 Eylül darbesine karşı bir direnme, aslında PKK'nin özünü yansıtıyor. 12 Eylül darbesi, I. Konferans'ımızda değerlendirilmiştir; bu, Türkiye sol gruplarının yapamadıkları bir çalışmadır. Konferansta, yaşanan sürecin özellikleri, yenilen darbelerin, zorlanmanın ve geri çekilişin nedenleri ve bundan sonrasını sürdürmenin yolları çok açık bir biçimde çözümlenmiştir. Ondan sonra da hazırlıklar yapılıp ülkeye girilerek yeni bir devrimci dönem başlatılmıştır. Ortaya çıkan zorlanmalar karşısında tekrar hazırlıklar ve çözümlemeler yapılmış ve yeni hamlelere girişilmiştir. Her yıl hamle üstüne hamle, hazırlıkların ve çözümlemelerin sürekli derinleştirilmesi gerçekleştirilmiştir. Buna karşı ısrarla direnen her türlü feodal ve küçük-burjuva yaklaşımlarla, "yürütülemez, gelişme sağlanamaz" diyen tepki sahipleriyle mücadele edilmiş ve başarı sağlanmıştır. Bu çalışmalar, kesintisiz ve güçlü bir biçimde sürdürülmüş, önderlik hattına ısrarla bağlı kalınarak bugüne gelinmiştir.

Tüm bu gelişmeleri sağlayabilmek için, parti çekirdeğini örgütlemede ve eğitimde en sınırlı imkanlar iyi kullanılmıştır. En zor koşullarda ve en sınırlı imkanlarla parti çekirdeği üzerinde yoğunlaşılarak, onun ideolojik, siyasi ve askeri eğitimi yapılmış, devrimci amaçlar lafta kalmasın diye zamanında pratiğe koşulmuştur. Bütün Türkiye'de ortaya çıktığından daha fazla engeller içte ve dışta bizim karşımıza çıkartılmasına rağmen, gereken devrimci adımlar atılmış ve sürekli bu adımlar yetkinleştirilmeye çalışılmıştır. Parti çekirdeğinden, giderek silahlı propaganda ve gerilla gruplarına ulaşılmıştır; hem de bunlar, birkaç yıl içinde ve dayanılmaz koşullar altında yapıl-

mıştır. Düşmanın bütün gücüyle üzerimize geldiği bir ortamda, ısrarla gerillanın örgütlenmesine ve hareket tarzına ulaşılmaya çalışılmış, tüm yetmezliklere ve engellemelere rağmen, atılan adımlarla bazı başarılara ulaşılmıştır. Yine olumsuz dayatmalara rağmen, halka doğru yaklaşım temelinde kitle çizgisi de tutturulmuştur.

Sonuç olarak, 12 Eylül rejimi karşısında, 12 Mart'ın bu daha da yetkinleştirilmiş biçimi karşısında Türkiye solu nefes alamaz durumu yaşarken, PKK bu çalışmaları yürütmüş ve bazı başarılara ulaşmıştır. PKK mücadelesine ve etkisine dayanarak ölüm orucu eylemine girmek ve silah patlatmak mümkündür; ama bu, onların yenilmediğini göstermez. Bu noktada gerçek durumu bütün kapsamıyla izah edeceğiz ve özellikle devrimci gençliğe gerçekleri iyi kavratacağız. Böyle yapmazsak, Türkiye solu hastalıklarından ve yenilgiden kurtulamaz. 12 Eylül darbesi, 12 Mart'tan daha kısa sürede ve daha ezici bir biçimde Türkiye solunun tüm gruplarını, oluşumlarını, partilerini, en irilerinden tutalım en küçüğüne kadar hepsini ezmiştir. Teslim olmayan ve direnen kişiler vardır; ama onlar da idam edildiler ve işkenceden geçirildiler. Ortada onları tutan ne bir örgüt kaldı, ne de bir hareket. İşte bu bir yenilgidir. Şimdi geride kalan kişilerin de, kendilerini yenileme diye bir durumları görünmüyor. Zaten Avrupa'ya taşanlar dört dörtlük bir tasfiyeciliği yaşadılar, hem de en ince, en iğrenç teorilerle ve yaşam biçimleriyle. Ülke içinde olanların da, gemisini kurtaran kaptandır misali, en iğrenç bir şekilde bireysel yaşam savaşına girdikleri görülüyor. Genel durum böyledir ve bazı istisnalar bu durumu değiştirmiyor.

Çok iyi biliyoruz ki, PKK bütün bunların tersini yaptı, örgütlülük ve eylemlilik sürecini tırmandırdı. 1990'lara geldiğimizde, 12 Eylül'ü Kürdistan cephesinde başarısızlığa uğrattı. Hatta bu yenilgiyi bizzat rejimin kendisi kabul etti. Sıkıyönetimin ve Olağanüstü Hal'in başarısızlığını, kendi burjuva basınlarında bile izlemek mümkündür. PKK'nin mücadelesiyle Kürdistan halkının ayağa kalkışı ve tarihinde ilk büyük eylemlilik sürecine girişi vardır. Ve ilk defa Kürdistan tarihinde uzun süreli gerillanın gerçekleşmesi olayı vardır. Bölgeden yararlanma, fırsatları değerlendirme hep devrimcilerin dikkate alacağı hususlardır. Irak-İran Savaşı, Körfez Savaşı, Arap-İsrail çelişkisi gibi durumları, elbette bir devrimci dikkate alacaktır. Bu, bir devrimcinin vazgeçilmez görevidir. İç ve dış koşulları amansız takip eder, iğne ucu kadar fırsat buldu mu devrim lehine değerlendirir. Bu açıdan, "PKK eylemleri, Irak-İran Savaşı'nın sonucudur, Irak'ın içine girdiği durumun sonucudur, Bekaa'daki üslenmenin sonucudur" demek, hiçbir şeyi değiştirmez. Kaldı ki biz, Ankara'da da durumları değerlendirerek devrim için bir çıkış yapmayı başardık. Biz, M. Kemal'in kabrinin dibinde de üslendik, Bekaa'da da üslendik, şimdi ülkemizin doruklarında da üsleniyoruz. Burada mesele, her koşul altında durumları ve fırsatları iyi değerlendirip sonuca gitmeyi bilmektir. Bu konuda devrimci, "koşullar şöyleydi-böyleydi veya yararlandım-yararlanamadım" demek yerine, "iyi tespit ettim, iyi değerlendirdim ve devrimi güçlendirdim" demekle mükellef olan insandır. PKK, her koşulda gerekeni yapmaya çalıştığı için başarı sağlamıştır.

Yürüttüğümüz mücadeleyle her gün başarılı yol alındığına dünya alem de tanıktır. İşte bunun Türkiye üzerindeki yansımalarına gelince, bu başarıyı kendilerine mal eden örgütlerin de ortaya çıktığını görüyoruz. Hem siyasi mücadeleyi esas aldığını, hem de silahlı mücadeleyi esas aldığını söyleyenler açısından belirtelim ki, Dev-Yol'un kalıntılarından TİKP'nin ve TKP'nin ad değiştirmiş biçimlerine kadar, bunların tümü, PKK'nin demokratik mücadeleye açtığı yolda nefes alıp vermeye çalışıyorlar. Biz, bu duruma da bir şey demiyoruz; haklarıdır, fırsat yaratmışız, elbetteki değerlendirecekler diyoruz. Demirel de bu temelde hükümete geldi, mücadele ona da yol açtı. Devrimci silahlı mücadele grupları için de durum aynen böyledir.

Şimdiye kadar özel savaş rejimini epeyce darbeledik, devleti delik deşik ettik. Artık birçok çıkış yapılabilir, herhangi bir dağda da kalınabilir. Çünkü ordu dağa çıkamıyor, kolay kolay devrimcilerin üzerine gidemiyor. Biz, belli bir psikolojik baskı yaratmış durumdayız. Yine silahlı güçlerimiz var, ordu birlikleri rastgele hareket edemiyor. Dolayısıyla, biz böyle bir zemin ortaya çıkardığımıza göre, TİKKO Dersim'de uzun süre kalabilir. Dev-Sol da istediği gibi hareket edebilir. "PKK'nin dolaylı etkileridir, yararlanabiliriz" mantığı var burada. Çok iyi biliniyor ki, 12 Mart dönemindeki ve daha sonraki direnişlerden biz de yararlandık; fakat hakkını teslim ederek, onların kahramanlıklarını yüceltip, hatalarını da de bunu kendi başarısı gibi yansıtıyor. Buna dayanarak da, "Sosyalist Parti gelişiyor, proletaryanın öz örgütü olmuştur. Cepheye de, ittifaklara da ihtiyaç yoktur, yapılması gereken, gelip Sosyalist Parti'ye girmektir" diyor. Tabii, bizim bu yaklaşımın doğru olmadığını söylememiz bile, Sosyalist Parti'nin hiç de öyle olmadığını ortaya çıkardı. Eski sığ mantık, istismarcı mantık aşılamadığı için bu böyle oldu; yoksa biz iyi niyetliydik. Halen de bu işleri ittifak veya cephe temelinde yürütebileceğimizi söylüyoruz, ama anlamamazlıktan geliniyor. Sosyalist Parti de Sosyalist Birlik Partisi de halen bazı sevdalar peşindeler.

Silahlı sol açısından, bunun daha çok böyle olduğu söylenebilir. Bir defa PKK'nin çıkışı olmasaydı, bırakalım Dev-Sol'u ve silah sıkmasını, acaba cezaevinden kendini çıkarabilir miydi? Bizim 1982 Büyük Ölüm Orucu eylemimiz olmasaydı, acaba ölüm orucu eylemi bunların akıllarına gelebilir miydi? 1984'te başlayan silahlı direnişimiz olmasaydı, bir tek tabanca bile acaba ellerine geçirebilirler miydi? Yani, biraz dürüst olmaları gerekir. Hem moral açıdan, hem de sunduğumuz pratik destek bakımından kendilerini alabildiğine ayağa kaldırma durumunda olacağız, fakat ardından da büyüklük iddialarını etrafa yayıp kendilerini kandıracaklar! Bu olmaz, herşey çok açıktır.

Çok açık ki, PKK'nin, Kürdistan'da geliştirdiği ve devleti işlemez duruma getiren mücadelesinin Türkiye'ye yansımasına karşı sorumlulukları vardır. Eğer doğru temellerde halkı yararlandırmayı esas alırlarsa, sonuna kadar biz buna yardımcı oluruz; fakat bunu istismar ederlerse, yanlış kanallara akıtırlarsa, o zaman Türkiye halkı adına biz buna göz yumamayız. Bu tür durumlara "dur" diyeceğiz. "Bunda halkın çıkarları ve halkların ittifakları vardır, biz bunu ispatlamışız, siz de gelip kendinizi ispatlayacaksınız, ispatlamaz ve tutumunuzda ısrar ederseniz buna sessiz kalmayacağız" diyeceğiz.

eleştirerek bunu yaptık.

İşin gerçeği böyleyken, sekiz yıldır yürüttüğümüz savaşla Türkiye'de demokrasinin yolu açılmışken, bunu görmemek kötü bir tutumdur. Demirel'in sanki özgücüyle iktidara gelmişçesine hava atması onun yenilgisini getirir. Bu süreçte TKP düzenle anlaşarak gitmek, Sosyalist Parti ise çok cüretli bir biçimde parti kurarak siyasi savaşım vermek istedi. Fakat bunlar, bunu yaparken PKK'nin kitlesini kullanmaya çalıştılar. TKP bunu çok alçakça bir biçimde, bize "Sol Birlik" adlı oluşumu ve hatta içimize kadar bazı tasfiyecileri dayatarak yaptı. Tamamen pazarlama, düzenle bütünleşme ve legalleşme amacıyla bütün Türk solunu kullanmaya çalıştı. Sosyalist Parti, başlangıçta farklı bir çizgi izledi; "Eylemler iyidir, devrimciliktir" dedi. Kitlemize kendisini şirin göstermek istedi. Fakat biz, salt Sosyalist Parti önderliğinden ziyade, bunu bir cephe temelinde yapalım, yarattığımız bu kitlesel güce dayanarak bir cephesel gelişme ortaya çıkaralım dediğimizde, "Hayır, bu kitle bizimdir, yirmibeş bin kişilik mitingler yapıyoruz Diyarbakır'da, Cizre'de vs." dediler. Halbuki bizden izin almadan bir tek çobanı bile etkileri altına almaları mümkün değildir. Dolayısıyla görüldü ki, bütün dostluk çabalarımıza rağmen, henüz işin gerçeğinden habersizdirler ve istismarcı bir mantığı henüz aşmamışlardır. Partimizin yarattığı muazzam siyasi etkiyi değerlendiremediği görülen Sosyalist Parti, bir

İyi biliyoruz ki, eğer PKK de Kürdistan cephesinde yenilmiş olsaydı, zindanlardan bir devrimci bile -biz de dahil- sağ çıkmazdı; hepsi idam edilirdi. Yine biliyoruz ki, idamlar 15 Ağustos 1984 Atılımı'ndan sonra durduruldu. Ve idam edilecekler arasında da en çok Dev-Solcular vardı. Eğer Dev-Sol merkezi idam edilseydi, geriye eylem yapacak tek örgütleri kalabilir miydi? Demek ki, Dev-Sol bu konuda gerçeğe saygılı olmak zorunda. Dev-Yolcular bile idam ediliyor ve sıra kendilerinin merkezine geliyordu. Ama 15 Ağustos Atılımı durdurdu. İdamlar bu defa kesin durduruldu. Çünkü, savaş cephesi halledilmeden, egemen sınıf mantığı itibariyle ve savaşın gereği olarak idamlar yanlıştır. Daha sonra da durmadan sürekli gelişen eylemlerimiz karşısında cezaevleri üzerindeki baskı yumuşadı ve daha sonra da infaz yasası çıktı. Dev-Sol da bundan yararlanarak bazı adamlarını kaçırtıp dışarı çıkarttı, örgütünü güçlendirdi ve bazı eylemler yapabildi. Burada bizim etkimiz çok dolaysız ve çok belirleyicidir.

Belirttiğim gibi, başarısızlığa uğrasaydık bizimkilerin tümü de idam edilecekti. İtirafçılar ve teslim olanlar olmuştur, gerisi idam edilmiştir. TC'nin 1984'e kadarki yaklaşımı budur. Bu, bütün gruplar için geçerli bir durumdur. Demek ki, bugün "varım" diyen sol gruplar için, PKK'nin başarısı hayatidir, belirleyicidir. Biz bunu kendilerine çok açıkça belirtmedik diye, PKK'nin gafil olduğunu veya gerçek durumu anlamadığını mı sanıyorlar? Hayır, bu doğru değildir, yanıldıklarını görmeleri gerekir. Sonuna kadar direkt etkileme ve yine sonuna kadar düzenin idam girişimlerini durdurma başarısını sağlama durumu vardır.

Evet, gerçek durum budur. Siz, bizden yararlanarak dışarı çıkmışsınız ve örgütü biraz ayağa kaldırarak bazı işler yapmışsınız. Elbette yapabilirsiniz diyoruz. Ne mutlu bize ki, biraz buna yol açtık. Fakat bu gerçekleri görmeden, kalkıp da "bizim örgütümüz yenilmedi" demekle ne amaçlanıyor? Gerçekte ise, senin yenilgin ve imhan kesindi ve bunu bizları önledi. Bunu gör, kabul et ve tekrar diril! Çünkü, bunu yapmazsan, dıştan bir etkilemeyle kendine geldiğin halde bunu değerlendiremezsen, "Örgütümüz dört dörtlüktür, hiç hata yapmadı, hep sağlam ve doğru yolda yürüdü" dersen, gerçeği göremez ve özeleştiri yapamazsın, özeleştiri yapamadığın için de hatalarının nedenlerini bulamazsın, hatalarının nedenlerini bulamazsan da bugün bize bağlı olarak yaşadığın gelişme yarın durabilir.

Böyle bir duruma ne biz müsaade ederiz, ne de düşman müsaade eder. Fakat şimdiye kadar durum böyle olduğu için, Dev-Sol gösteriş kabilinden birkaç eylem yapıyor, TİKKO da birkaç eylem yapıyor, ama gerillaya tırmanamıyorlar. Daha sürekli ve sistemli bir kitle bağına ulaşamıyorlar. Neden? Çünkü, özünde hatalarını görme, özeleştirilerini samimi bir biçimde yapma, örgütlerini yeniden organize etme, bunu amaç düzeyinde, taktik düzeyinde, yaşam tarzı düzeyinde ele alma ve bütünüyle sağlıklı bir gözden geçirme yok da ondan. Nitekim PKK, böyle yaparak başarı yolunu araladı ve şimdi de sürekli özeleştiri yöntemiyle başarıyı gittikçe derinleştirerek sürdürüyor. Ama sen, hiç PKK'de olup biteni bile anlamayacaksın, PKK'nin kendi içinde yürüttüğü muazzam savaşı görmeyeceksin ve haybeden gelip başarılara konacaksın!

Eleştiride dürüst olunmalı ve devrimci örgütsel yaşam esas alınmalıdır

Marksizm-leninizme, sosyalizme yanılmaz bir biçimde bağlı olduğunu söyleyen, hep iyi yaptığını sanan, hatayı hep başka yerde gören mantık, kendini kandıran mantıktır. Böylesi muazzam subjektif bir mantık kesinlikle yenilmiştir. Yenilginin çok açık nedenleri olduğu halde bunu görmeme, örtbas etme ve yanılgıları sürdürme, daha sonraki yenilgilere yolu aralama anlamına gelir. Nitekim eylemleri basitten karmaşığa tırmandırmama, kentlerde birkaç suikast eyleminden öteye götürememe, kırsal alanda da yozlaşmış birkaç grup olmaktan öteye gidememe durumları gayet açıktır.

Bu durumlarının bir nedeni de, bilinen PKK başarılarını oportünistçe kullanmalarının sözkonusu olmasıdır. Eğer bunu dürüstçe değerlendirselerdi ne yaparlardı? En başta PKK ile doğru temelde bir ittifaka gelirlerdi. Tabii ki ittifak durumu onları daha da güçlendirirdi. Bunu yapmak yerine, "Biz PKK'den daha iyiyiz, biz Batı'nın PKK'siyiz, Batı'nın Apocusuyuz" propagandasını yaptılar. Öte yandan ise, "Aslında PKK Kürt milliyetçisi bir örgüttür" dediler. Hatta uzun süre PKK'yi ağızlarına bile almadılar veya çok yanlış bir takım değerlendirmeler yaptılar.

Bugün bakıyoruz, işte bir Sosyalist Parti bile, "Sömürge tezi çıkmazdadır, İsmail Beşikçi çıkmazdadır, hatalı yoldadır" diyor. Peki bununla neyi amaçlamak istiyorlar? PKK mücadelesinin kendi tabanları üzerinde yarattığı olumlu etkiyi önlemeye çalışıyorlar. Sömürge tezine karşı çıkmaları, Kürdistan ülkesinin varlığını inkar etmelerinden, yani kemalizmin varyasyonlarından biri olmalarından kaynaklanıyor. Çünkü sömürge deyimi, bir ülkenin statüsünü, içinde bulunduğu siyasal statüyü tanımlıyor. Onlara göre ise böyle bir ülke yok; ortada "Doğu ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi" veya "Türkiye'nin Doğu ve Güneydoğusu" var; son dönemin moda deyimiyle "Fırat'ın doğusu" ile "Fırat'ın batısı" ve bunlardan meydana gelen bir Türkiye var. Bu, son derece kısır ve çoktan aşılmış bir tartışmadır. Ta 12 Eylül öncesinde kalan o anlamsız tartışmalardan biridir. Kaldı ki, İsmail Beşikçi'nin tezi yaşamla doğrulanmıştır ve zafere gidiyor. Böyle bir ortamda daha bunun nesini eleştireceksin? Eleştiri yapılsa bile dürüst olmak zorundadır. Bu eleştiri dürüstçe değil, gerçeği ve gelişmeyi başka türlü göstermedir. Samimi bir yaklaşım değildir, kendi yenilgisinin nedenlerini örtbas etmedir.

Bu sözde eleştirinin bir kısmına daha bakalım. "Sömürge tezi Kürt burjuva tezidir, İsmail Beşikçi Kürt milliyetçisidir" deniliyor. İsmail Beşikçi, çok mütevazi bir bilimsel çalışmanın sahibidir aslında. Ne alakası var Kürt milliyetçisi olmakla? Politik bir misyonu bile yok. İncelemeler yapıyor, yanlışlıkları da olabilir, hemen "sömürge tezi çıkmazdadır" veya "burjuva tezidir" demenin ne anlamı var? Bir kere Kürt burjuvası nedir, ne değildir? Kürt burjuvaları kimin yanındadır? Bunlar çok açık. Kürt burjuvaları ve sömürgecilerin "sömürge tezi" ile bir alakalarının olmadığını görmemek mümkün değildir. Bu tez, baştan sona kadar PKK'nin icatıdır; iki sözcükten, "Kürdistan sömürgedir" demekten tutalım en büyük ulusal kurtuluş eylemine kadar hepsi PKK'nin eylemidir. Kürt burjuvazisi nerede, Kürt ağası nerede? Ama işte kendi kendilerini kandırmak için böyle söylemek ihtiyacını duyuyorlar.

Dev-Sol da eleştiri adı altında, "PKK Kürt milliyetçisidir" vb. diyor. Bırakalım Kürt milliyetçiliği değerlendirmesini, aslında kendileri bir kozmopolitizmi ifade ediyorlar. Ulus orijininden korkuyorlar ve bir yerde kozmopolitizmi esas alıyorlar. "Hangi ulustansın" diye sorarsan cevap vermeye utanıyorlar. Çok açık ki, kozmopolitizm ulusal sorunu anlayamaz; çarpıtır, saptırır ve sürekli örtbas ettirir. Gerçekte ise PKK'nin sosyalizm ve demokrasi anlayışı, örgüt, eylem ve savaş anlayışı çok açıktır. Peki bu konuda kendileri ne durumda? Şimdiye kadar hiçbir konferans düzenlememişler, resmi bir konferans belgeleri yok. Sorumluluk düzeyi nedir, bu belli değildir. Yani durumları anlaşılmazdır. Çünkü, resmi platformu yok; onbeş yıldır bir konferansı, kongresi, bir programı, bir temel belgesi ve bir manifestosu yok.

Şimdi haklı olarak böyle oluşumlardan kuşku duyulur; böyle oluşumlar halk kitlelerine güven vermez. Başı nerede, sonu nerede, kimi muhatap alacaksın, belli değildir. Bir kişi diğerini tanımıyor; camiası, topluluğu yok, sadece bazı eylemleri var. Zaten eylemlerini de koyduk, PKK'den güç alma temelindedir. Fazla devleti hedeflemeyen, hedeflese bile sonunu getirmeyen bir yaklaşımları vardır. Sözümona çok bağlı olduklarını söyledikleri **Mahir Çayan**'ın kesintisiz devrim teorisine

uygun hareket ettikleri de yok. Çok iyi biliyoruz ki, o teoride şehir de vardır, kır da vardır. Mahirler 1970'lerin başında şehirde eylem yaptılar, Kızıldere'de kıra çıktılar. Eğer Kesintisizler'e bağlı olduklarını söylüyorlarsa, Kesintisizler şehir ve kırı içiçe görürler. Bu teoriyi yaratanlar, bunu yaşamlarıyla da kanıtladılar. Sen yirmi yıldır bunu kanıtlayamayacaksın, diğer yandan da bağlı olduğunu söyleyeceksin; bu, Mahir'lere, Kesintisizler'e ne biçim bağlılıktır?

Yine **İbrahim Kaypakkaya** ve arkadaşları, ortaya çıkar çıkmaz kıra çıktılar, birkaç kırma tüfeğiyle gerillayı yaşamak istediler. Bunlar Mao'ya çok bağlı olduklarını söylerler. Mao, 1928'de dağa çıktı, 1948'de ise dünyanın en büyük devrimlerinden birini, yani yirmi yıl içinde bu büyük halk savaşını başarıya götürdü. Bunlar da Mao kadar yapsınlar demiyoruz. Afrika 35 yılda yaptı, hatta iki yılda yapan da var. Sen de yirmi yılda gerillayı hiç olmazsa bir bölgede etkili kıl! Ama o da yok. Peki nerede kaldı Mao teorisi, nerede kaldı İbrahim Kaypakkaya direnişi? Aslında Mao adına, Kaypakkaya adına gizlenip kendilerinden bahsettiriyorlar ve Avrupa'da devrimci olmayan bir yaşamı sürdürüyorlar. Gerçekte buna klan türü bir yaşam tarzı da diyebiliriz. Dağda örgütledikleri klandır, gerilla değildir. Klan yaşamı çok geri bir toplum biçimidir. Arkadaşların yoz yaşam dedikleri şey, bence onların klan türü yaşam tarzından kaynaklanıyor. Bu anlamda daha henüz feodal topluma bile ulaşmamışlardır. Demek ki, TİKKO'nun yaşam tarzı, feodal toplumun da gerisinde bir yaşam tarzıdır, hatta köleliğin biçimlerini bile yakalayamamışlardır. Klan tipi bir aile yaşamıdır ve bu yaşam tarzı günümüzde yoktur. Bu halleriyle burjuva yaşamın yanından bile geçemezler. Peki bu tür bir yaşam biçimiyle dünyanın neresinde devrim mücadelesi geliştirilmiş ve başarıya götürülmüştür? Eğer bunlar yapabileceklerse, önce bu yaşam biçimlerini düzeltsinler.

Dev-Sol da biraz böyledir. Bunlar, sosyalizm adına bir türlü klanlaşmayı, mezhepleşmeyi, fanatizmi yaşıyorlar. Eski mezhepleri de kullanıyorlar ve çok geri aile bağlarını geliştiriyorlar. Devrimcilik adına gençleri çekip birkaç eyleme bulaştırdıktan sonra her türlü kalıba sokmaya çalışıyorlar. Dağdakiler de şehirdekiler de en yoz ve klan tipi bir yaşam içinde bulunuyorlar. Bu yaşamlarından ötürü de aileler, toplum devrimden uzaklaşıyor. Bizim etkimizi de bu biçimde kullanmaları hiç de iyi değildir. Bu açıdan, bu sorumsuz yaşamdan kendilerini kurtararak normal devrimci yaşama gelmelidirler diyoruz. Eğer buna gelemiyorlarsa, hiç olmazsa normal sosyal yaşama gelsinler, şehirlerde ve dağlarda sorumsuz ve hiçbir kuralı-kaidesi olmayan bir yaşamı sürdürmesinler. İlle de devrimcilik yapmak istiyorlarsa, devrimciliğin teorisi, pratiği, örgütlenmesi ve eylemsel yaşamı bellidir. PKK'ye bakıp bunları öğrensinler, ayıp değildir. Biz de başka devrimcilerden öğrendik ve daha geri bir toplumdan yola çıktık, daha zor koşullarda hazırlık yaptık ve örgüt kurduk. Bu çalışmayı ve bunun güçlü eylemini sürekli yürütüyoruz. Eğer bunu anlayamıyorlarsa gelsinler anlatalım, anlatmaktan da öteye, kendilerine destek verelim. "Buna da gelmiyoruz" diyorlarsa, o zaman haklı olarak, "Etkimizi suistimal etmeyin" diyeceğiz. Bu hareketlerin de değerli direnişçileri vardır; "Devrimcilerin anısını suistimal etmeyin" diyeceğiz. Yine halkların ayağa kalkışı vardır; Kürdistan halkı PKK diyerek kalkıyor ve düzeni çatırdatıyor; "Bu gelişmeyi de istismar etmeyin" diyeceğiz. Dağları yeni bir yaşama açıyoruz, kentlerde halkı serihildana kaldırıyoruz; "Dağları çürümüş bir yaşam alanına dönüştürmeyin ve kentleri de kötü kullanmayın" diyeceğiz.

Yenilgi ve hatalardan ciddi dersler çıkarılmalıdır

Çok açık ki, PKK'nin, Kürdistan'da geliştirdiği ve devleti işlemez duruma getiren mücadelesinin Türkiye'ye yansımasına karşı sorumlulukları vardır. Eğer doğru temellerde halkı yararlandırmayı esas alırlarsa, sonuna kadar biz buna yardımcı oluruz; fakat bunu istismar ederlerse, yanlış kanallara akıtırlarsa, o zaman Türkiye halkı adına biz buna göz yumamayız. Bu tür durumlara "dur" diyeceğiz. "Bunda halkın çıkarları ve halkların ittifakları vardır, biz bunu ispatlamışız, siz de gelip kendinizi ispatlayacaksınız, ispatlamaz ve tutumunuzda ısrar ederseniz buna sessiz kalmayacağız" diyeceğiz.

Nitekim Türkiye sorunları üzerinde yoğunlaşmamız ve yeni çalışmaları gündemleştirmemiz bu derin ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Yirmi yıl bekledik; hatalardan ders çıkarsınlar, yetmezliklerini gidersinler, yeterli hazırlık yapsınlar, öncelikle de durumlarını özeleştirisel değerlendirsinler, devrimcilerin mirasını kötü kullanmasınlar, dost-düşman ayrımını doğru yapsınlar ve iyi hedefler çizsinler diye. Fakat beklentimiz gerçekleşmedi; yapmadılar. Tam tersine, her şeyi daha da birbirine katıp karmakarışık hale getirdiler. Yol, yöntem ve devrimci yaşam diye bir şey tanımayarak sorumsuzluğun alası içine girdiler. Bütün bunları bilerek veya bilmeyerek geliştirmelerine artık son derken, devrimci sorumluluğun gereklerini yerine getirmek istiyoruz.

Bu kadar büyük devrimci potansiyel, bu kadar devrimcinin ahı ve gördüğü işkence, bu kadar şehit kanı orta yerdeyken, böyle uzun süre başarısız örgütlenmelere, yaşam ve mücadele tarzlarına göz yumulamaz.

Ortada bir Dev-Yol örneği var; yirmi yıldır devrimciler örgütü yok, bir kuruluş toplantısı yok, bir merkezi yok, bir örgütsel yaşam tarzı yok, bir eylemi yok. Peki bu nedir? Dev-Yol bir eğilimmiş! Böyle eğilim olmaz. Bu, devrimcilik adına içine girilecek en utanmaz bir eğilimi ifade eder. Eğer bazıları bunun sorumluluğunu taşıyorlarsa, bu onların en utanmaz oportünistler, devrim sahtekarları, ikiyüzlüleri ve sorumsuzları olduklarını gösterir. Birisi sana bir tokat vursa, sen de onun karşısına dikilirsin. Mademki düzen sana bu kadar vurmuş, o halde sen de bir şeyler yap! Tabanın bu kadar büyükse buna bir örgütlenme, bir hareketlilik getir. Yanlışın varsa düzelt, doğruların varsa harekete geçir. On yıl geçti yapma, onbeş yıl geçti yapma, peki ne zaman yapacaksın? Çok açık ki, bu tür oluşumlara, haklı olarak her şey denilebilir, ama asla devrimci oluşum denilemez.

Yine Dev-Sol, silahlı mücadele mi yapmak istiyor, "Kesintisizleri esas alıyorum" mu diyor veya "Benim tezlerim var" mı diyor; o halde neyi varsa döksün ortaya. On yıl geçti, niye tezleri hayata geçmiyor? Şehir ve kır mı diyor; peki nerede şehir, nerede kır? Basitten karmaşığa doğru mu diyor; peki basit nerede, karmaşık nerede? Dağlar mı veya silah mı az, insan mı yok, örgütünü mü kuramıyor, sorun neredeyse açıklasın. Yani açıklık ilkesini, yine halka karşı, devrimcilere karşı, kendine karşı bir hesap verme olayını mutlaka gerçekleştirsin ki, dürüstlüğüne insanlar, halk içten inanabilsin.

Bir başkası TİKKO'nun durumudur. Kırda gerilla olduğunu söylüyor, ama bu gerilla Dersim'den bir türlü niye çıkamadı? Dersim'deki de gerilla mıdır, yoksa orada bir klan yaşamı mı vardır? Yirmi yıldır bu gerilla niye bir sıçrama yapamadı? Niye hep darbe yedi? Bir ilerlemeye neden yol açamadı? Daha böyle birçok konu vardır. Eğer birazcık inandırıcı olmak istiyorsa, bunları izah etmesi ve de hesabını vermesi gerekir.

Diğer taraftan siyasi mücadeleyi esas aldığını söyleyenler, şimdiye kadar bir legal partiyi bile doğru dürüst niye kitleselleştiremediler? Niye ciddi hiçbir kitlesel eylem gerçekleştiremiyorlar, burjuva parlamentosuna niye bir tek kişi bile sokamadılar? Bizim etrafımızda dört dörtlük tecrit çemberleri, duvarları örüldüğü halde biz nasıl bu düzeye geldik de kendileri gelemediler? Sen, yirmibeş yıllık, yetmiş yıllık siyasi çalışmayı esas alacaksın da, parlamentoya tek bir kişi sokamayacaksın! Bu ne biçim solculuktur? Peki bunların hiç mi hataları, eksiklikleri yok? Bir gün buna eğilip gereken değerlendirmeyi yapmayacaklar mı? Doğru yolda ilerlemeyi ve ittifak yapmayı bilmeyecekler mi?

Böyle irili-ufaklı bir yığın başka grup da var. Elbette sosyalizm öğretisi iyi öğrenilerek gruplaşılabilir. Ama orta yerde darbeler, karşı-devrimci hamleler var; bir oldu, iki oldu, üç oldu, karşı-devrim habire hamle yapıyor. Peki yirmi yıldır bu gruplar dar grup olmaktan niye çıkamıyor? Birisi çıksın parti olsun ve başı çeksin. Niye habire bölünme ve güçsüz düşme durumu yaşanıyor? Bu bir kader midir? Bunun birtakım nedenleri yok mudur? Niye bu nedenlere eğilinmiyor? Birleşmek, sağlıklı bir birliğe gitmek ve halkın alternatifini oluşturmak imkansız mıdır? Yaratıcı bir devrimci ortaya çıkmayacak mı? Mevcut durumu yirmi yıl daha yaşamak kader midir? Bunu diyenlerin normal bir vatandaş yaşamına geçmeleri daha doğru değil mi? Eğer devrimcilik deniliyorsa, o halde devrimcilik ateşle oynama sanatıdır, düşmanı yakma, düzeni devirme hareketidir. Eğer yirmi yılda düzenden bir taş bile sökemiyorsa ve habire düzeni güçlendiriyorsa, peki bu ne biçim düzeni zayıflatma ve yıkma hareketidir?

Evet, zorlarına gitmesin ama, bir taciz hareketi bile olamadı Türkiye devrimci hareketi. O zaman, haklı olarak kendine yönelmesi, gözden geçirmesi ve mutlak sağlam bir yerden tutması gerekiyor. Birlik gerekiyorsa birlik, cephe gerekiyorsa cephe, parti birliği gerekiyorsa parti birliği, hazırlık gerekiyorsa hazırlık, eylem zamanı değilse eylem öncesi hazırlık, eylem zamanı ise eylem olmalıdır. Eylemde en çok siyasal sonuç yaratıcı olanı hangisiyse o seçilmelidir. Doğru kitle çizgisi gerekiyorsa o çizgi yaratılmalıdır. Bunları söylerken biz, alelacele bir doğrultuya girilsin demiyoruz. Uzun soluklu, doğru ve tutarlı bir istikamete girilsin istiyoruz. Şimdi Kürdistan devrededir; sıkışıldı mı Kürdistan'a çekilinebilir, araç-gereç gerekli oldu mu ordan rahatlıkla alınabilir, eğitim yapılabilir. Bu durum gözönüne getirildiğinde her şeyin yapılabileceği açıktır. Kaldı ki, devrimin kendini hazırlaması ve yetkinleştirmesi için Türkiye'nin dörtbir tarafı açılmıştır. Bundan yararlanmak gerekir. Düzeni çöküşün eşiğine getirmişiz; bunu değerlendirmek lazımdır. Başarılı örgüt ve eylem modeli var ortada, bunu PKK yapıyor, o halde doğru sonuç çıkarmak ve uygulamak gerekir.

Bunlar bir devrimcinin yerine getirmesi gereken asgari görevlerdir. Sadakatle, yaratıcı ve ölçen-biçen bir biçimde küçük bir grup bile işe başlasa, bu aşamadan sonra rahatlıkla önemli sonuçlara ulaşabilir. Bizim buradaki eleştiri ve değerlendirmelerimizin özü de budur, başka hiçbir yöne çekiştirmemek gerekir. Mücadelemizin muazzam etkisi altında olan Türkiye'deki emekçi sınıf ve özellikle aydın-gençlik bugün bir beklenti içindedir. Biz, onların beklentilerinin boşa çıkarılmaması için gerekenleri yapacağız. Ve en önemlisi de, kendini gözden geçirmeyen, aslında yenilmiş oldukları halde yenilmez olduklarını söyleyen, devrimci, demokratik ve sosyalist özellikleri olmadığı halde öyle olduklarını iddia eden ve dolayısıyla bizi de istismar ederek Türkiye gençliğini, halkını, emekçilerini doğru olmayan bir yolda etkilemeye çalışanların önüne geçeceğiz. Ya kendilerini gözden geçirip düzeltecekler ya da kendileri aşılarak direnişimizin olumlu etkileri Türkiye halkının saflarına taşırılacaktır.

Biz, Türkiye'deki devrimcileri de, eski ve yeni, hatalı ve hatasız, yanılgılı ve yanılgısız olanların hepsini, bir kez daha bu temelde durum değerlendirmesi yapmaya, PKK'nin yürüttüğü hareketi kavramaya ve kendilerini her türlü ittifaka açık hale getirmeye, PKK'nin yürüttüğü mücadelenin Türkiye üzerindeki etkilerini doğru görmeye ve kendi pratiklerini bundan doğru yararlandırmaya, bu temelde doğruları daha da açığa kavuşturup esas almaya, en önemlisi de, yerine getirilemeyen görevleri bu kez daha kararlı bir şekilde ve kişiliğini tam vererek yerine getirmeye, devrimci yaşama tam ve sürekli gelen bir devrimci kişiliğe ve bunun örgütüne ulaşarak mücadele etmeye ve başarmaya çağırıyoruz.

Devrimci görevlere başarıyla sahip çıkalım

Yaptığımız bu eleştiriler, şimdiye kadar görevlerini erteleyenlere, görevlerini yapmaya güç yetiremeyenlere güven vermek ve üzerlerine düşeni yapmalarını sağlamak içindir. Türkiye hem stratejik ve hem de taktik düzeyde mutlaka devrimci gelişmeye uğratılması gereken alandır diyoruz. Ve böylece bütün devrimcilerin, Türkiye ortamından kaynaklanan devrimci görevlerine sahip çıkmasını istiyoruz. Var olan çeşitli sosyalist ve devrimci kişi, grup ve partileri, bu temelde sorunları yeniden gözden geçirmeye, eğer parti birliği gerekiyorsa parti birliği temelinde, bu güncel değilse cephe birliği temelinde birleşmeye, yaşanmış olan bunca tecrübeden sonra artık mutlaka doğruları bulmaya, doğrularda ısrarlı hareket etmeye, bunun için amaç kadar araçları da doğru seçmeye, yaşam tarzını ve vuruş tarzını doğru belirlemeye, böylece devrim şehitlerinin de anısına bağlılığın gereklerini yerine getirmeye, oldukça iyi niyetlerle inandığımız çok sayıda grup bünyesindeki devrimcilerin muazzam çaba ve direnişlerine layık ve saygılı olmaya, bunun somut ifadesi olarak başarılı bir devrimci çalışmaya yönelmeye çağırıyoruz.

Çok açık ki, karşımızda her türlü gerici, faşist ve sağ örgütlenme, düzenin en çürümüş partileri yeniden halklarla dalga geçmeye ve meydan kendilerine kalmışçasına ortalıkta cirit atmaya devam ediyor. Bu durumun da bir gereği olarak tüm devrimcileri, hiç olmazsa bunlara karşı halkın seçeneğini tam temsil eden, geçmişten çıkarılacak dersler ışığında emeğin örgütlenişini ve direnişini başarıya imkan kılacak bir temelde düzenlemeye yol açan bir çalışmanın sahibi olmaya, PKK'nin Kürdistan'da büyük gelişmelere yol açan ve giderek Türkiye'yi de devrimle ayağa kaldırmaya götüren etkisini anlamaya, görmeye, değerlendirmeye ve bundan doğru sonuçlar çıkartarak üzerlerine düşeni yapmaya çağırıyoruz.

Gerçek enternasyonalizm, halkların ortaklaşa ve omuz omuza mücadelesini isteme tutumu budur. Gerçek örgütsel dayanışma budur. Halklar için, hiçbir lafazanlıkla örtbas edilemeyecek olan gerçek kurtuluş yolu budur. Hiçbir teorik gerekçe, hiçbir farklı değerlendirme, bunca açık bir gerçeği ortadan kaldırmaya veya başka türlü göstermeye yetmez. Bunca şehit kanı pahasına, oldukça zorlanmış, fakat başarıya gelmiş mücadele tarzına saygılı olmanın biricik ifadesi, ondan doğru sonuçlar çıkarıp yararlanmaktır. Bunu zamanında yapmayanlar, daha büyük yenilgilerin ve acıların içinde kendilerini bulurlarsa, buna şaşmamaları gerekir. Ya karşı-devrim tarafından ya da devrim tarafından bu durumu yaşarlarsa, bunun sorumlusunun sadece ve sadece kendileri olacağını bilmeleri gerekir. Devrim, aman dinlemez bir harekettir. Eğer uyar ve gerekeni yaparsan, yürürsün. Yok eğer uymazsan, sağından ve solundan yapışır gibi görünürsen altında ezilirsin. Bunun da sorumlusu yine kendin olursun.

Demek ki, önümüzdeki dönemin üzerine yürürken, PKK'nin Kürdistan'da doğru önderlik esaslarıyla yürüttüğü mücadelenin yol açtığı büyük gelişmelere Türkiye sahasında verebileceğimiz en iyi cevap, bu gelişmenin yarattığı etkiyi, yani düzen saflarında yol açtığı dağınıklığı subjektif planda da değerlendirmek, doğru bir devrimci teori, perspektif ve taktik düzenlenişe, yani örgüt ve eylem hattına ulaşmaktır. Bu yapılırsa, Türkiye halkı için de en iyisini gerçekleştirmiş oluruz. Ve böylece Türkiye devrimcilerinin yaşadığı bunca acıya, akıttığı bunca kana ve yine devrimci yaşam tarzına en iyi karşılığı vermiş oluruz ki, bundan da ancak ve ancak devrimciler ve halklar yararlanırlar ve mutlu olurlar.

Biz, Türkiye'deki devrimcileri de, eski ve yeni, hatalı ve hatasız, yanılgılı ve yanılgısız olanların hepsini, bir kez daha bu temelde durum değerlendirmesi yapmaya, PKK'nin yürüttüğü hareketi kavramaya ve kendilerini her türlü ittifaka açık hale getirmeye, PKK'nin yürüttüğü mücadele-

Devamı 27. sayfada

1991 Atılımının öncü komutanları...

Baştarafı 8. sayfada

olayı karşısındaki sağlam duruşu ve kararlı yürüyüşünden dolayıdır. Tutarlılık ilkesine bağlı kalmak ve sözünün eri olmak için yoldaşlarından çok kendine yönelebilen, kendisiyle savaşımı sürekli kılıp bunu gerçek düşmana karşı öldürücü bir silaha dönüştürebilen ender yoldaşlardandır.

Devrim yolunda son nefesine, kanının son damlasına kadar yılmadan yürüyeceğine dair kararlılığını yine kendi kaleminden okuyalım:

"Ulusal kurtuluş mücadelemizin içinden geçtiği sürecin devrimci görevlerini yerine getirmek için, geçmiş mücadele tarihimizde meydana gelen parti ve halk karşıtı anlayışları tekrardan da olsa bilince çıkarmak, önemli bir hususu teşkil etmektedir. İster sağ, ister sol anlayışlar olsun, hepsi aynı noktada birleşmektedir. Önderlik gerçeğine ulaşmama ve partileşmemede diretmek, tutucu davranmak, örgüte gelmemek gibi anlayışlar, partimizi uğraştıran, hedeflere ulaşmada hızını düşüren iç anlayışlardır. Hiçbir zaman düşmanın şu veya bu düzeydeki varlığı, bizim gelişmemizi bugüne kadar engelleyemedi. Ama, iç engellerin mücadeleyi sekteye uğrattığı bilinmektedir. Bu anlayışların kaynakları, elbetteki tarihi ve sosyal temelleri bulunmaktadır. Fakat ne olursa olsun, halkın zaferi için hiç bir kişisel endişeye düşmeden, bunlara yer vermeden devrimci görevlerin üstüne yürümek, parti ve halk çıkarını her şart ve koşul altında savunmak ve gereklerini yerine getirmek benim için esas teşkil edecektir. Layık olmasını bileceğim. Bu konuda önümde herhangi bir engel görmüyorum. Geçmişin acısını dindirmek için pratikte işlere öncülük etmek, düşmana karşı savaşı geliştirmek ve tüm Kürdistan'ı boydan boya kızıllaştırmaktan başka bir yol ve çare yoktur. Kendimde bulunan iç engelleri, aşılamayacak, çözülemeyecek engeller olarak görmüyorum. Partiden ve IV. Kongre'den alacağım güçle, kendime amansızca yükleneceğim ve taktik ustalığa ulaşacağım kesindir.

(...) IV. Ulusal Kongre'ye giderken kongrenin alacağı kararlara bağlı kalacağıma, bunları uygulamak için tüm gücümü seferber edeceğime dair başta Parti Önderliği'ne, partiye ve halka, devrim şehitlerine, dağ ve zindan direnişçilerine söz veriyorum. partinin ilerisi için bana vereceği her türlü görevi yerine getireceğime and içiyorum."

İşte IV. Ulusal Kongre'ye gidilirken **Hayri** yoldaşın devrim karşısındaki duruşu böylesine heybetli, böylesine güven verici ve böylesine sağlamdır. Ruhen, yürek dokusu devrimi ve zaferi yaşamaktadır. Bu yapısı IV. Kongre sürecinde daha da gelişir ve olgunlaşır. Bunun bir yansıması olarak kongrede PKK-MK ve Askeri Konsey üyeliklerine seçilir. Gerçekten duruşu kadar, kongre sonrası yürüyüşü de kahramancadır. Heybetlidir. Yeni savaş cephesi Garzan'dır. Ancak kış dolayısıyla, gidiş bahara kalmıştır. **Hayri** yoldaş kış süreci boyunca, Botan Eyaleti'ndeki bazı kamplarda eğitim faaliyetleri örgütleyip yürütür. Ek olarak Körfez Savaşı dolayısıyla çeşitli alanlara gidecek birliklerin güvenlik içinde gitmelerini düzenleme görevlerini omuzlar. Kongre sonrası ilk elden böylesi yüce görevleri büyük bir coşku ve sorumluluk bilinciyle yerine getirir. Bu süreçte Bestler mıntıkası **Hayri** yoldaşın temel üslenme alanıdır.

1991 yılı Mart'ında Garzan'a yürüyüş başladığında, **Hayri** yoldaş Eyalet Komitesi üyesi ve Garzan 2. Bölge Komutanı'dır. **Mervan** yoldaş ve birliğinin ardından, 1991 yılının Nisan ayı sonlarına doğru **Hayri** yoldaş ve komutasındaki birliği de Garzan'a varır. Yolculuk oldukça çetin geçmiştir. Fakat **Hayri** yoldaşın güven ve cesaret veren varlığı, bu çetinliği kolaylaştıran faktörlerin başında gelmektedir. Yolculuk boyunca birliğinin moralini sürekli yüksek tuttuğu gibi, disiplin ve nizamı da pür dikkat elden bırakmamıştır. Netice itibariyle yürüyüş başarı ile gerçekleştirilerek, gerilla gücümüz eyalete konumlandırılabilmiştir. Ancak görevin en zor ve esas safhası bundan sonra başlamaktadır. IV. Kongre'de verilen sözler vardır. Bu sözlerin eri olunacak ve kongre kararları savaş tarzında eyalete taşırılacaktır. Bu, askeri-siyasi atılım demektir. Pratiğe bu bilinçle yürünür.

Garzan Eyaleti'nin ilk büyük askeri eylemi **Hayri** yoldaşın komutası altında gerçekleştirilir. Geliyê Şex Cuma eylemi olarak da anılan bu eylemde 9 düşman askeri öldürülüp, düşman birliği bozguna uğratılmıştır. Bu eylemin askeri sonuçlarından çok, yarattığı siyasi etki önemlidir; bu eylem, sömürgeci ordu güçleri ve işbirlikçilerini derinden sarsarken, tüm yoldaşlara ve yurtsever halkımıza cesaret ve güven aşılamıştır. Eyalet genelinde hareket ve atılım devam eder. **Hayri** yoldaşın, şehir örgütlenmesinin geliştirilmesi ve serîhildanların Garzan'da da yükseltilmesi için yoğun çabası ve girişimleri vardır. Ve bunlar, istenen düzeyde olmasa da sonuç verir.

Hayri yoldaş esas olarak Garzan Eyaleti 2. Bölge'de siyasal, askeri ve örgütsel çalışmalarını sürdürürken, **Dr. Kendal** yoldaşın şehit düşmesiyle birlikte 3. Bölge'nin sorumluluğunu da omuzlar. Bu süreçte yoğun emek harcayarak **Dr. Kendal** yoldaşın boşluğunu kısa sürede doldurur. Birçok askeri eylem ve serîhildanı örgütleyip gerçekleştirir. Karar vermiştir, onuru çiğnetmeyecektir. Değerli kayıplarımıza karşın Garzan Eyaleti de 1991 yılını zaferle kapatmanın coşkusu ve moralini yaşamaktadır. Gerilla birliklerimiz kışı karargahlarında, 1992'de yapacağımız atılımların hazırlığı ile geçirmektedirler. **Mervan** yoldaşın beklenmedik şahadeti üzerine 1. Bölge'nin yönetimini de birinci dereceden üzerine alan **Hayri** yoldaş, Garzan Eyalet Komutanı olarak sevk ve idareyi, koordineyi yeniden düzenlemek, bu konuda kopukluğu önlemek için kışın çetin koşullarına aldırış etmeden işe koyuldu. Talihsizlik, O'nu tam da bu esnada yakaladı. Tatvan bölgesinde diğer yoldaşları ile ilişki kurmak ve durumları değerlendirmek için buluşma noktasına giderken, üzerine düşen çığın altında kalarak 3 yoldaşı ile birlikte can verdi.

Evet, Paris'te başlayan devrimcileşme ve vatana dönüş hareketi, böylece Tatvan dağlarında, soylu ama talihsiz bir şahadetle noktalanmış oldu. **Hayri** yoldaş bir devrim kartalı olarak elbette, karın altında böyle talihsizce can verecek biri değildi. O'na sömürgeci ordu güçleri ile giriştiği çarpışmada bir şahadet kuşkusuz daha çok yakışırdı. Aynı şey karın altında ezilip boğularak can veren **Vacip, Reşit** ve **Kendal** yoldaşlar ile **Rüstem** adlı yurtsever bir köylümüz için de geçerlidir. Ama böyle olması **Hayri** yoldaşın şahadetinin anlam ve değerinden hiçbir şey alıp götürmemektedir.

O, canını devrimimize katık ederek, IV. Ulusal Kongre'de verdiği sözü tuttu ve son nefesine kadar partimiz için, halkımızın özgürlüğü için yaşadı. Elbette hala yapacağı büyük işler, yerine getireceği büyük görevler vardı. Bunlar için yaşamayı çok isterdi. Ama artık yaşamadığına göre, onları yapmak, **Hayri** yoldaşın silahını alıp devrimi zafere götürmek, bağımsız ve demokratik Kürdistan'ı yaratmak, O'nun askerleri ve yoldaşları olan bizlere düşmektedir.

1992 yılını, **Mervan** ve **Hayri** yoldaşların anısına bağlılığın bir ifadesi olarak, TC'ye zehir edecek ve bu yılı görkemli bir devrim, bir zafer yılı haline getireceğiz. Bu da bizim, **Mervan** ve **Hayri** yoldaşlara namus sözümüzdür.

- Kahrolsun faşist Türk sömürgeciliği!

- Kahrolsun her türlü işbirlikçilik ve ihanet!

- Mervan ve Hayri yoldaşlar ölümsüzdür!

- An serkeftin an mirin!

Türkiye'de yeni bir devrimci süreç başlarken...

Baştarafı 26. sayfada

nin Türkiye üzerindeki etkilerini doğru görmeye ve kendi pratiklerini bundan doğru yararlandırmaya, bu temelde doğruları daha da açığa kavuşturup esas almaya, en önemlisi de, yerine getirilemeyen görevleri bu kez daha kararlı bir şekilde ve kişiliğini tam vererek yerine getirmeye, devrimci yaşama tam ve sürekli gelen bir devrimci kişiliğe ve bunun örgütüne ulaşarak mücadele etmeye ve başarmaya çağırıyoruz.

Kendi pratiğimize dayanarak söylüyoruz ki, mücadeleye böyle yaklaşanlar ve kendini bu temelde mücadeleye verenler, iç ve dış engeller ne olursa olsun, yine koşullar nasıl olursa olsun başarabilirler; başarmaları önünde ciddi hiçbir engel olamaz. PKK, bu konuda tarihi bir deney yaratmış, başarıya gitmenin temel durumunu sağlamıştır. Buna layık olmaya çalışalım ve mutlaka başaralım diyoruz. İnanıyoruz ki, bu temelde Türkiye ortamı üzerine gidenlerin başarısı kesindir. Biz, bu temelde görevlerinin üzerine gidenlerin sürekli yanında olacağız. Bu temelde görevlerinin üzerine yürüyenler de, halklarımızın kurtuluşuna giden yolda en doğrusunu yapmış ve başarmış olacaklardır.

Türkiye devrimine bu temelde yönelirken, bunun yeni bir adım, ama sağlam temelde başlayan bir adım olacağına inanıyoruz. Kendimiz de bu devrime çok yüklendik, çok şey aldık ve çok şey verdik; bundan sonra da bu temelde güvenmeye, desteklemeye ve başarıyı sağlamaya büyük özen göstereceğiz. Milliyet ayrımı yapmaksızın bütün devrimcileri, görevlerine bu temelde yönelmeye ve mutlaka başarmaya çağırıyoruz.

12 Ocak 1992

"Yersiz kayıplara yol açan eksiklik ve ...

Baştarafı 13. sayfada

Sorun, devrimin olup olmayacağına inanmama değildir. Kürdistan devriminin zaferle taçlanacağı zaten kanıtlanmıştır. Sorun, partiye layık olmayan, partinin hak etmediği, partilileri üzüntüye boğan bu acı olayların, darbelerin telafi edilip edilmemesi sorunudur. Bizi kaygılandıran, acı ve üzüntüye boğan, bu durumun varlığıdır. Yoksa şahadetlerin yaşanması değildir. Elbetteki Kürt halkı gibi tarihte bunca zulüm ve baskı altında olan bir halk ulusal bağımsızlık mücadelesine kalktığında ve bunu da savaşla gerçekleştirmek istediğinde kan dökecek, şehit verecek. Yüzler, binler değil, belki yüzbinleri, milyonları kaybedeceğiz. Eğer düşmanımız da atalarından kendisine miras kalmış barbarlığın, vahşetin ve talancı geleneğin sahibiyse, bu durum hem olasıdır hem de doğaldır. Bunlar olacak diye titremiyoruz. Üzüntümüzün kaynağı bunlar değildir, bizi feryat etmeye götüren de bunlar değildir; yalnız ve yalnız, anlamsız kayıplardır.

Şahsımız adına söylemek gerekirse; bu aldığımız sorumluluğa kutsallık derecesinde yaklaşıyoruz. Bu sorumluluğa ve bu sorumluluğu veren partiye layık olmanın savaşımını veriyoruz. Uzun süredir yürüttüğümüz bu savaşımda yılmadık, yorulmadık ve mücadelenin, halkımızın kurtuluşu için vazgeçilmez bir araç olduğunu bildiğimiz için bıkmadık. Bu savaşın zorluklarından kaçmadık, risklerinden ürkmedik. Tüm gereklerini büyük bir içtenlikle yerine getirmeye çalıştık. Şimdi de öyle. Şimdi de kendimize güveniyoruz, kendimizi güçlü hissediyoruz. Birşeyler yapmanın isteği ve coşkusu var. Şu ana kadar olduğu gibi, bundan sonra da partiye ve Parti Önderliği'ne, şehitlere ve direniş abidelerine bağlı kalmanın, onlara layık olmanın, emir ve talimatları ışığında hareket etmenin sözü var. Bu sözü, burada da yenilemek istiyoruz.

Ama bir şey yok; bu vahim durumlara, hatalara, eksikliklere artık dayanma gücü yok. Olup bitenleri doğal karşılayarak kabul etmenin ve daha da sürdürülmesine izin vermenin cesareti yok. Aynı hataların, aynı eksikliklerin bir daha, bir daha özeleştirisini vermenin düşkünlüğü yok. Artık anlamsız yere genç insanların kanına girmenin nasırlaşmış yüreği yok. Çocuğunu saflarımıza gönderip kısa bir süre sonra cenazesini alan ananın, bacının gözyaşlarına dayanacak yüreğimiz yok.

Yoldaşlar, biz görevden istifa etme hakkını kendimizde görmüyoruz. Böyle bir talebi savaştan kaçkınlık ve halka ihanet etme olarak görüyoruz. Görevi kutsal olarak kabul edip, gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. Fakat, bu büyük görevin gereklerinin ancak tümünüzün destek ve dayanışmasıyla yerine getirilebileceğine inanıyoruz. Daha iyisini yapmaya aday olanlar varsa, onlara her türlü şansı tanımayı parti ahlakının bir gereği olarak görüyoruz. Bu halkın kan-revan içinde olduğu bir ortamda kariyer peşinde koşmayı soysuzluk olarak değerlendiriyoruz. Bu nedenle, yanınızda da yürümeye varız, arkanızda da yürümeye varız. Yanınızda yürürken desteğinize ihtiyacımız var. Arkanızda yürümeye layık görürseniz, her türlü desteği sunacağımıza devrimci onurumuz üzerine söz veriyoruz. Yeter ki mücadele gelişsin. Yeter ki, bu kutsal savaş gelişsin.

Öyleyse gelin birlikte yanlışları düzeltelim. Bu tahribatları, bu vahim gelişmeleri ortaya çıkaran kaynakları kurutalım. Örgüt yapımızı arıtarak netleştirelim, sağlamlaştıralım. Bu örgütle, düşmana hak ettiği dersi verelim. Bu örgütle, şehitlerimizin intikamını alalım. Bu örgütle, Parti Önderliği ve partinin ışıklı yolunda yürüyelim. Bu örgütle, halkımızın güven ve cesaret kaynağı olalım; birlik ve beraberlik çekirdeği olalım. Bu örgütle, halkımızın özgürlüğünü ve bağımsızlığını biraz daha yakınlaştıralım. Bu ise tarihin, partinin, halkın ve bu halkın kurtuluşu için kutsal bedenlerini toprağa düşürmekten kaçınmayan şehitlerimizin emridir. Gün, bu emri layıkıyla yerine getirme günüdür.

Tüm partililerin, tüm çalışanların ve tüm savaşanların parti hattında birleşeceklerine olan güven ve inancımızla mektubumuza son verirken, tüm yoldaşları, çalışanları ve savaşanları selamlıyor, onlara olan saygı ve sevgimizi belirterek, devrimci çalışmalarda üstün başarılar diliyoruz.

3 Kasım 1991

V.i.S.d.P:
H. Barcedoğmuş
Vogelsangerstr. 286
5000 Köln 30

Yazışma Adresi:
Serxwebûn
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Hesap numarası:
Stadtsparkasse - Köln
Konto Nr.: 27 93 29 53
BLZ: 370 501 98

Avustralya	5.00 A$	Hollanda	4.50 hfl.
Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

Midyad, Nisêbîn, Hezex, Êlih, Şirnex, Cizîra Botan, Misric ve Kerboran'da onbinler tek ses, tek yürek:

"Berxwedan jiyan e"

1. 24 Ocak 1992: Êlih (Batman) il merkezinde, Qûbîn (Beşiri) ilçesinin Fekiran köyü muhtarı **Hüseyin Pamukçu**, kontr-gerillanın saldırısı sonucu yaşamını yitirdi.

2. 30 Ocak 1992: Farqîn (Silvan) şehir merkezindeki düşman kurum ve kuruluşlarına yönelik, ARGK gerilla birliği bir baskın düzenledi. Otomatik silah ve roketlerin kullanıldığı eylemde 11 düşman askeri öldürülürken, 20'ye yakını da yaralandı.

3. 6 Şubat 1992: Nisêbîn (Nusaybin) ilçesinde arabası içinde yaylım ateşine tutulan **Necim Yarıcı**, kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

4. 8 Şubat 1992: TC'nin mazot yasağını protesto etmek amacıyla 400 civarında kamyon sürücüsü, Cizîra Botan (Cizre)'dan Xebûr (Habur)'a doğru bir yürüyüş başlattı. Cizîra Botan'dan Girgê Amo (Silopi)'ya araçlarıyla birlikte gelen yürüyüşçüler, Xebûr'a yöneldiler. Yolda düşman barikatıyla karşılaşan eylemciler, barikatı aşamayınca, Cizîra Botan'a geri dönerek, 15 dakika yolları trafiğe kapattıktan sonra, eylemlerine son verdiler.

5. 9 Şubat 1992: İstanbul'un Kadıköy ilçesi Fenerbahçe semtindeki orduevi, Kürdistan dağlarının havadan bombalanmasına misilleme olarak, Kürdistanlı yurtsever gençlik tarafından bombalandı. Olayda 2 asteğmen, 2 asker ve çeşitli rütbelerde toplam 8 ordu mensubu yaralandı. Daha yüksek olan asıl kayıplar ise gizlendi.

6. 10 Şubat 1992: Cizîra Botan'da düşman güçleri, hedef seçtiği aileler ile 8 Şubat gösterisine katılan 150 araç ve sahiplerini rastgele silah ve panzerlerle taradı. Kurşun almayan ve hasar görmeyen evin kalmadığı saldırı esnasında 11 yaşındaki kız çocuğu Newroz Şahmaz, 21 yaşındaki M. Nuri Kirek ile 8 yurtsever yaralandı, çok sayıda araç da tahrip oldu.

7. 10 Şubat 1992: Dep (Karakoçan) ile Dersim arasında bulunan Çemê Perî (Perisuyu) yakınlarında ARGK gerilla birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada ARGK'nin kahraman bir savaşçısı şehit olurken, 1 düşman assubayı öldürüldü.

8. 10 Şubat 1992: Êlih'te bakkal dükkanı işleten **Metin Elekçi**, üç kontranın sopalı saldırısına uğradı. Yaralı olarak hastaneye kaldırılan Elekçi, kısa bir süre sonra yaşamını yitirdi.

9. 10 Şubat 1992: Êlih'te, bir taksi durağı önünde bekleyen lise öğrencisi M. Nuri Ekinci, bir grup kontranın sopalı saldırısına uğradı ve ağır yaralandı. Aynı anda bir araca da molotof kokteyl atılarak tahrip edildi.

10. 11 Şubat 1992: Cizîra Botan'da ARGK'ye bağlı bir gerilla birliğimiz, şehirlerarası otobüs terminali çevresinde üslendirilen polis panzerlerine yönelik bir saldırı gerçekleştirdi. Atılan roketin isabet almasıyla bir panzer tamamen tahrip edildi. Olayda 6 özel tim elemanının öldürüldüğü ve birçoğunun da yaralandığı bildirildi.

11. 12 Şubat 1992: Dep ile Mêzger (Mazgirt) arasında Çemê Perî çevresinde ARGK gerilla birliği ile düşman arasında ikinci bir çatışma yaşandı. 13 Şubat gününe kadar süren çatışmada, 1'i yüzbaşı olmak üzere toplam 22 düşman askeri öldürülürken, 6 ARGK gerillası da kahramanca direnerek şehit düştü.

12. 12 Şubat 1992: Riha (Urfa)'da Eyyubiye ve Şehitlik semtlerinde bulunan polis karakolları akşam saatlerinde ARGK gerillalarının namlularına hedef oldu. Atılan bombalar ve açılan ateş sonucu düşman güçlerinden çok sayıda ölü ve yaralının olduğu bildirildi. Karakollara yönelik baskın eyleminin gerçekleştirildiği anda, İş Bankası Urfa Şubesi de bombalandı. Sabaha karşı da Yapı Kredi Bankası Urfa Şubesi'ne bomba yerleştirildi.

13. 13 Şubat 1992: Cizîra Botan merkezini basan ARGK gerilla birliği, sömürgeci Türk devletinin jandarma ve polis karakollarına, askeri kışla ve panzerlerin konuşlandırıldığı noktalar ile polis lojmanları ve idari kuruluşlarına yönelik bir saldırı gerçekleştirdi. 4 roketin hedeflere isabet ettiği saldırıda büyük ölçüde maddi hasar meydana gelirken, düşman kayıpları üzerine bir bilgi edinilemedi.

14. 14 Şubat 1992: Yüzü maskeli kontralar Farqîn'de Selim Selki'ye saldırıp yaraladılar.

15. 14 Şubat 1992: Mêrdîn'e bağlı Qûrdisê köyü, düşman güçleri tarafından ablukaya alınarak, sabaha karşı baskın düzenlendi. Köylüleri meydana toplayan düşman, 4 kadını tutuklamak isteyince, köylüler buna karşı direndi. Binbaşı Ramazan Çakmak'ın emri üzerine köylülerin üzerine ateş açıldı.

Silah sesleri üzerine Kurîkê ve Ametlî köylüleri harekete geçti. Qûrdisê köyü girişinde düşman barikatıyla karşılaşan Kurikê (Aytepe) köylülerine, Yüzbaşı Mehmet Göçmen'in emri üzerine ateş açıldı. Olayda 20 yaşındaki **Seyfettin Kapçakin** aldığı kurşun yaralarıyla yaşamını yitirdi. Ayrıca Abdülselam Acet (15), Bedriye Gümüş (30), Abdülhalim Özbey (20) ve Ali Ölmez (17) ağır, Salih Çekin, Mahfuz Ölmez, Esma Civak, Hanım Civak ve Hasan Tabar aldıkları kurşunlarla çeşitli yerlerinden yaralandılar.

Abdülhalim Özbey, Abdülselam Acet ve **Ali Ölmez** adlı yurtsever köylüler, hastaneye kaldırılmalarına müsaade edilmediğinden, taramadan üç saat sonra aşırı kan kaybından yaşamlarını yitirirken, **Bedriye Gümüş** hastanede ameliyata alındıktan kısa bir süre sonra yaşamını yitirdi. Diğer yaralılar hastanede tedavi altına alındılar.

16. 15 Şubat 1992: **Bedriye Gümüş**'ün cenazesi hastaneden alınarak Qûrdisê köyüne götürüldü. Çevre köylerin katılımıyla 4 bin kişilik bir cenaze töreni yapıldı. 6 cenazeyi ERNK bayraklarına saran kitleler, yürüyüşe geçtiler. "Şehîd ne mirin", "Bijî PKK", "Bijî yekîtiya gelê me" sloganlarıyla E-24 karayoluna çıkan cenaze konvoyu, iki saatlik bir yürüyüşten sonra mezarlığa geldi. Burada yapılan 8 bin kişilik ikinci bir törenle cenazeler toprağa verildi.

17. 15 Şubat 1992: Yurtsever Kürt aydını öğretmen **Ahmet Beyhan** Amed merkezinde kontralar tarafından katledildi. Olayı protesto eden Hezex (İdil), Misric (Kurtalan), Nisêbîn ve Kerboran (Dargeçit) halkı sokaklara döküldü; esnaf kepenk indirdi, şoförler kontak kapattı.

18. 15 Şubat 1992: Nisêbîn HEP İlçe Başkanı Hasan Bozkurt'un konfeksiyon dükkanına kontralar tarafından bomba atıldı. Olayda maddi hasar meydana geldi.

19. 16 Şubat 1992: Öğretmenlikten alındıktan sonra kırtasiye dükkanı işleten yurtsever **Mehmet Sabri Kızılkan**, Çewlik (Bingöl) merkezinde kontralar tarafından kaçırıldıktan üç gün sonra, Norşin yakınlarında cesedi bulundu.

20. 16 Şubat 1992: Dih (Eruh) ilçesine bağlı Besinê (Bozaltı) köyü çevresinin Ocak ayında düşmanın havadan bombardıman saldırılarına uğradığı dönemde bir ARGK birliği ile düşman güçleri arasında çıkan çatışmada kahramanda bir direniş sergileyerek şehit düşen dört gerilladan biri olan 16 yaşındaki **Halime**'nin Peyamlı köyünden olması nedeniyle, çevre köyler başsağlığı için sık sık Peyamlı'ya gidip gelmeye başladılar. Bunun üzerine düşman, köylülere baskı uygulayarak 60 kişiyi gözaltına aldı. Düşman baskılarını durdurmadı ve en son Peyamlı köyüne baskın gerçekleştirdi. 4'ü kız 7 genç gözaltına alınmak istenince köylüler direndi. Bunun üzerine özel tim ve Dih'tan getirilen askerler panzerlerle halkı taramaya ve ezmeye başladılar. Düşmanın bu saldırısı sonucu **Selamet Özer** (14) ve **Nezir Çetin** (21) olay yerinde yaşamlarını yitirirken, Emine Güçlü, Emine Esen, Hediye Aydın, Bedriye Elçiçek ve bir diğer köylü de ağır yaralandı.

Qûrdisê ve Peyamlı köyündeki olayların duyulması üzerine Sêrt, Dih ve Ciwanîkan (Gökçebağ)'da esnafın tümü kepenk indirirken, şoförler de araçlarının kontaklarını açmadılar.

Yine aynı gün Nisêbîn'in 4 köyünden gelen yaklaşık 1.500 yurtsever köylü E-24 karayolunu trafiğe kapatarak, katliamları protesto etti.

21. 17 Şubat 1992: Nisêbîn şehir merkezinde 3 binin üzerinde yurtsever bir korsan gösteri düzenledi.

22. 16-21 Şubat 1992: Kosar (Kızıltepe) şehir merkezinde Qûrdisê köyünde gerçekleştirilen katliamı protesto amacıyla çeşitli gösteriler düzenlendi. Esnaf günlerce kepenk açmadı, sürücüler kontak kapattı, öğrenciler okulları boykot etti.

Yine Dêrika Çiyayê Mazî (Derik), Gercews (Gercüş) ve Mehsert (Ömerli) ilçelerinde ve bunların köylerinde de çeşitli protesto eylemleri yapıldı.

23. 17 Şubat 1992: Hezex halkı 12 bin kişinin katılımıyla bir yürüyüş düzenledi. Kontra cinayetleri ve devlet terörü protesto edildi.

24. 17 Şubat 1992: Farqîn'de tekel işçisi Şahabettin Karakuş kontraların saldırısına uğrayarak ağır yaralandı.

25. 18 Şubat 1992: Farqîn'de M. Ali Dede adlı ilkokul müdürüne silahlı suikast düzenlendi.

26. 18 Şubat 1992: Bursa Cumhuriyet Başsavcısı Nural Uçurum ve korumaları otomatik silahlarla açılan ateş sonucu vuruldular. Olayda savcı ağır yaralanırken 3 koruması öldü.

27. 18 Şubat 1992: Yurtsever gazeteci **Halit Güngen** Amed merkezindeki 2000'e Doğru dergisinin bürosunda kontralar tarafından katledildi.

28. 19 Şubat 1992: Büyük bir konvoyla Şirnex'e götürülen **Halit Güngen**'in cenazesi, 15 bin kişinin katılımıyla toprağa verildi.

29. 19 Şubat 1992: Sêrt şehir merkezinde kontralar bir pastaneye dinamit attılar. Olayda büyük maddi hasar meydana geldi.

30. 19 Şubat 1992: Qûrdisê ve Derawûd'da 8 yurtseverin katledilmesini protesto amacıyla Kerboran halkı serîhildana kalktı. Serîhildana Kerboran merkezi ve 39 köyünden 20 binin üzerinde kitle katıldı.

31. 19 Şubat 1992: ARGK gerillalarının Xebûr mevkiinde döşediği mayına çarpan bir düşman cemsesi imha oldu. Araçta bulunan özel tim elemanlarından 5'i öldü, 2'si de yaralandı.

32. 19 Şubat 1992: Kontralarla işbirliği yapan 2 hain Cizîra Botan'da milisler tarafından öldürülürken, biri de yaralı olarak kurtuldu.

Yine gerillanın bu temizlik harekatında Hezex'te 1 ve Êlih'te de 1 işbirlikçi öldürülürken, aynı cinayet şebekesinin elemanlarından birinin Hezex'teki dükkanı ateşe verilerek imha edildi.

33. 20 Şubat 1992: İstanbul'da yurtseverlerin Kürdistan'daki katliamlara bir tepki olarak gerçekleştirdiği bir eylemde İTO binası bombalandı.

İTO eylemi özel savaşa karşı geliştirilen ve buna vurulmuş bir darbedir. TC'nin katliamları devam ettiği sürece, yurtseverlerin bunlara sessiz kalmayacakları da açıktır ve Kürdistan'da katliamlar devam ettiği sürece kimsenin bundan rahatsız olmaması gerekir.

34. 21 Şubat 1992: Cizîra Botan'da özel timlerin yerleştirdiği bombayı bulan ve bununla oynayan Sevgen İvereng adlı bir çocuk ağır yaralandı.

35. 21 Şubat 1992: Qûrdisê'de yapılan katliamı protesto etmek için Midyad'da yapılan ve 3 binin üzerinde yurtseverin katıldığı yürüyüşte sömürgeci güçlerin açtığı ateş sonucu Kerboranlı **M. Nuri Cebe** adlı bir yurtsever yaşamını yitirdi, adını tespit edemediğimiz yurtsever bir kadın da ağır yaralandı.

36. 21 Şubat 1992: Girgê Amo (Silopi) şehir merkezi ARGK gerillaları tarafından basıldı ve denetime alındı. Askeri ve resmi binaların roketlerle dövülerek harabeye çevrildiği kentte, düşmanın kayıpları hakkında bilgi edinilemedi.

37. 21 Şubat 1992: Cizîra Botan'ı da basan ARGK gerillaları düşmanı serseme döndürdü. Askeri ve resmi binaların yerlebir edildiği bu saldırıda, düşman, kayıplarının açığa çıkmaması için her türlü çabı gösterdi.

38. 20 Şubat 1992: Midyad'ı katledilen **M. Nuri Cebe**'nin cenaze törenine 8 bin kişi katıldı. Cenaze büyük bir konvoyla Kerboran'a götürüldü.

39. 22 Şubat 1992: **M. Nuri Cebe**'nin Kerboran'da yapılan cenaze törenine 10 bin yurtsever katıldı. Kepenkler indi, araç kontakları kapandı, okullar boykot edildi.

40. 23 Şubat 1992: Farqîn'de Fahri Gösteriş adlı yurtsever bir lise öğrencisi kontraların saldırısı sonucu yaralandı.

41. 24 Şubat 1992: Sêrt şehir merkezinde Nizam Özekinci'nin fotoğrafçı dükkanına patlayıcı madde atıldı.

42. 24 Şubat 1992: Cûdî dağının Qesirkê Boğazı mıntıkasında 22 Şubat'ta çıkan çatışmada şehit düşen 2 ARGK savaşçısı için Şirnex'te 17 bin kişinin katılımıyla bir cenaze töreni düzenlendi.

43. 24 Şubat 1992: Yeni Ülke gazetesinin Êlih muhabiri **Cengiz Altun** evinden gazete bürosuna giderken kontralar tarafından katledildi.

44. 25 Şubat 1992: Êlih'te katledilen Yeni Ülke gazetesi muhabiri **Cengiz Altun** için yapılan cenaze törenine 40 binin üzerinde kişi katıldı. Sloganlarla başlayan ve sloganlarla biten cenaze yürüyüşünden sonra, kitleler akın akın Altun'un evine taziyeye gittiler. Tüm esnafın kepenk indirdiği, tüm şoförlerin kontak kapattığı, şehirlerarası otobüslerin işlemediği, okulların boykot edildiği Êlih, tarihinin en büyük kitle gösterisini yaşadı.

Gercews esnafı kepenk indirerek ve şoförü de kontak kapatarak, Êlih'le dayanışmasını gösterdi.

Amed'de Ziya Gökalp Lisesi öğrencileri de aynı gün okulu boykot ettiler.

45. 26 Şubat 1992: Nisêbîn şehir merkezinde ARGK şehir gerillaları 1 askeri ve 1 polis panzerini roketle imha ettiler. Nisêbîn halkı da düşmanı şaşırtmak için silahlarına sarıldı. Yarım saat süren çatışmada, düşman karşılık verme cesaretini kendisinde göremedi; binlerce gerillanın şehri bastığını sanan düşman, korkudan inlerinden çıkamadı.

46. 26 Şubat 1992: Elbistan'da operasyonlara katılan ve keşif uçuşu yapan bir helikopter düşerek parçalandı. Helikopterde bulunan 2 albay, 2 binbaşı, 1 yüzbaşı ve 1 asteğmen öldü.

47. 27 Şubat 1992: Farqîn Sağlık Ocağı'nda görevli **Mehmet Şeyhmus Akıncı** eşiyle birlikte Merkez Sağlık Ocağı'na gitmek üzere evinden çıktığı sırada uğradığı bir silahlı saldırı sonucu katledildi. Akıncı'nın cenazesi doğum yeri olan Nisêbîn'e götürüldü.

48. 27 Şubat 1992: Nisêbîn'de **Mehmet Emin Narin** adlı yurtsever silahlı saldırı sonucu katledildi.

49. 27 Şubat 1992: Adana'nın Şakirpaşa mahallesinde bir polis otosu tarandı.